

Ngày Gió Nhẹ

Contents

Ngày Gió Nhẹ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	37
22. Chương 22	41

Ngày Gió Nhẹ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cường công x ôn thụ, HENhân vật: Bạch Phong vs Lam VânMây nịu chân gió - gió thổi mây đi. Vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-nhe>

1. Chương 1

Lam Vân mặc thêm áo ấm, quàng thêm chiếc khăn choàng màu xanh nhạt, đem theo hộp cơm nóng và lái chiếc xe gắn máy cũ đến bệnh viện.

Nhà cậu chỉ có hai mẹ con, ba mất khi cậu mới lên hai. Một mình mẹ gồng gánh nuôi cậu suốt hai mươi năm qua. Những năm học đại học, cậu cố gắng làm thêm kiếm tiền đóng học phí. Cậu không muốn mẹ

phải khổ cực vì cậu nữa. Tốt nghiệp ngành quản trị, cậu đi xin việc khắp nơi nhưng thời buổi khó khăn, cử nhân kinh tế như lá mùa thu. Cuối cùng, cậu chỉ làm được công việc trực tổng đài tại một công ty xuất khẩu điện tử.

Cách đây nửa năm, mẹ cậu vì lao lực mà đột quỵ. Nằm viện một thời gian thì tỉnh lại, nhưng liệt cả người và không thể nói chuyện được. Ban ngày, cậu túc trực bên cạnh để chăm sóc mẹ, ban đêm khi mẹ ngủ thì cậu thuê một y tá trông chừng. Biết rằng như thế cũng không an tâm, nhưng cậu phải đi làm để có tiền trang trải viện phí. Lam Vân bỏ công việc ở công ty xuất khẩu và hiện tại làm việc ban đêm tại một gay bar.

Thời đại học, công việc làm thêm của cậu là bartender ở một quán bar sinh viên. Nhưng hiện tại, làm ở nơi ấy không nhiều tiền bằng ở đây. Từ sáu giờ tối cậu làm suốt đến hai giờ sáng. Về đến nhà cũng khoảng ba giờ, cậu chợp mắt ít tiếng và bảy giờ dậy làm cơm để tám giờ vào với mẹ.

Với gương mặt ưa nhìn, dáng vẻ khá trẻ nên ở chỗ làm cậu được nhiều khách quen tìm đến chỉ để yêu cầu cậu pha rượu cho họ. Tiền tip mà cậu nhận được, có khi còn gấp năm lần tiền lương mà ông chủ trả. Cậu chỉ cần cười nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn và lả lơi hơn với họ. Bao nhiêu đó thôi đã khiến các anh chàng trong bar kéo ùn ùn đến quầy của cậu mà tán gẫu. Cậu không đi khách như một số tiếp viên và bartender khác vì cậu vẫn còn muốn giữ mình trong sạch và không sa đà vào thế giới ngầm này.

Hôm nay, cậu vừa đến bệnh viện thì đến giờ y tá tiêm thuốc. Lam Vân ra ngoài chờ và ngủ gật lúc nào không hay. Nhiều tháng liền ngủ không đủ giấc, làm việc quá sức và thiếu chăm lo bản thân đã khiến cậu lúc nào cũng rơi vào trạng thái kiệt lực. Cậu tranh thủ ngủ mọi lúc mọi nơi nhưng vẫn cố giữ mình tỉnh táo để không gục ngã. Nếu bây giờ cậu nằm xuống, ai sẽ lo cho mẹ của cậu?

Lam Vân chợp mắt được hơn mười phút thì cô y tá ra lay vai của cậu.

– Anh vào đi! Em tiêm thuốc xong rồi.

Cô y tá này là đàn em thời phổ thông của cậu. Cô biết hoàn cảnh gia đình cậu, luôn hết mình giúp đỡ. Nhưng cô biết cậu không muốn nhận sự thương hại từ ai. Mỗi khi có ca trực, cô nhận lời chăm sóc mẹ cậu ban đêm. Còn khi không có ca, cô sẽ nhờ y tá khác chăm hộ. Cô dùng tiền cậu trả cho mình để trả luôn cho y tá làm thay cô những ngày cô không thể trông chừng mẹ của cậu. Nếu nói cô không có tình cảm với cậu là nói dối, nhưng thật tâm tình cảm ấy chỉ ở mức tôn trọng mà thôi.

~oOo

~Lam Vân bước vào phòng chăm sóc đặc biệt dành cho mẹ của mình. Hiện tại, mẹ cậu vẫn chưa được xuất viện vì tình trạng sức khỏe còn khá yếu. Hằng ngày cậu giúp mẹ ăn uống và vệ sinh. Cậu luôn giúp mẹ uống thuốc đúng giờ và tâm sự với mẹ. Mẹ cậu mặc dù không thể nói chuyện nhưng vẫn có thể dùng ánh mắt để giao tiếp.

Năm giờ, cậu phải về chuẩn bị đi làm. Trước khi đi, y tá thông báo với cậu là sắp tới sẽ có bác sĩ khác phụ trách theo dõi bệnh tình của mẹ cậu. Vị bác sĩ này vừa từ nước ngoài về, có kinh nghiệm điều trị và tỉ lệ khỏi bệnh khá cao. Cậu nghe đến đây thật sự rất vui mừng. Tia hy vọng dù nhỏ nhoi, nhưng cậu vẫn muốn nắm giữ. Cậu cảm ơn và rời đi.

~oOo

~Bùm! Bùm! Chát! Chát!....

Âm thanh hỗn loạn trong gay bar khiến đầu óc cậu ong ong lên. Cậu rất muốn ngủ một giấc nhưng khách quen lại kéo đến ùn ùn.

Trong giới này, những chàng trai như Lam Vân được cho là thụ. Còn mấy anh cao lớn, manly hoặc có tiền thì đa phần là công. Cách phân biệt đó để xác định kẻ nằm trên và người nằm dưới. Cậu cũng không biết họ dựa vào tiêu chuẩn nào để đánh giá cậu nhưng đa phần người đến quầy cậu, bạn làm cùng cậu gọi đó là những anh công.

~oOo

~Anh đang ngồi trong góc tối, phì phèo điếu thuốc, lâu lâu thưởng thức ly rượu mạnh của mình và quan sát cậu. Cậu là dạng mà anh thích. Anh rất muốn cùng cậu hưởng lạc đêm nay. Nhưng anh lại nghe bạn bè của mình bảo là cậu không đi khách.

Anh vừa từ nước ngoài về. Ở bên đây, quán bar kiểu này không thiếu. Và anh cũng thường xuyên lui tới để tìm mấy cậu em trắng trẻo, xinh đẹp. Nhưng từ khi về nước đến nay, cậu chưa đến gay bar lần nào. Đây có thể xem là lần đầu tiên của anh không?

Anh bị cậu thu hút ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Anh rất muốn biến cậu thành của mình ngay lập tức. Anh kéo người bạn đi cùng để hỏi thăm cách thức thế nào. Nhưng anh ta chỉ lắc đầu và bảo:

– Cậu ta cứng đầu lắm! Rất khó thuyết phục. Vào đây làm mà lại “sạch” mới ghê. Tìm người khác đi!

Tính anh rất hiếu thắng, càng khó anh càng muốn chinh phục. Cả buổi anh chỉ ngồi ở góc phòng, không tham gia cuộc vui với bạn bè mà chỉ ngắm nhìn cậu. Ở nước ngoài, dạng người nào cũng có, nhưng kiểu anh thích thì lại khá hiếm.

Với vẻ ngoài và gia cảnh của anh, chỉ cần búng tay là cả khối em theo. Nhưng tính cách anh lạnh lùng và hay bắt cần đời nên chỉ vui đùa mà thôi. Người ở bên anh lâu lắm cũng chỉ một tuần. Không ngờ, lần này quay về lại gặp ngay người vừa mất.

Cái eo thanh mảnh ấy thật khiến anh muốn ôm, làn da trắng xanh láng mịn ấy thật khiến anh muốn chà sát vào. Đôi chân dài kia nữa, anh muốn nó quấn quanh thân mình. Chưa kể đôi môi ướm át gợi cảm khi hé cười lại lộ ra hàm răng trắng khiến anh muốn cắn mút và càn quét bên trong...Càng tưởng tượng thì lại càng ham muốn. Không biết tự lúc nào thằng nhóc của anh đã giật mình tỉnh giấc.

Anh hít một hơi thật mạnh để dần dục vọng xuống. Anh đứng lên và bước đến quầy của cậu. Anh ra hiệu cho cậu đến gần và nói nhỏ vào tai cậu:

– Đi với tôi đêm nay nhé! Tôi sẽ giúp mẹ cậu khỏi bệnh.

Mặt cậu từ đỏ chuyển qua xanh rồi trắng dần. Mồ hôi lạnh toát ra...

– Anh....

Lam Vân giận run cả người.

Anh chỉ nhếch môi và nói:

– Tôi đã quan sát cậu cả ngày hôm nay và cũng điều tra được một số thứ về cậu. Đi theo tôi, cậu không mất mát gì đâu. Chỉ một đêm thôi...và mẹ cậu lại có thể cười, có thể nói...Tôi đã xem qua bệnh án rồi. Tôi chắc chắn 100% là tôi trị được. Nói nhiều ở đây không tiện, tôi đợi cậu xong việc sẽ ‘bàn tiếp’ nhé!

Nói xong anh đứng lên và nhét vào tay cậu tờ 100 đôla kèm theo cái hun gió rồi rời đi.

Cậu đứng chết lặng nơi đó. Tiền này, cậu thật muốn quăng sọt rác nhưng...lòng tự trọng không thể ‘ăn’ được. Cậu mím môi bỏ nó vào túi quần.

Gần hết giờ, một chàng thanh niên khá điển trai đến quầy của cậu. Anh ta đưa ra cho cậu một tờ giấy và nói:

– Nó đợi cậu đây! Đây là số điện thoại.

2. Chương 2

Ngón tay xanh xao của Lam Vân bấu chặt tờ giấy, môi mím lại thật chặt để ngăn không cho dòng nước mắt tuối nhục rơi xuống. Ở đâu ra loại bác sĩ vô nhân đạo như thế? Cho dù có muốn thỏa mãn dục vọng bản thân cũng không cần phải dùng cách dè tiện như thế? Đem sinh mạng của bệnh nhân để đổi lấy hưởng lạc một đêm, thật khiến người ta khinh bỉ.

Cậu hận không thể đâm vỡ mồm cái thằng điên ấy. Lam Vân ngồi ngây người trên chiếc ghế nghỉ tại quầy bar, chưa bao giờ cậu lại ao ước giờ đóng cửa bar đừng đến quá sớm. Cậu muốn có thêm ít thời gian suy

ngiht. Cậu biết việc này sớm hay muộn cũng phải xảy ra. Dù cậu cố gắng giữ thân thể nào thì đến khi gặp người thủ đoạn cũng khó mà thoát được. Cậu cố gắng tỏ ra mờ nhạt nhất để ít bị chú ý, nhưng rõ ràng càng ẩn càng lộ.

Với cái dáng vẻ ốm yếu vì ăn uống kiêng kham để có tiền lo cho mẹ, cậu đã vô tình tạo nên một thứ ảo tưởng ở những người đàn ông đến bar khiến họ muốn bảo vệ sự yếu đuối, mỏng manh của cậu. Lúc đầu cậu cố gắng không chú ý đến ai, chỉ làm công việc của mình nhưng càng lúc lại càng thu hút người khác. Cái sự lạnh lùng ấy làm bản năng muốn chinh phục của người đàn ông trỗi dậy. Họ kéo đến chỗ của cậu càng lúc càng đông. Rõ ràng cách cậu làm không hiệu quả cho lắm.

Anh bạn đồng nghiệp của cậu tại quán bar hay nói với cậu.

– Mày đang cần tiền cơ mà, làm thế chẳng được gì mà còn khiến người ta sinh ra ý đồ xấu. Thôi thì cứ lả lơi đi, mời mọc đi để có thêm tiền mà lo cho mẹ. Mắc mớ gì phải làm ‘băng sơn mỹ nhân’ để rồi tự mình hại mình.

Cậu ấy nói đúng. Về sau, cậu không khép kín nữa và dần cởi mở. Tuy nhiên, chính điều đó lại làm những người đàn ông ấy sinh ra ý nghĩ cậu là loại dễ dãi và không ngừng tấn công.

Như lúc này đây, cái tên bác sĩ chính là đại diện cho loại người muốn cậu quỳ dưới chân để mà mua vui cho họ. Cậu trải qua không ít tình huống như thế này nhưng cậu biết cách từ chối khéo và dùng sự ầm áp của mình chinh phục họ. Cậu không mất khách, họ cũng không mất lòng tự trọng. Ngày nào họ cũng đến quầy cậu đều đều và thậm chí có người còn ngỏ ý muốn giúp mẹ con cậu khi biết hoàn cảnh của cậu.

Nay lại là tình huống khác, anh ta biết rõ hoàn cảnh của cậu. Anh ta là bác sĩ điều trị cho mẹ cậu, anh ta muốn nhận ‘thù lao’ trước khi chữa bệnh. Cậu ngồi suy nghĩ và quyết định gọi vào số của tên bác sĩ vô liêm sỉ ấy.

Trong quán lúc này đã lắng tiếng nhạc, mọi người đang lục đục chuẩn bị về. Dây số hiện lên màn hình, cậu nhấn nút gọi.

“Tu! Tu! Tu!...”

– Alo! Bạch Phong nghe đây.

– Xin lỗi... tôi là bartender ở quán...

– Tôi biết rồi. Tôi đang đợi cậu ở cổng sau của bar đây. Cậu ra sẽ thấy tôi ngay.

Nói xong anh ta cúp máy. Cậu hạ quyết tâm bước ra khỏi quán bar, nói với chính mình:

– Nếu hấn trị được cho mẹ mình. Mình có cảm ơn hấn triệu triệu lần cũng không hết. Đây chỉ là thay lời cảm ơn thôi, mình không bán thân, mình không cần vật chất, mình chỉ cần mẹ khỏe mạnh.

Cậu tự thôi miên chính mình và bước chân càng lúc càng nhanh. Cậu muốn nhanh chóng kết thúc, một đêm thì có xá gì!

~oOo

~Lam Vân vừa bước ra đã thấy ngay một chiếc xe hơi sáng bóng, màu đen rất sang trọng đậu trước cửa. Cậu cũng không có hứng thú mà nhìn xem nó hiệu gì. Người đàn ông ấy đang đứng cạnh cửa xe. Cậu tiến đến gần anh ta với một vẻ mặt vô cảm:

– Anh có thể chữa cho mẹ tôi khỏe lại đúng không?

Bạch Phong gật đầu.

– Một đêm thôi đúng không? Và sau đó xem như chúng ta chưa từng biết nhau. Tôi sẽ không làm khó anh và hy vọng anh cũng không làm khó tôi. Tôi muốn chuyện này như chưa từng xảy ra.

Anh ta nhẹ mĩm cười và gật đầu.

Bạch Phong ra hiệu cho cậu vào xe. Cậu ngẩng người ra và hỏi:

– Thế còn xe của tôi?

Anh ta bật cười và nói:

– Để lại quán đi! Cậu định đuổi theo chiếc xe này của tôi sao? Có thể bắt kịp không?

Nụ cười ngạo nghễ của anh ta thật khiến cậu khó chịu.

Cậu bước vào xe và sau khi đã yên vị ở vị trí phụ lái thì Bạch Phong cho xe lướt đi. Đúng là lướt đi chứ không phải chạy, vì tốc độ xe càng lúc càng cao mà động cơ xe lại rất êm. Cậu ngồi trong xe nhìn phố phường cứ trôi qua vùn vụt mà cõi lòng như chết lặng.

~oOo

~Chiếc xe dừng trước một biệt thự trang trọng theo phong cách Châu Âu, cửa tự động mở chào đón chủ nhân đã quay về.

Cậu theo sau anh ta tiến vào ngôi biệt thự sang trọng và đầy tiện nghi. Tất cả nội thất toát lên một vẻ đẹp vô cùng hài hòa và ấm áp. Chưa kịp ngắm nhìn mọi thứ thì cậu đã bị Bạch Phong nắm lấy tay kéo đến phòng ngủ. Anh ta nhanh chóng mở cửa và đẩy cậu ngã xuống giường và bằng động tác nhanh nhẹn đó tiếp tục cởi quần áo. Bạch Phong bây giờ chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ màu đen, lộ cả thân hình rắn chắc, cân đối với nước da màu nâu đồng mạnh mẽ. Cậu hét lên:

– Khoan! Tôi cần phải đi tắm, người tôi rất hôi...

Bạch Phong nhanh chóng khóa chặt môi cậu để cậu không thể thốt lên bất cứ lời nào nữa. Nụ hôn sâu và dài, khiến đầu óc cậu như mụ mị.

– Cậu hôi hay thơm thì cũng chỉ có mình tôi ngửi, không cần lo lắng như thế! “Đêm xuân ngắn ngủi”, cậu cũng nên tận hưởng đi!

3. Chương 3

Tại sao lúc này đây, Lam Vân lại nhớ về một ngày gió nhẹ, không nắng không mưa? Cậu muốn đuổi theo bóng mây của một ngày như thế. Những ngày ấy chỉ có trong tuổi thơ vô tư, vô lo của cậu. Còn hiện tại, đồng tiền đã tạo nên những kí ức nhuộm màu trắng đen. Đến bao giờ, đến bao giờ cậu mới thoát khỏi vòng xoáy ấy?

Bạch Phong thuần thục cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi, tháo dây thắt lưng, kéo xuống chiếc quần jean và tiện tay cởi luôn chiếc quần nhỏ. Giờ đây, cậu không một mảnh vải che thân nằm chơ vơ trên chiếc giường ngủ. Màu da trắng xanh thật sự nổi bật trên nền drap màu đen. Cảm giác của cậu vừa xấu hổ vừa khó chịu. Cậu không biết nên làm gì lúc này, tay chân trở nên thừa thãi dưới ánh nhìn như càn quét da thịt của anh ta.

Bạch Phong say sưa nhìn cậu, lướt ánh mắt từ khuôn mặt đang ửng lên vì xấu hổ đến cái cổ gầy gầy rồi trượt nhẹ xuống xương quai xanh, cũng không quên lờn vờn ở hai đầu ngực và kéo dần xuống phần bụng đang phập phồng lên xuống. Riêng đến chỗ cậu nhỏ thì anh ta lại lưu ánh mắt lâu hơn những nơi khác.

– Anh có thể dừng nhìn tôi như thế được không? Tôi... tôi không quen.

– Cậu cứ nhắm mắt lại đi, đừng quan tâm tôi làm gì. Chắc đây là “lần đầu tiên” của cậu... tôi sẽ thật nhẹ nhàng.

Anh ta vừa nói vừa cười đều.

Cái gì mà “lần đầu tiên”, thật khó nghe! Dù có đúng thế thật thì cậu cũng không muốn anh ta nói huých toẹt ra như thế. Nhưng cậu cũng không rãnh mà đôi co với anh ta. Cậu nhắm mắt lại và mơ về cánh đồng cỏ xanh, mơ về bờ biển, mơ về tuổi thơ của mình...

~oOo

~Một luồng khí ẩm ẩm phủ vào mặt cậu, hơi thở của anh ta. Anh ta đang áp sát mặt cậu. Ngay sau đó là cảm giác lạnh lạnh và ẩm ướt ở môi. Cái lưỡi của anh ta đang tự do khám phá hết các ngõ ngách trong

khoang miệng của cậu. Vị nhạt nhạt của nước miếng, hơi thở mang một mùi bạc hà rất sáng khoái... Nụ hôn đầu là đây sao? Nực cười là cậu đang được người ta hôn.

Anh ta trượt dài nụ hôn xuống cằm và cổ cậu. Cậu cảm nhận một đường thẳng nhóp nhép và dài dài chạy từ môi xuống cổ của cậu. Nước miếng của anh ta! Khốn kiếp, ở đâu mà có dư nước miếng đến thế. Lúc này khi đang hôn, cậu cũng đã vô thức nuốt một ít xuống cổ. Cảm giác không biết diễn tả thế nào nữa.

~o0o

~Hai bàn tay Bạch Phong cứ xoa nắn khắp người cậu, đùa bỡn ở hai điểm hồng hồng trên ngực khiến cậu có cảm giác như bị điện giật. Bất giác hai đầu ngực của cậu dựng đứng cả lên. Anh ta thật biết tận dụng cơ hội, ngay lập tức nhào người cắn mút hai đầu ti. Cậu phải oằn mình chống chọi với cảm giác xa lạ nhưng lại không cảm thấy chán ghét này.

Anh ta nâng hai chân của cậu lên, chắc lúc này đây, phần dưới của cậu đang thật sự mở rộng. Cậu không muốn mở mắt ra để nhìn thấy cái tư thế đáng xấu hổ của mình, thôi cứ mặc anh ta vậy.

Một thứ gì đó thon dài và ướt át đang ra vào liên tục ở “cửa sau” của cậu. Cậu thấy hơi thốn và giật mình, tay cậu nắm chặt drap giường và cố gắng hô hấp đều. Càng lúc cái thứ ấy di chuyển càng nhanh, cậu như muốn la lên vì cảm giác khó chịu này. Được một lúc, khi thứ ấy đã di chuyển trơn tru hơn thì lại thêm một rồi hai thứ thon dài tương tự như thế cùng tiến vào. Trán cậu lấm tấm mồ hôi và cố cắn chặt môi để không thốt ra tiếng kêu đau đớn. Cậu cảm giác từ phía trong của mình chảy ra một chất gì đó, cậu đoán là máu.

Không ngờ nhắm mắt lại khiến cho các giác quan khác trở nên nhạy bén hơn. Ví như lúc này cậu có thể cảm nhận tất cả xúc cảm ở phần thân dưới. Thứ ấy cứ ra vào, ra vào với tốc độ ước chừng là không nhìn rõ được nữa. Cậu oằn mình vặn vẹo vì không thể chịu nổi sự thâm nhập với tốc độ cao và bất thường này. Cậu hét lên:

– Á!... Á!... Á! Đau quá! Tôi không thể chịu nổi. Làm ơn tha cho tôi, lấy thứ ấy ra ngay... Tha cho tôi!...

Tiếng cậu kêu la thảm thiết như muốn phá tung cả căn phòng. Nhưng anh ta vẫn không buông cậu ra mà càng lúc di chuyển càng nhanh và mạnh.

Bạch Phong cảm thấy kích thích cực độ vì tiếng rên la ấy. Lúc đầu khi nhìn thấy máu chảy ra, anh đã có hơi do dự. Nhưng dục vọng lại bảo anh không được nường tay. Và giờ đây cùng với tiếng rên rĩ thống khổ là một ít dịch nhờn trắng đục tiết ra. Anh ta nhìn thấy đồng hồ hợp đó mà không thể kiềm chế nổi cậu nhỏ của mình, muốn vào nhanh và vào ngay.

Rút ba ngón tay ra khỏi cúc hoa của cậu, anh đưa thẳng vật to cứng của mình thay thế vào. Anh kéo mạnh hông cậu để cậu nhỏ có thể vào thật sát. Và ngay lập tức là tiếng khóc thét xé trời của cậu:

– A!... A!... A!

Cậu đã khóc. Khóc vì cái đau đớn thể xác mà mình đang phải chịu, khóc vì sự tủ nhục. Anh ta chẳng hề quan tâm cậu tên gì, chẳng hề báo trước, chẳng làm gì cả ngoài thứ hành động đơn giản và thô bỉ nhất. Hai hàng nước mắt chảy dài và rơi xuống ướt cả tấm drap. Một lần nữa, cậu cắn chặt môi đến bật máu để không tuôn ra tiếng khóc ghen ngào.

~o0o

— Hộc! Hộc!... U!... A!... U!... Thoải mái đi, thư giãn nào...

Tiếng thở khó nhọc và khoái cảm của Bạch Phong trong cơn hoan lạc như xé toạt màn đêm. Anh ta cứ thở nặng nề rồi vuốt ve cậu nhỏ của cậu, cũng không quên kèm thêm vài câu an ủi cho có lệ để cậu có thể “mở rộng” hơn.

Con người, không phải thánh nhân, dưới kích thích cực độ và liên tục thế này dù là với người cậu ghét thì cũng khó mà kiềm nén dục vọng. Bàn tay thành thực của anh ta cứ vuốt ve lên xuống khiến cậu nhỏ của cậu cũng đã ngóc đầu mà thốn thức. Một ít dịch đã tràn ra khỏi đầu của nó. Nó nằm trong bàn tay anh ta mà phập phồng như muốn tuôn ra.

Lam Vân thấy xấu hổ và thậm chí khinh bỉ bản thân mình khốn nạn. Cho dù lúc đầu vì mẹ mà theo anh ta, cho dù nói rằng mình thanh cao, cho dù đã chửi mắng và nguyên rửa anh ta thì giờ đây, khi đang nằm dưới, cậu vẫn rên rỉ vì bị anh ta dày vò, vẫn muốn được anh ta giải thoát. Khốn nạn sự đời! Tại sao sinh ra con người lại cần có dục vọng? Nếu không có thứ tà tâm ấy thì người và người đã sống vì nhau hơn rồi.

Giờ đây, mặc kệ lòng tự trọng, mặc xác cái hổ thẹn và tội lỗi, cậu chỉ muốn quay về bản năng của mình. Cậu buông xuôi, trôi theo dòng dục vọng, bỏ mặc cả lý trí đang kêu gào.

– Ừ... haz... haz

– Muốn mạnh hơn không? Muốn ra không?

– A... a... giúp... giúp tôi... Cho tôi ra... cho...

– Nói “Ông xã, Bạch Phong! Cho em ra” nhanh!

Anh ta ra lệnh.

Anh ta đúng là vô liêm sỉ, cả lúc này đây, khi cả anh ta và cậu đều phải kiểm chế như nhau thì anh ta vẫn muốn cậu là người nhún nhường. Cái tư tưởng của kẻ chiến thắng, kẻ bề trên đã ăn sâu vào não của anh ta rồi. Anh ta muốn khuất phục lòng tự tôn của cậu, muốn giẫm nát cái tôn nghiêm trong con người cậu. Lam Vân đã không thể chịu đựng hơn nữa. Cậu đã thua người đàn ông hạ lưu và dè tiện này. Anh ta đã nhiều lần đâm vào cái điểm G đáng nguyên rửa trong cơ thể của cậu. Đến nỗi cậu không thể dùng lý trí mà trấn áp dục vọng nữa.

– ... Ông... xã... Bạch... Phong, cho... em... ra... a... ư... a...

– Nghe không rõ, nói rõ và to lên nào!

Cậu cắn chặt môi và cảm nhận vị máu tươi tràn vào miệng. Lấy hết sức hết lòng:

– ÔNG XÃ, BẠCH PHONG! CHO EM RA!

– Ngoan lắm! Ông xã sẽ giúp em, cục cưng bé nhỏ ạ!

Nói xong, anh ta thúc thật mạnh và liên tục vào cái nơi mà ai cũng biết là nơi nào ấy. Cuối cùng, cả hai cũng đã đến nơi. Cậu la lên một tiếng đầy khoái cảm và bắn cả vào tay của anh ta. Riêng anh ta, hì hục và rên rỉ xuất ra bên trong cậu.

Cậu ngất đi!

4. Chương 4

Lam Vân cảm nhận toàn thân được bao bọc bởi luồng không khí rất ấm áp. Cậu từ từ mở mắt ra, lắc nhẹ đầu để trấn tĩnh. Ánh mặt trời đầu xuân đang nhảy múa trên thân thể không một mảnh vải của cậu. Cậu từ từ quan sát; giường lạ, chăn lạ, khung cảnh lạ và đặc biệt là người nằm bên cạnh... cũng rất lạ.

Bạch Phong đang vòng tay ôm ngang eo cậu, không quá chặt nhưng cũng không dễ thoát ra. Lam Vân lơ mơ nhớ lại trận hỗn chiến tối qua. Cảm nhận bên dưới đang vô cùng êm ái và nhộn nhóp.

Lam Vân đại dột đưa bàn tay lần tìm xuống vị trí bên dưới. Cậu cũng đoán được hơn chín mươi phần trăm đó là cái thứ gì, nhưng bản thân vẫn muốn kiểm tra. Dính trên ngón tay trở là một ít chất lỏng màu trắng đục và lẫn một ít màu đỏ hồng hồng. Cậu cũng có thể hiểu vì sao mà mình cảm thấy rất buốt đến thế. Không lẽ, ai lần đầu tiên cũng đau đớn và nhuộm máu thế này?

Lam Vân nhẹ nhàng dời bàn tay đang ôm ngang thắt lưng của mình, lồm cồm ngồi dậy và lê cái thân thể ốm yếu, xanh xao khỏi giường để tìm toilet. Thật may mắn là cửa nhà vệ sinh cách cậu chỉ khoảng sáu bước chân. Nhà giàu có khác, toilet nhìn đầy đủ tiện nghi và sạch sẽ y như ở khách sạn hạng sang. Cậu tự so sánh với hình ảnh trong phim thôi, chứ cậu làm gì có cơ hội vào những nơi ấy mà biết nó thế nào. Cậu di chuyển chậm chạp đến bồn tắm. Cậu hơi lóng ngóng với vòi nước nóng lạnh. Cuối cùng sau vài lần tìm mò và bị bỏng thì cậu cũng đã pha được nước ấm vừa.

Lam Vân ngâm mình trong làn nước và nhẹ nhắm mắt. Đẩy trôi hết những ký ức đêm qua, xóa tan những dục vọng, tẩy sạch những thứ dơ bẩn bám trên người... Một lần nữa, cậu lại thấy mình chạy theo cánh diều trên đồng cỏ trong một ngày gió nhẹ. Cậu cảm thấy bình yên.

Rầm!... Rầm!...

– Mở cửa ra nào! Cậu sợ tôi ăn thịt sao mà khóa cửa thế?

– Tôi... tôi đang tắm...

– Tôi cần giải quyết ngay. Cậu không mở, tôi sẽ đập cửa đấy.

Giây phút bình yên đã bị tiếng la hét ồn ào của anh ta làm tan biến hết. Lam Vân vớ vội cái khăn tắm quấn quanh người và lại phải lê từng bước đến cửa. Vừa xoay tay nắm thì anh ta đã đẩy mạnh cánh cửa khiến nó đập mạnh vào người cậu và tất nhiên là cậu ngã ngửa trên sàn. Cậu thảm chí anh ta lấy sức đâu ra mà mạnh thế, trong khi cả đêm đã dùng lực quá nhiều?

Bạch Phong cũng không buồn nhìn cậu đang ngã chổng chơ trên đất. Anh ta nhanh chân chạy đến nơi cần đến và sau đó là một mớ âm thanh “Xè... Xè...” Cậu khinh bỉ nhìn về hướng ấy.

Giải quyết xong bầu tâm sự, Bạch Phong quay lại nhìn cậu, dáng người xanh xao, yếu ớt hiện rõ dưới ánh sáng trong nhà vệ sinh. Có lẽ vừa thức dậy nên mắt anh nhìn không rõ nên mới thấy cậu lung linh và mờ ảo như thế. Thật muốn đem cậu nghiền nát ở dưới một lần nữa. Đêm qua, nếu cậu không ngắt đi thì có lẽ họ đã “giao chiến” thêm hai hiệp. Bạch Phong khí lực còn tràn trề cộng với cảnh xuân mờ ảo đang ở trước mắt thật khiến cậu nhỏ kiêu kiêu không nổi mà ngóc đầu lên xem.

Lam Vân nhìn thấy nó đang từ từ căng đầy mà run rẩy cả người.

– Anh nói là chỉ một lần thôi và rồi chúng ta đường ai nấy đi.

– Tôi nói là giữ lời, cậu đừng quan tâm đến tôi. Lại đây! Tôi giúp cậu tắm rửa và bôi thuốc.

Cậu e ngại nhìn cậu nhỏ của anh.

– Tôi tự làm được.

– Cậu đừng có tự ái lúc này. Tôi biết giờ đi đứng với cậu còn khó chứ nói gì đến tắm rửa và vệ sinh. Nhanh lên đi! Sắp đến giờ vào bệnh viện lo cho mẹ cậu rồi đấy.

Anh ta nói ra câu này như mũi tên bắn ngay tim cậu. Cậu thật sự không giơ nổi chân tay và còn phải vào lo cho mẹ. Cậu nhăn nhó bước tới chỗ anh ta và nói:

– Mong anh giữ lời. Tôi thật sự không muốn day dưa thêm.

Bạch Phong mỉm cười và kéo cậu vào bồn tắm. Anh ta làm vệ sinh cho cậu rất nhẹ nhàng và thuận thực. Sau khi tắm và tẩy rửa xong thì bế cậu đến giường và bôi thuốc vào chỗ ấy để giảm sưng và đau. Hành động tùy tiện của anh ta thật sự khiến cậu rất bối rối và ngại ngùng.

Anh ta còn giúp cậu thay một bộ quần áo mới, kiểu dáng không cầu kỳ nhưng chất liệu lại mềm và nhẹ. Và anh ta cũng nhân tiện đưa cậu đến bệnh viện. Mặc dù cậu đã kịch liệt từ chối nhưng sức cậu hầu như không thể chống trả lại anh ta.

Ngồi ở vị trí lái phụ, nhìn thành phố nhộn nhịp trôi vùn vụt qua cửa kính mà lòng cậu cũng ngổn ngang. Nhưng những suy nghĩ ấy cũng trôi nhanh qua đầu như cảnh vật hai bên đường. Trên tất cả, cậu nghĩ đến ngày mẹ mình có thể nói, có thể cười và hai mẹ con sẽ cùng nhau xây dựng cuộc sống mới ở một vùng quê nào đó. Nghĩ đến đây thôi, lòng cậu hân hoan trở lại và bất giác nở nụ cười. Cậu không biết rằng, tất thấy những cử chỉ đó đã bị Bạch Phong nhìn thấy.

Lúc đầu, anh ta chỉ muốn ngủ với cậu để chứng minh với đám bạn bè bản lĩnh của mình và đồng thời thỏa mãn dục vọng bản thân. Nhưng sau đêm qua, anh ta nhận ra, cơ thể cậu rất nhạy cảm và độ hòa hợp với anh khá cao. Anh ta cảm thấy hưng phấn khi làm việc ấy với cậu. Tuy nhiên, Bạch Phong đã hứa là chỉ một lần và sẽ chữa trị cho mẹ cậu lành bệnh nên cũng không muốn khó dễ gì thêm. Thế mà giờ đây, khi nhìn nụ cười tỏa sáng của cậu, anh lại ước ao... ước ao mình có thể khiến cậu mỉm cười như thế. Có quá

nhANH không? Có quá kì lạ không? Một người đàn ông chỉ biết “trêu hoa ghẹo nguyệt”, xem tình yêu như cỏ rác thì sao lại có thể rung động vì một người? Có lẽ tối qua, anh đã uống quá nhiều và sáng nay vẫn chưa hết men say? Thôi thì cứ chữa cho mẹ cậu lành bệnh như đã hứa, những chuyện khác... Bạch Phong chưa muốn nghĩ sâu xa.

5. Chương 5

Cốc!... Cốc!... Cốc!

Tiếng gõ cửa kéo Bạch Phong thoát khỏi trạng thái mơ màng do tối qua không được ngủ đủ giấc.

– Mời vào!

Nắm cửa xoay nhẹ, một nữ y tá bước vào với bìa hồ sơ bệnh án trên tay.

– Dạ đây là hồ sơ bệnh nhân đang điều trị hậu đột quỵ ở phòng sản sóc đặc biệt mà bác sĩ yêu cầu. – Cô y tá chìa bệnh án về phía Bạch Phong.

– Cảm ơn cô! Cô có thể quay về làm việc của mình.

Cô y tá nhẹ nhàng xoay bước, trả lại anh không gian yên tĩnh lúc ban đầu. Bạch Phong giở từng trang hồ sơ, từ thông tin cá nhân, ngày nhập viện, quá trình điều trị, các hình ảnh và chuẩn đoán cho bệnh nhân... Anh xem qua một lượt và ghi nhớ tất cả. Trí nhớ siêu việt chính là điều mà mọi người thường ngưỡng mộ ở anh, chỉ nhìn qua một lần sẽ ghi nhớ đến từng chi tiết. Bạch Phong không biết đó là may mắn hay bất hạnh nhưng cá nhân anh cảm thấy rất mệt mỏi với khả năng của mình. Vì sao? Vì anh có thể nhớ từng chi tiết nhỏ những thứ mà anh đã xem, những cảnh vật mà anh đã đi qua và cả... những người mà anh muốn quên đi. Nhắc đến “những người muốn quên đi” thì hình ảnh người đàn ông đó lại hiện rõ mồn một trong đầu anh.

Anh đóng bìa hồ sơ lại, tựa người vào ghế và nhắm mắt. Bạch Phong cố chuyển suy nghĩ đến một dòng thông tin [Họ tên người thân: Cao Lam Vân]. Nhớ đến đây, Bạch Phong phì cười với ý nghĩa vừa thoáng qua, Lam Vân, tên đẹp nhỉ?

Hình ảnh hoảng hốt của cậu trong nhà vệ sinh lúc sáng vẫn còn đọng lại và khiến Bạch Phong rạo rức không yên. Một lần sao có thể thỏa mãn? Và với người trước nay “muốn gì được nấy” như anh thì làm sao có thể bỏ qua “miếng mồi” thơm ngon như thế?! Nhưng Bạch Phong đã hứa và anh sẽ giữ lời.

Anh đứng lên đi về phía khu điều trị đặc biệt. Thôi thì... không ăn cũng có thể ngắm mà. Bạch Phong giữ nụ cười lãng đãng suốt dọc hành lang mà anh đi qua. Tất nhiên, không ít nữ y tá bị nụ cười mím đó hấp hồn. Họ trông theo bóng lưng của anh mà không khỏi ảo tưởng. Nhưng mấy ai biết rằng, con người có nét mặt hút hồn đó lại chứa một tâm hồn ma quỷ bên trong. Và con mồi mà anh ta nhắm tới chắc chắn khó lòng mà thoát khỏi móng vuốt ấy.

Một ngày đầu xuân, gió lạnh lạnh thổi qua, áo blouse cứ nhẹ bay trong gió tạo nên dáng vẻ của một lãng khách giang hồ. Nhưng Bạch Phong lại là một cơn gió đông, chỉ khiến người ta cảm thấy e sợ mà thôi.

– Đến giờ khám bệnh, mời người thân bước ra ngoài. – Y tá bước vào phòng và lên tiếng.

Phòng điều trị đặc biệt này chỉ có mỗi mẹ con Lam Vân nhưng ngày nào y tá cũng thông báo như thế.

Lam Vân nhanh chóng rời khỏi phòng. Vừa bước ra cửa thì gặp Bạch Phong bước vào. Cả hai chạm mặt nhau nhưng chỉ có mỗi cậu là ái ngại và đỏ mặt. Tại sao cậu lại đỏ mặt cơ chứ? Trong khi Bạch Phong thì vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Lam Vân cúi mặt bước nhanh về phía chiếc ghế đá đặt đối diện cửa phòng bệnh.

Trước đây điều trị cho mẹ cậu là một bác sĩ già. Ông đã theo dõi bệnh tình của mẹ cậu được nửa năm, từ những ngày đầu, nhưng ông ta đã đến tuổi về hưu. Nên nay, mẹ của cậu sẽ do Bạch Phong tiếp tục theo dõi.

Thường bác sĩ kiểm tra cho mẹ cậu cũng mất khoảng ba mươi phút. Lúc nào cậu cũng nhân thời gian ấy mà chớp mắt để tối còn đi làm. Dần dần hình thành thói quen, nên chỉ khoảng năm phút sau, cậu đã đi vào giấc ngủ.

...

Một chút gió xuân lùa nhẹ qua cửa ở hành lang, mang theo ít bông tuyết lạnh lẽo còn sót lại của mùa đông, làm chúng vươn trên má cậu. Dưới cái nắng nhẹ đang chiếu khắp mọi nơi, chúng lại tan ra. Chút lạnh và hơi nước trên mặt khiến cậu nhúm mày. Đôi mắt đã nhắm nghiền vẫn như chưa mở vì lo sợ điều gì đó, khóe môi mím lại như cam chịu nhưng vẫn không làm giảm đi nét ngây thơ trên gương mặt của chàng trai trẻ.

Bạch Phong chỉ mất hai mươi phút là kiểm tra xong sức khỏe bệnh nhân. Anh quay gót chuẩn bị ra về thì bị hình ảnh Lam Vân giữ chân. Một chút nắng đang ôm lấy thân thể cậu, làm cả người Lam Vân như tỏa sáng. Trông như một thiên thần vừa rơi xuống trần gian. Sao mà chàng thanh niên ấy lại mang một vẻ trong sáng như thế? Ai đến tuổi của cậu cũng ít nhiều nhuốm mùi đời mà sinh ra vẻ từng trải. Còn Lam Vân, tại sao vẫn cứ mang một vẻ ngoài như chưa nhuốm bụi trần, khiến anh muốn vẫn đục, muốn chà đạp?

Anh cứ đứng ngây ngốc nhìn cậu như thế cho đến khi cô y tá tiêm thuốc xong và bước ra. Cô ta hơi chần chừ vì Bạch Phong đứng chắn trước cửa.

– Bác sĩ Bạch, anh có việc gì thế? Không khỏe trong người?

Câu hỏi của cô ta đưa anh trở về hiện thực. Anh bước nhanh qua cậu và tiến về phòng làm việc của mình. Vừa đi anh vừa để tâm tư trôi theo từng nhịp chân. Có lẽ anh đã già rồi! Đã đến lúc lưu luyến thứ gì đó? Trước đây, Bạch Phong chưa từng giữ thứ gì quá lâu. Thậm chí anh còn rất mau chán khi đã đạt được nó, dù chỉ một lần. Giờ đây lại khác, trước chàng trai trẻ ấy, anh lại muốn độc chiếm, muốn được giấu nết cậu ta. Dù là tà ý thì cũng là lần đầu tiên anh muốn giữ một món đồ chơi ở bên cạnh. Lẽ nào vì một đêm chưa đủ thỏa mãn mà trở nên nuối tiếc? Lẽ nào vì bản chất xấu xa muốn biến thiên thần thành ác quỷ mà sinh ra ảo tưởng? Dù là lý do gì thì chắc chắn cũng không liên quan đến “tình yêu”. Hai từ đơn giản ấy, không nằm trong từ điển của Bạch Phong và sẽ mãi mãi không xuất hiện. Với anh, một lần đau là quá đủ. Có chăng giờ chỉ còn “trả thù”, “rửa hận” mà thôi.

Từng có câu “độc ác nhất là lòng dạ đàn bà”. Nhưng Bạch Phong đã từng dính chính câu đó, với anh, độc ác nhất chính là lòng dạ của chính mình. Dù có phải giết người đàn ông đó một lần nữa, anh vẫn muốn làm. Kẻ thù lớn nhất đời anh, cũng chính là người mang đến cho anh hai chữ “tình yêu”. Thứ tình sinh ra từ trái tim nhỏ bé, cũng nên chết theo trái tim bé nhỏ. Ngày mà Bạch Phong lãnh một phát súng lệch tim từ chính người đàn ông đó, cũng chính là ngày tình yêu non nớt đó bị bóp nghẹt. Lúc đó, thật sự anh đã không cảm thấy đau đớn. Có lẽ vì trái tim đã chết nên tình yêu dù có tồn tại hay không cũng không còn cảm giác xót xa nữa.

Bạch Phong siết chặt tay thành nắm đấm. Và thay vào vẻ dịu dàng ban sáng là hình ảnh một con mãnh thú đang giương vuốt chuẩn bị một trận đại chiến. Tiếc thay, kẻ thù cũng đã không còn tồn tại nhưng nỗi oán hận thì lại vẫn cứ cháy mãi, cháy mãi.

6. Chương 6

Lam Vân ở bên cạnh chăm sóc mẹ đến năm giờ chiều phải đi làm. Cậu rời phòng bệnh và gọi cho cô y tá tên Ngân Trà, dặn em lúc trước của cậu, chăm sóc mẹ. Ra khỏi bệnh viện, đang định gọi taxi để đến chỗ làm vì xe của cậu chưa lấy về thì một chiếc xe... sang trọng đến gần cậu. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, gương mặt Bạch Phong từ từ hiện ra.

– Cậu lên xe đi! Tôi đưa cậu đến chỗ làm.

– Không cần, tôi có thể đi taxi – Lam Vân trả lời.

– Lên xe đi, cùng đường mà. Và nhân tiện tôi cũng muốn trao đổi với cậu về bệnh tình của mẹ cậu.

Nói đến đây, Lam Vân đưa đôi mắt trách móc nhìn anh. Tại sao lúc cậu còn ở bệnh viện không nói, đợi đến lúc này lại bảo “cần trao đổi”. Lam Vân thừa biết đó chỉ là cái cớ để bắt cậu lên xe.

Cậu hậm hực mở cửa sau bước lên. Chưa kịp bước vào thì nghe giọng Bạch Phong ra lệnh:

– Ngồi ở phía trước đi!

Rầm! Lam Vân đóng mạnh cửa sau. Loại người công tư bất phân như anh ta luôn khiến cậu ghét bỏ. Nhưng Lam Vân nào hay, cậu đã là con mồi ngon trong mắt hổ đói rồi. Khó lòng thoát khỏi!

– Anh muốn nói gì? – Lam Vân lên tiếng.

– Nóng quá đó! Tôi không tiện nói với cậu lúc sáng vì lúc ấy cậu đang ngủ – Giọng Bạch Phong đầy mỉa mai.

– Còn cả chiều thì cậu chăm sóc người bệnh rồi nên tôi cũng không báo với cậu. Giờ chẳng lẽ chỉ một ít phút ngắn ngủi, cậu cũng không muốn nghe?

Nghe đến câu “cậu đang ngủ” Lam Vân thoáng đỏ mặt. Cậu quá mệt mỏi nên thiếp đi. Và cậu cũng không biết anh ta lại khám bệnh nhanh thế. Lúc cậu tỉnh dậy thì anh ta và y tá đã rời đi. Cậu ngỡ rằng, Bạch Phong sẽ gọi mình lên phòng để nói về bệnh tình của mẹ nhưng cả ngày cậu cũng không nghe thông báo.

– Thế bệnh tình của mẹ tôi thế nào? – Lam Vân dè dặt cảm xúc xuống.

– Tôi thấy khả năng mẹ cậu sẽ hồi phục nhanh thôi – Bạch Phong từ tốn nói.

Lúc này gương mặt cậu trở nên bừng sáng và đôi mắt như biết nói, quay sang nhìn Bạch Phong.

– Thật sao? Thế bao lâu nữa? Mẹ tôi có thể chữa thật sao?

– Còn tùy vào thể trạng của mẹ cậu nữa. Nhưng nếu người bệnh có ý chí thì chỉ cần hai năm là sẽ khỏi hoàn toàn.

Bạch Phong nói với vẻ mặt rất thản nhiên. Anh không hay biết lòng của cậu đang ngổn ngang trăm mối.

“Hai năm, đã là thời gian nhanh nhất rồi. Mình sẽ cố gắng. Mẹ sẽ khỏi bệnh. Hai mẹ con sẽ có cuộc sống mới. Gian nan cách mấy mình cũng sẽ vượt qua... chỉ cần mẹ khỏi bệnh.” Cậu thầm nói với mình.

Với những gia đình có điều kiện thì hai năm đã là bao. Nhưng với cậu đó sẽ là khoảng chi phí khổng lồ. Cậu sẽ tìm việc làm thêm, sẽ cố gắng. Có điều thời gian đâu mà làm? Giờ một ngày cậu chỉ ngủ có bốn tiếng. Đến nỗi bản thân tàn tạ cũng không quan tâm. Cậu ước gì mình là robot, không biết mệt, không biết đói thì đã có thể kiếm thêm rồi. Trước mắt, cậu sẽ cố gắng làm tăng doanh thu cho quán bar để sắp lên lương cho mình. Sau đó thì... sau đó thì tính sau.

Bạch Phong thoáng thấy nét mặt lo lắng của cậu khi liếc nhìn sang. Anh cũng có thể đoán điều cậu lo lắng là gì. Anh đã từng gặp biết bao con người vì đồng tiền mà quỳ gối dưới chân anh, làm tất cả những điều anh muốn. Nhưng anh lại không muốn cậu sẽ vì bị đồng tiền thao túng và khuất phục. Nếu Lam Vân phải cúi đầu thì phải cúi đầu trước anh, chứ không phải trước kim tiền.

Từ nhỏ, Bạch Phong đã đứng trên vạn người. Gia tộc của anh thuộc hàng có tiếng tăm trong giới kinh doanh. Anh không theo nghiệp kinh doanh đá quý của nhà họ Lãnh mà chọn con đường trở thành bác sĩ. Thật khó tưởng tượng điều gì đã khiến anh theo đuổi ước mơ đó.

Anh là con trai út trong gia đình. Mười tuổi đã theo cha và anh hai lần lộn khắp thế giới tìm mua đá quý. Nếu không có biến cố ngày ấy, có lẽ mọi người sẽ cho rằng cuộc sống của anh toàn màu hồng. Nhưng đời ai học được chữ “ngờ”. Anh rơi vào lưới tình với một thương gia trong giới. Ông ta là một người đàn ông giàu kinh nghiệm, lớn tuổi hơn Bạch Phong nhưng lại mang một vẻ ngoài yêu nghiệt khiến anh sa bẫy. Bạch Phong đem tất cả bí mật kinh doanh của gia đình giúp ông ta trở nên giàu có và lớn mạnh. Đến mức ông ta xoay lại và hất cẳng gia tộc họ Lãnh.

Gia đình của Bạch Phong đã nhận thấy mối họa mà anh mang đến. Họ ra sức khuyên nhủ anh và tìm cách giảm thế lực của người đàn ông đó. Và kết quả, ông ta thất thế. Bạch Phong trở mặt với cả gia tộc của

mình. Anh cùng người tình đi tìm chân trời mới và hy vọng giúp ông ta làm lại từ đầu. Nhưng anh không ngờ rằng ông ta lại ghi mỗi hận trong lòng và lên kế hoạch trả thù.

Ngày mà ông ta sát hại cả gia tộc họ Lãnh và giết cả anh thì Bạch Phong mới biết từ trước đến nay anh chỉ là con cờ trong tay gã. Ái tình là độc dược. Đến khi nó hủy hoại tất cả thì anh vẫn không thể nhận ra đó là thuốc độc.

May mắn cha mẹ và anh trai của Bạch Phong thoát chết, nhưng anh và nhiều người khác thì không được như thế. Một viên đạn ngay tim, có phải là cái giá cho sự ngu muội của anh?

Ngỡ rằng mình đã đến cửa địa ngục vì những tội lỗi đã gây ra. Nhưng anh đã được cứu sống. Sau khi tỉnh dậy, Bạch Phong cũng nghe tin người đàn ông đó đã bị sát thủ mà cha anh thuê bắn chết. Đời có vay có trả, cát bụi rồi cùng trở về cát bụi. Anh không đau lòng, chỉ tiếc đã không thể tự tay giết chết người đàn ông đó.

Nhiều năm đã trôi qua, nhưng nỗi phần nộ ngày nào vẫn còn như mới đâu đây. Và nó khiến những giấc mơ của Bạch Phong trở nên hỗn loạn. Mất lòng tin vào tình yêu, mất lòng tin vào con người, anh lao vào những cuộc ăn chơi, giã dập và dày dạn những con người bị đồng tiền sai khiến. Cho đến ngày người mẹ mà anh rất mực yêu thương, nói ra tâm nguyện cuối đời là mong anh hãy tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình. Lúc ấy, anh đã bừng tỉnh và quay trở lại.

7. Chương 7

– A... Đền đồ! – Lam Vân hét lên.

Kết!!!

Bạch Phong như sức tĩnh khỏi dòng hồi tưởng và đạp thắng xe. Sau bao nhiêu năm như thế mà anh vẫn không thoát được những ký ức đầm máu ấy. Ngày hôm nay, nó lại một lần nữa khiến anh có thể mất mạng vì vượt đèn đỏ là gặp ngay chiếc xe tải đang chạy ngang qua.

– Anh như thế mà cũng chạy xe cơ đấy! Tôi tưởng muốn giết người thì dao kéo là đủ rồi chứ. – Cậu mĩa mai con người ngồi bên cạnh.

– Xin lỗi cậu!

Lam Vân ngạc nhiên quá đôi khi một con người ngang tàn như anh ta mà cũng biết nói hai tiếng “xin lỗi”. Cậu ngỡ rằng với anh ta chỉ có ra lệnh và lên án thôi chứ. Tự dưng nghe đến đó cậu mất cả hứng đáp trả lời anh ta. Một phần do cậu còn chưa hết hoảng hốt vì cái mạng của mình tụt nữa là đi gặp ông bà, một phần là không ngờ anh ta sẽ “xin lỗi”.

Cả hai lại tiếp tục im lặng suốt quãng đường đến chỗ làm của cậu. Đoạn đường không còn xa nhưng Bạch Phong đang lái xe rất chậm và cẩn thận nên không biết là bao lâu mới đến nơi. Lam Vân sốt ruột nhìn đồng hồ trên điện thoại, cậu lo sợ sẽ trễ giờ với tốc độ “rùa bò” của anh ta.

– Anh có thể tăng tốc lên được không? – Cậu lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng đang bao trùm.

– Lúc này thì mắng tôi chạy nhanh, vượt ẩu. Giờ thì lại muốn nhanh và ẩu, cậu mâu thuẫn quá!

– Không phải là nhanh và ẩu mà là tăng tốc lên. Đường thoáng đàng mà anh chạy tốc độ 30km/h thì bao giờ tôi mới có thể kịp giờ làm? – Cậu ầm ừ nói.

– Thật ra cậu cũng không cần làm ở quán bar đó đâu. Tôi có công việc khác phù hợp với cậu mà vẫn có thể có tiền lo lắng cho mẹ cậu. – Bạch Phong buột miệng nói.

– Thật có sao? Công việc như thế nào? – Cậu xoay sang nhìn người bên cạnh, lập tức hỏi.

Anh ta vẫn nhìn đường trước mặt, tăng tốc xe và mỉm cười.

– Công việc bao ăn ở, làm xong việc có thể đến bệnh viện lo cho mẹ cậu bất cứ lúc nào. Điều kiện là làm hết mọi việc người ta giao. Lương thì cậu khỏi lo, gấp năm lần quán bar đang trả cho cậu.

Lam Vân nghe đến lương gấp năm lần chỗ mình đang làm, lại có thời gian chăm sóc mẹ. Thêm khoản bao ăn ở thì sẽ tiết kiệm được chi phí thuê nhà hiện nay. Cố gắng làm việc, hai năm... hai năm viện phí của mẹ cậu có thể được giải quyết. Công việc này cũng là thứ cậu đang muốn tìm. Nhưng cậu lại không tin, trên đời làm gì có công việc nào lại “làm xong có thể làm việc khác” như thế. Có điều, cậu vẫn hỏi như xác nhận:

– Bao ăn ở luôn sao?

Bạch Phong vẫn không nhìn cậu mà chỉ gật nhẹ đầu.

– Thế việc tôi cần làm là gì? – Cậu hỏi tiếp.

– Cũng không có gì đâu, dọn dẹp, nấu nướng, tưới cây. Đôi khi là thanh toán tiền điện, nước. Và một số công việc phát sinh khi người chủ yêu cầu.

– Đó không phải osin tại gia sao? – Cậu nhăn mặt.

– Dù là osin nhưng cậu làm xong thì được trọn thời gian chăm sóc mẹ. Người ta chỉ cần có người trông nhà, trông cửa trong trường hợp chủ nhà đi vắng thôi. Bên cạnh, còn được ăn ở miễn phí và nó là lao động “chân chính”. – Anh ta nói một tràng như đang cố thuyết phục cậu.

Mặc dù lao động chân tay, nhưng đây vẫn hơn công việc ở quán bar. Nơi đó dù cậu trong sạch, người ta vẫn gán cho cậu ánh nhìn xem thường, thị phi. Còn với công việc osin này, cậu có thể làm. Từ nhỏ cậu đã quá quen với những việc như thế rồi.

– Thế khi nào thì bắt đầu?

– Bất cứ khi nào cậu sẵn sàng. – Bạch Phong chắc nịch.

– Vậy tôi nhận công việc ngày mai được không?

Bạch Phong mỉm cười gật đầu.

– Anh cho tôi đến chỗ làm. Tôi sẽ xin nghỉ ngay hôm nay. Anh nhắn lại với họ là tôi nhận công việc này. Anh cho tôi địa chỉ, sáng mai tôi sẽ đến nhận việc. – Lam Vân nói với anh kế hoạch của mình.

– Tới chỗ làm rồi. Cậu cứ thu xếp. Tôi sẽ nhắn địa chỉ nhà cho cậu và sáng 8h hãy có mặt tại đó để nhận việc ngày đầu tiên nhé!

Mãi lo suy tính, cậu không biết là đã đến quán bar. Lam Vân nhanh chóng bước xuống xe. Trước khi đóng cửa, cậu không quên nói “Cám ơn” thật nhẹ với người đang ngồi ở ghế tài xế. Anh không biết cậu cảm ơn vì anh đưa cậu đến chỗ làm, hay cậu cảm ơn vì anh đã giới thiệu công việc cho cậu. Hoặc cũng có thể là cả hai! Nếu là cái cảm ơn đầu tiên, anh sẽ vui vẻ nhận. Nhưng nếu là cái cảm ơn sau thì anh không dám nhận. Bạch Phong cảm thấy ngại ngùng vì mình đã lừa dối cậu nên không thấy an lòng khi nghe cậu cảm ơn.

Nhưng dù thế nào thì, con mồi nhỏ cũng đang từ từ tiến vào cái hang của anh. Nó không ngờ là đang có một con hổ đói chờ nó nơi cuối cùng. Chỗ cậu ta đến ngày mai, chính là biệt thự của anh, nơi mà tối hôm qua cậu cùng anh đã có đêm xuân tuyệt đẹp.

Bạch Phong có thuê dịch vụ dọn dẹp, chăm sóc vườn, cơm nước thì anh toàn ăn ở bên ngoài nên không lo khoản đó. Thanh toán tiền điện nước thì anh đã đăng ký trả bằng dịch vụ thanh toán điện tử. Trông coi nhà cửa thì đã có vệ sĩ của nhà anh rồi. Mặc dù người ngoài không nhìn thấy họ, nhưng anh biết, lúc nào họ cũng ở đó. Còn những việc vặt khác thì... một mình anh có thể làm. Nhưng nay thuê cậu, ngoại trừ việc vệ sĩ cha anh cử đến thì toàn bộ còn lại anh sẽ hủy hết. Anh nghĩ là làm ngay, với tay lấy điện thoại ở kế bên, một cú điện thoại, một tin nhắn, thế là xong. Từ hôm nay, anh phải lên kế hoạch cho cậu người làm mới.

Anh nở nụ cười thật tươi và lái xe quay về nhà. Đêm nay, anh sẽ vẽ một kế hoạch trong cuộc sống mới của bọn họ. Anh đã bật cười thành tiếng với cụm từ “cuộc sống mới của bọn họ”, nghe cứ như anh đang lên kế hoạch cho gia đình nhỏ của mình vậy. Bạch Phong đạp mạnh chân ga và tăng tốc trên đường phố nhộn nhịp đã lên đèn, nhẹ nói:

– Cao Lam Vân, tôi chờ cậu!

8. Chương 8

Lam Vân đến quán bar, gặp ông chủ và xin nghỉ luôn. Ông ta rất buồn và tiếc. Lam Vân luôn là một nhân viên cần mẫn và chăm chỉ của ông. Cậu không như những người khác luôn tìm cách “đi khách”, điều này khiến ông rất ngạc nhiên và trân trọng. Tại nơi này, còn được mấy ai? Dù sao, ông cũng hy vọng cậu có một công việc tốt và có cuộc sống hạnh phúc. Ông ta trả lương tính hết tháng cho cậu mặc dù cậu làm mới qua nửa tháng và cho thêm một ít tiền. Cậu không muốn nhận, nhưng ông ấy đã rất nhiệt tình và không cho cậu từ chối.

Sau khi rời quán, cậu lấy xe và nhanh chóng trở về nhà thu xếp đồ đạc để chuẩn bị ngày mai bắt đầu công việc mới. Cậu không vội trả nhà cho chủ vì vẫn còn rất nhiều đồ đạc không thể bán ngay hoặc di chuyển. Cậu tắc lưỡi nhưng lại nhủ thầm “Không sao, mấy nay chăm sóc mẹ và đi làm cũng có ở nhà được bao lâu? Cũng đã như thế gần một năm rồi còn gì”.

“Bíp... bip... bip...”

Tiếng điện thoại báo có tin nhắn. Chắc là địa chỉ mà anh ta gửi cho cậu. Lam Vân chạy đến xem thì đúng là địa chỉ. Tin nhắn đến lúc 23h “Số nhà 123, đường ABC, khu R, thành phố W. Kí tên: Lãnh Bạch Phong”.

– Thì ra anh ta họ Lãnh à! Cái họ này nghe quen quen nhỉ? – Cậu lẩm thầm trong miệng.

Bỗng nhiên, cậu nhớ tới biệt thự mà anh ta đã đưa cậu về vào tối hôm qua. Nghĩ đến đây, mặt cậu bỗng bừng đỏ lên. Cậu không phải xấu hổ mà là đang tức giận. Loại bác sĩ vô đạo đức như anh ta thì có thể đem đến cho cậu một công việc đàng hoàng không? Khu R chính là khu nhà giàu có tiếng tại thành phố W. Và nếu cậu nhớ không nhầm thì nhà anh cũng ở khu này. Cậu trăn trở trên giường gỗ cứ làm nó kêu lên “kèn... kẹt...” nhưng lại không thôi lo lắng về công việc ngày mai.

Rồi cậu chợt nghĩ nếu anh ta thật sự muốn hại cậu thì thiếu gì cách, không nhất thiết phải là công việc osin này. Còn nếu anh ta là đang bày trò thì cậu cũng sẵn sàng chơi “mèo vờ chuột” với anh ta. Bản thân cậu, từ nhỏ đến lớn không phải cái gì cũng đã trải qua rồi sao? Thêm khó khăn, thêm mưu mô,... thì có xá là bao, trên tất cả cậu đang cần tiền mà không phải “bán thân”. Cậu giữ quyết tâm và lòng tự tin đó và mơ màng ngủ. Tối nay, có lẽ là lần đầu tiên sau gần một năm cậu được ngủ thẳng giấc. Trong mơ, cậu lại thấy mình chạy theo cánh diều. Con diều màu xanh như bầu trời, cứ từ từ vươn lên cao. Chẳng phải người ta thường nói “Con diều chỉ bay cao khi ngược gió” hay sao? Khó khăn chỉ làm người ta càng thêm mạnh mẽ mà thôi.

...

Tám giờ sáng.

Địa chỉ số 123 chính là một biệt thự trang trọng theo phong cách Châu Âu, rất là quen.

Dù cậu không có thói quen quan sát nhà cửa những nơi cậu đi qua. Nhưng riêng biệt thự này thì có phong cách không lẫn với bất kỳ nơi nào khác ở khu R. Và cậu cũng không phải là người dễ quên. Chính là nhà của anh ta.

Cậu chần chờ trước cổng rất lâu để nghĩ “Tại sao anh ta lại muốn thuê cậu? Anh ta có âm mưu gì?...” Hàng hà câu hỏi đang chạy qua trong đầu cậu. Bỗng một tiếng “Cạch!” vang lên, sau đó là cửa cổng mở ra nhưng mời cậu đi vào. Cậu đứng tại chỗ một lúc rồi kiên quyết dẫn xe vào trong. Dù không biết anh ta muốn gì, dù không biết anh ta sẽ làm gì... nhưng công việc này cậu đã nhận, tâm lý cũng đã chuẩn bị, tất cả vì người mẹ thân yêu của cậu. Cậu để tạm xe ở một góc khuất trong vườn rồi đi đến trước chính đang mở ra như chào đón.

Bạch Phong đã ngồi vào bộ sô-fa sang trọng và vắt chéo chân chờ cậu. Vừa thấy cậu vào đã quan sát ngay dáng vẻ của cậu. Vẫn phong cách dân dị, bình thường với áo sơ mi và quần tây, bên ngoài khoác áo ấm nhưng hôm nay lại mang thêm một balo nhỏ ở phía sau. Trông cậu cứ như chàng sinh viên ở quê vừa lên thành phố học. Đôi mắt sáng, thành thật và gương mặt non nớt cứ như thời gian và cuộc sống này chưa đủ lâu, chưa đủ khó khăn để làm cậu thay đổi.

Anh khẽ mỉm cười và chỉ cậu ngồi vào ghế đối diện mình.

– Tôi còn nghĩ khi cậu biết đây là nhà của tôi thì sẽ không bước vào chứ! – Bạch Phong mỉm cười.

Cậu nhẹ giọng trả lời:

– Tôi đã nhận công việc này rồi và tôi sẽ làm. Tôi không nghĩ anh muốn chơi “mèo vờn chuột” với một kẻ chẳng có gì như tôi.

Anh không ngờ là cậu ta lại thẳng thắn đến thế. Nét cười mỉm hiện ở khóe môi, cậu ta cũng khá thông minh khi đoán được ý đồ xấu xa của anh. Nếu đã thế thì anh muốn xem “con chuột” này có thể làm gì khi anh đưa vuốt ra. Lòng hiếu thắng luôn ngự trị trong bất kể thẳng đàn ông nào. Khi họ đùa giỡn với một thứ gì đó thì... càng vùng vẫy, càng kích thích.

– Tôi đi thẳng vào vấn đề. Sắp tới tôi sẽ chuyển qua giai đoạn điều trị đặc biệt cho mẹ của cậu. Công việc của tôi sẽ rất bận rộn nên phải có một người có thể lo hết mọi việc trong ngoài ở đây. Từ việc giặt giũ, quét dọn, tưới cây, thanh toán hóa đơn cho đến kiêm bảo vệ, phục vụ, đầu bếp và vài chức danh khác... Làm xong việc cậu cứ thoải mái đến chăm sóc cho mẹ cậu nhưng nhớ trở về đây trước 11h đêm để làm công việc bảo vệ. Ban ngày khu này có bảo vệ thường xuyên kiểm tra nên cậu an tâm là có thể đi bất cứ lúc nào nhưng đêm đến, bọn họ thường không thể kiểm soát hết. Cậu có thể làm không?

Thật ra là anh đang nói dối đấy thôi. Khu R này muốn vào không phải dễ, camera giám sát gắn ở khắp nơi. Từ lúc cậu ta bước vào khu này đã bị hệ thống an ninh ghi nhận rồi. Thông thường nếu là người lạ thì ngay lập tức sẽ có nhân viên chạy đến kiểm tra ngay. Nhưng sáng nay cậu đã không bị như thế vì anh đã báo trước với họ. Cho nên, các việc mà “bảo vệ nhà buổi tối” chẳng là cái đình gì với khu này cả. Anh chỉ đang vờ vịt cậu thôi.

Lam Vân sau khi nghe sơ qua công việc thì nghĩ bản thân mình có thể lo liệu được. Với biệt thự rộng lớn này nếu dậy sớm thì có thể hoàn thành hết việc và ở bên cạnh mẹ cậu cả ngày. Cậu sẽ thuê y tá từ 11h đêm đến 8h sáng thôi. Như thế chi phí cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Cậu gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Bạch Phong đứng lên ra hiệu cho Lam Vân đi theo mình.

– Tôi sẽ dẫn cậu đến phòng của mình. Còn những nơi khác cậu cứ từ từ mà tìm hiểu. Riêng những phòng tôi khóa cửa thì cậu khỏi vào dọn dẹp. Hôm nay, cậu cứ làm hết công việc mới, ngày mai nếu hoàn thành tốt có thể đến bệnh viện với mẹ cậu.

Lam Vân đi theo Bạch Phong đến trước cửa phòng ở cuối hành lang. Phòng trang trí đơn giản, sạch sẽ nhưng vẫn đầy đủ tiện nghi. Diện tích căn phòng này còn rộng hơn nhà mà mẹ con cậu đang thuê ấy chứ. Cậu thở dài và chạnh lòng, đúng là cuộc sống quá khác xa nhau, người sinh ra thì giàu quá giàu còn người thì nghèo quá nghèo. Nhưng cậu vẫn còn hơn vô số người khi phải sống đầu đường xó chợ.

– Cậu cứ tùy ý trang trí, sắp xếp. Bây giờ, tôi phải đi đến bệnh viện. Tối 8h tôi sẽ về ăn cơm nên cậu nấu vài món cho tôi.

Trước khi bước ra khỏi phòng, anh ta đưa cho cậu một cái thẻ màu vàng óng ánh, không quên dặn dò:

– Cậu dùng card này đi siêu thị mua nguyên liệu cậu cần. Ghi nhớ là tôi không ăn những thứ không rõ nguồn gốc nhé!

Cậu chưa từng thấy qua loại thẻ thanh toán này, cũng ít khi đi siêu thị mà mua nguyên liệu nấu ăn, cơ bản là ở siêu thị, giá cái gì cũng cao hơn ở chợ. Nhưng nếu anh ta đã muốn thế thì cứ làm theo thôi. Cậu để cái card trên bàn nhỏ trong phòng và bỏ balo xuống để sắp xếp. Đồ đạc cậu mang theo không bao nhiêu nên chưa đầy 10ph đã xong. Phòng này có cả toilet bên trong nên rất tiện cho cậu.

Sáng nay, cậu đã gọi cho cô y tá đàn em thời phổ thông của mình và thông báo hôm nay không đến được, nhờ cô ấy chăm sóc mẹ giúp cậu. Cậu thay một bộ quần áo giản dị, gọn nhẹ nhưng vẫn đủ ấm trong những đầu xuân này.

Bắt đầu công việc nào!

9. Chương 9

Lam Vân đi một vòng quan sát cả ngôi nhà. Từ cổng ngoài vào đến nhà chính là một con đường lát đá sạch sẽ. Hai bên đường đầy những khóm hoa nhỏ với vài bông hoa đang nở trong giá rét. Đi qua con đường ấy, cậu đến một khoảng sân rộng trước biệt thự. Giữa sân có một bức tượng điêu khắc khá trừu tượng, nhìn tiếp bên trái là ga-ra, bên phải là một nhà kính. Cậu xoay sang phải và bước vào. Bên trong nhà kính khá rộng, thoáng mát, nền nhà trông cỏ rất mềm và đẹp. Lam Vân đi chân trần trên cỏ mà cảm giác như đi trên thảm nhung. Nơi này thích hợp để đọc sách, nằm nghỉ ngơi và ngắm trời mây. Trong nhà kính có cả bàn ghế uống trà và một xích đu nhỏ màu trắng, thích hợp để uống trà chiều. Ánh mặt trời cứ xuyên qua mái vòm chiếu xuống thảm thực vật bên dưới làm cho Lam Vân vô cùng thư thái.

Xung quanh biệt thự trông toàn là các loại cây cao và lạ. Tất cả đều được chăm sóc kỹ lưỡng nên nhìn rất đẹp mắt. Thợ làm vườn trước đây anh ta thuê chắc chắn là một người chuyên nghiệp vì đám cây cỏ ở đây được cắt tỉa rất cẩn thận. Nếu sau này, Lam Vân phụ trách việc này thì có thể phải mất nhiều thời gian hơn cậu đã dự tính.

Ngôi nhà nằm ở vị trí trung tâm trên khuôn viên xanh mát này. Toàn bộ lối đi, nếu không phải là cỏ nhưng mềm mượt hoặc sỏi trắng li ti thì cũng là được lát gạch sạch sẽ. Vòng về phía sau là một bể bơi rộng, thiết kế đẹp mắt. Nước trong hồ phản chiếu màu của trời mà xanh ngan ngát. Xung quanh bể bơi, đặt rất nhiều ghế tựa để tắm nắng. Vào những trưa hè nóng nực mà được thỏa sức vùng vẫy ở đây thì còn gì bằng. Nơi Bạch Phong sống, cứ như một khu rừng nhiệt đới thu nhỏ với đủ loại cây cỏ hoa lá. Chỉ có cây ăn quả là không thấy xuất hiện ở đây. Lam Vân phì cười với ý nghĩ, không biết sau này mình có nên đem về một loại cây cho quả như chuối, táo, nho... hay không. Nhưng hiện tại, với cả “rừng” thế này thì cậu đã làm không hết việc rồi.

Cậu quan sát là ở rừng gốc cây, từng bụi cỏ, từng khóm hoa đã lắp sẵn một hệ thống tưới nước tự động. Việc của cậu bây giờ chỉ cần đi tìm nơi khởi động. Cậu mừng thầm trong lòng khi tìm ra nút nhấn. Sau này chỉ cần ấn vào cái nút màu đỏ này thì việc của cậu sẽ giảm đi một phần hai. Lam Vân chỉ còn việc nhổ cỏ dại, cắt cỏ, vun xới, bón phân,...là xong. À... còn phải thay nước bể bơi nữa chứ. Việc này cũng không có gì quá khó với cậu khi mà thời đi học cậu cũng thường làm việc này giúp thầy để phụ trách môn bơi lội. Một vòng bên ngoài mà mất của cậu hơn nửa tiếng đồng hồ. Đến khi bắt tay vào làm chắc chắn phải mất nhiều thời gian hơn thế.

Cậu quay vào nhà chính và quan sát từ đầu đến cuối ngôi nhà. Mang vẻ ngoài là một biệt thự kiểu phương tây nhưng bên trong nội thất lại cực kỳ đơn giản và thanh lịch. Ngôi nhà chỉ có tầng trệt và tầng lầu. Nhưng thật sự diện tích phải nói là rất rộng. Đầu tiên vừa bước vào Lam Vân sẽ đi qua phòng khách, tiếp đến là phòng giải trí kiêm quầy rượu, rồi đến “nơi tế nhị” cho khách. Dẫn đến cuối hành lang là nhà ăn và đối diện là phòng ngủ của cậu. Lên lầu một là gặp ngay phòng của Bạch Phong. Cậu không khỏi đỏ mặt khi nhớ đến màn ân ái tối hôm ấy. Cậu dừng bước, không muốn vào. Lam Vân tiếp tục khám phá thư viện rồi đến một phòng tiếp khách nhỏ hơn ở tầng trệt. Cậu thầm nghĩ chắc phòng này dùng để tiếp khách “thân mật”. Cuối hành lang lầu một là phòng làm việc của Bạch Phong, nơi có hướng nhìn xuống bể bơi dưới nhà. Và đối diện với phòng làm việc là một căn phòng nhỏ đã bị khóa. Lam Vân nhớ lúc sáng Bạch Phong đã căn dặn là phòng khóa cửa thì khỏi dọn dẹp. Cậu cũng không tò mò mà trái lại càng thích vì được giảm bớt việc.

Sơ bộ xong vòng này thì cậu lại mất thêm nửa tiếng. Ôi! Đúng là phải thức sớm thật sớm rồi. Cậu nhớ lúc này đi ngang qua ga-ra có thấy một nhà kho nhỏ, chắc là trong ấy có những thứ cậu cần dùng trong việc lau dọn, chăm sóc vườn cây. Nhưng việc bây giờ cậu cần làm là kiểm tra nguyên liệu dự trữ. Thật là đáng thất vọng, tủ lạnh rỗng không. Một người đàn ông độc thân như anh ta, tẻ lắm cũng nên có ít đồ ăn dự trữ phòng khi đêm khuya lên cơn đói chứ. Thế mà nhìn đi nhìn lại chỉ có mấy chai nước suối. Cậu phải đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn ngay thôi. Nhưng cậu chợt nhớ ra một điều cực kỳ quan trọng là Bạch Phong không đưa cho cậu chìa khóa nhà.

Cậu suy nghĩ hồi lâu rồi lấy điện thoại gọi vào số của Bạch Phong. Lúc này đã gần 12h trưa, có lẽ anh ta đã nghỉ ngơi.

“Tu... tu... tu...”

- Alo! Cậu gọi tôi có việc gì?
- Thật làm phiền anh, nhưng lúc sáng anh chưa đưa tôi chìa khóa nhà...
- Tôi về ngay! – Đầu bên kia lên tiếng.
- Không...

Cậu chưa kịp nói là anh ta khỏi cần quay lại, chỉ cần cậu khóa trong rồi đến chỗ anh ta lấy chìa khóa là có thể vào nhà lại rồi. Việc gì mà anh ta phải nhọc công chạy từ bệnh viện về như thế. Đoạn đường không xa nhưng dù sao thì cậu cũng thấy mình đã gây phiền phức khi anh ta còn phải đi làm. Mà thôi kệ đi, anh ta đi xe hơi có phải chạy xe gắn máy ngoài trời lạnh này đâu mà lo. Nghĩ xong cậu thông thả đi ra nhà kho kiểm tra các thứ mình muốn để ngày mai thức dậy sớm là có thể làm ngay.

10. Chương 10

Ba mươi phút sau, Bạch Phong đã có mặt tại nhà. Đang giờ nghỉ trưa, anh chạy về đưa chìa khóa cho cậu. Anh cũng chẳng cần nhọc công làm gì, có thể nói cậu ta đến bệnh viện lấy nhưng không hiểu sao cứ nghĩ đến hình ảnh mong manh của Lam Vân khi nằm ngủ mê mết trước cửa phòng bệnh lại khiến anh động lòng mà chạy về. Thời gian nghỉ ngơi chỉ có một tiếng ba mươi phút mà anh đã phí phạm hết gần phân nửa. Bạch Phong cũng chưa kịp ăn trưa.

Vừa chạy đến cổng thì hệ thống cảm ứng lập tức mở cửa. Ngôi nhà này nhìn sơ thì mang vẻ bình thường nhất khu nhưng lại không lẫn vào đâu vì kiến trúc lạ. Xe chậm chậm đậu ở khoảng sân rộng thì lập tức anh thấy cậu đang lui cui tìm gì đó trong nhà kho. Bạch Phong đi nhanh đến và hỏi cậu:

- Đang tìm gì thế?
- Tôi tìm ít đồ để ngày mai làm vườn. – Cậu ngẩng lên trả lời.
- Thế có tìm được chưa?
- Được một ít rồi nhưng tìm mãi không thấy máy cắt cỏ.

Bạch Phong phì cười. Nhà anh làm gì có cái máy ấy. Trước giờ anh toàn thuê người ta làm, chứ có tự làm đâu mà mua.

- Thôi cậu đừng tìm nữa. Thứ ấy không có trong nhà tôi. Lát cậu đi mua về mà xài. À... đây là chìa khóa. Tôi vẫn còn một bộ nên cái này đưa cậu.

Nói xong, anh đưa cho cậu chùm chìa gần chục cái.

- Không hướng dẫn chìa nào mở cái nào sao? – Cậu nhăn mặt hỏi.
- Tự mà tìm lấy. Tôi cũng không nhớ vì có bao giờ khóa cửa đâu.

Cậu lén bửu môi xem thường vì nghĩ Bạch Phong đang lừa phỉnh mình. Hành động này của cậu đã lọt vào mắt của anh. Một đợt sóng ngầm trở lên nhẹ nhẹ. Nhìn cái miệng cong cớn như thế thật muốn bay vào cắn một cái.

Nhưng thật sự anh không nói dối. Anh chưa từng khóa cửa bao giờ. Toàn bộ hệ thống cửa đều tự động. Trong điện thoại và máy tính đặt ở phòng làm việc có chứa phần hệ thống điều khiển trung tâm. Và cơ bản không cần đóng cửa, ai vào được khu này, chưa chắc vào được nhà anh vì còn phải qua bộ cảm ứng và nhận dạng. Những người làm anh thuê đều được nhận dạng như thế. Hôm qua, anh cho họ nghỉ thì anh cũng xóa dữ liệu nhận dạng luôn rồi. Vì đã nói dối là muốn cậu bảo vệ nhà nên phải đưa chìa khóa cho cậu thôi. Điều đó đồng nghĩa với việc là Bạch Phong sẽ tạm ngưng chế độ tự động nhận dạng đối với Lam Vân.

- Cậu ăn gì chưa? – Anh chuẩn bị quay lại bệnh viện thì hỏi cậu.
- Nhà anh có gì để ăn? – Cậu bực bội nghĩ tới mấy chai nước.
- Vay lên xe đi ăn với tôi, sẵn tiện tôi đưa cậu đến siêu thị gần đây rồi tôi quay lại bệnh viện. Lúc về cậu tự đón taxi nhé! – Anh đề nghị.

– Taxi... – Cậu phen vân.

Anh biết cậu đang lo lắng tiền bạc nên rút vội đưa cậu tờ tiền mệnh giá lớn nhất, bảo cậu tự đón xe còn giờ thì đi theo anh đi ăn.

– Tôi cần phải thay quần áo. Tôi không thể mặc thế này ra đường được. Mà như thế sẽ khiến anh đi trễ. Nên thôi anh tự đi ăn đi. Tôi lo được, lát tôi đi xe máy đến siêu thị tốt hơn. Cái này trả lại anh.

Nói xong cậu cúi vào tay anh tờ tiền lúc nãy anh nhét vội cho cậu. Không để anh kịp phản ứng, cậu đã chạy ù vào nhà. Quần áo cậu đang mặc không phải là lý do chính để từ chối. Vấn đề ở đây là cậu không muốn đi cùng anh ta. Cậu nhủ thầm, hãy tránh xa anh ta, càng xa càng tốt.

...

Đợi anh ta đi rồi, cậu cũng nhanh chóng khóa cửa và đi đến siêu thị. Lúc sáng, trên đường đến khu R, cậu thấy có một siêu thị lớn ở cách đây hai mươi phút. Thời tiết đã sang xuân nhưng lúc này vẫn còn khá lạnh, nên Lam Vân khoác thêm áo ấm trước khi ra khỏi nhà. Cậu không khỏi lo lắng không biết lúc này mẹ mình trong bệnh viện có được chăm sóc kỹ lưỡng không?

Lam Vân đến siêu thị, chọn mua những nguyên liệu cần dùng và một ít dụng cụ làm vườn, trong đó có cả máy cắt cỏ. Cậu vội vàng đến quầy thanh toán và lấy ra cái card vàng vàng mà lúc sáng Bạch Phong đưa cho cậu. Thật ngạc nhiên là mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Lam Vân. Nhưng cậu cũng không có thời gian mà tìm hiểu vì sao họ tò mò nhìn mình một cách kỳ quái như thế. Lam Vân tiến đến quầy dịch vụ để gửi máy cắt cỏ về địa chỉ nhà của Bạch Phong. Những thứ khác cậu có thể giải quyết ổn, riêng cái máy to to ấy thì không thể chở được.

...

Vừa khéo cậu chạy đến cửa thì siêu thị cũng giao hàng đến nơi. Lam Vân nhanh chóng đem các dụng cụ làm vườn vào nhà kho. Ngày mai, cậu sẽ dậy sớm để chăm sóc vườn cây. Sau đó, cậu đem tất cả thức ăn bỏ vào tủ lạnh. Công việc tiếp theo là dọn dẹp nhà cửa và đến năm giờ thì cậu bắt đầu nấu ăn.

Đồng hồ chuyển dần đến số bảy thì cậu cũng xong việc. Cậu mò vào phòng giải trí nghe nhạc. Lâu lắm cậu mới được nghe những âm thanh êm dịu như thế này. Có lẽ hôm nay, chạy tới chạy lui khá nhiều nên cậu lại theo thói quen thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ, cậu thấy mình đang đứng ở một đồng hoa vàng rực rỡ. Bầu trời cao xanh và cậu còn nghe được cả tiếng sóng biển xung quanh. Cậu hít thở một hơi thật sâu để không khí tràn vào khắp phổi. Lam Vân đã ước khi mẹ khỏe lại, cậu sẽ tìm một nơi như thế để cả hai sống với nhau. Nghĩ tới đó, nước mắt Lam Vân đã lăn dài trong những giấc mơ.

11. Chương 11

Bạch Phong về đến nhà đúng 8h tối. Thông thường anh sẽ tha thẩn đi ăn và vui chơi suốt đêm với bạn bè. Nhưng thời gian sau này, nếu có đi đêm thì tầm 11h tối, anh cũng về nhà để sáng có thể đi làm.

Từ ngày mẹ mất, anh thay đổi hoàn toàn. Sau khi học xong thì anh về đây và sống tự lập. Bạch Phong cũng hiếm khi về nhà vì sau ngày mẹ mất, cha của anh cũng cưới thêm vợ. Bà ta đồng ý ký cam kết “không sinh con” với ba anh. Chính điều này lại càng củng cố thêm sự thiếu tin tưởng của anh vào hai chữ “tình yêu”. Đã yêu mà lại có thể bỏ qua hạnh phúc nhỏ nhoi là có một gia đình thì đó có phải là tình yêu? Anh cả của anh thì mãi mê công việc kinh doanh đến nay cũng chưa lập gia đình. Còn bản thân Bạch Phong thì đã không còn thiết tha gì với việc lấy vợ, sinh con. Cả gia đình anh đều biết, anh chỉ thích nam giới.

Khi còn bé, anh không nghĩ mình lại mê đắm thứ tình yêu mà xã hội kì thị này. Nhưng sau khi gặp người đàn ông đó thì thế giới quan của Bạch Phong đã thay đổi.

...

Vừa về đến nhà, Bạch Phong đã nghe tiếng nhạc êm êm phát ra từ phòng giải trí. Anh tìm đến nơi và nhìn thấy cậu đang ngủ. Lúc nào đôi mắt nhắm nghiền nhưng vẻ mặt đã thư giãn và thoải mái hơn lần anh nhìn thấy cậu ngủ ở bệnh viện.

Bạch Phong đến bên nhẹ nhàng quan sát Lam Vân, hơi thở chậm chậm chứng tỏ cậu đã ngủ rất say. Trong giấc mơ, có lẽ Lam Vân đã gặp điều gì khủng khiếp nên vẫn còn đọng lại vệt nước mắt lấn dài. Bạch Phong vừa định đưa tay lau khô nước mắt thì rút tay lại. Anh bước nhanh ra khỏi phòng như trốn tránh. Thân thể cao gầy, xanh xao ấy, đang run lên khiến anh tự thấy mình thật xấu xa và bỉ ổi.

Bạch Phong về đến phòng tắm rửa, và xuống ăn tối. Đồ ăn cậu nấu đã nguội lạnh. Những món ăn thanh đạm mà từ nhỏ đến lớn anh chưa từng nếm qua. Bạch Phong gấp thức ăn và thưởng thức. Dù không phải “cao sơn mỹ vị” nhưng anh lại thấy an lòng một cách kì lạ. Người ta nói quả không sai “nấu ăn cũng phải có tấm lòng”. Bạch Phong mỉm cười, quả thật nếu ngày nào cũng có người nấu ăn đợi anh về thì còn gì bằng.

Anh buông đũa, ánh mắt xuyên qua ô cửa kính và đâm toạt màn đêm đặc quánh. Đó đã từng là ước mơ của anh với người đàn ông đó, nay đã trở thành điều viễn vông mất rồi...

...

Cuộc sống của cả hai cứ thế êm đềm trôi. Mỗi ngày sau khi xong việc, cậu đến bệnh viện chăm sóc cho mẹ. Chiều cậu tranh thủ về nhà nấu bữa tối cho Bạch Phong và nhanh chóng quay trở lại bệnh viện chăm sóc mẹ. Thời gian đó, đã có y tá trông mẹ giúp cậu. Tất nhiên cậu luôn trở về trước 11h tối để trông coi biệt thự của Bạch Phong.

Thời gian gần đây, Bạch Phong khá bận rộn và những món ăn nguội lạnh bị bỏ dở ngày càng tăng. Khi cậu dậy sớm để dọn dẹp cũng là lúc anh ra khỏi nhà. Khi Lam Vân đến bệnh viện, cũng chỉ gặp Bạch Phong lúc vào khám bệnh và lúc dẫn dò cậu trong việc chăm sóc mẹ. Cả hai hoàn toàn không tiết lộ chuyện cậu đang làm việc ở chỗ anh với bất kì ai. Thời gian cả hai gặp nhau, hầu như là không có. Cùng sống chung dưới một mái nhà, nhưng cả hai như người xa lạ.

Có một dạo, sau ba tháng Lam Vân đến làm việc, Bạch Phong trở về nhà lúc hai giờ sáng với tình trạng say sấn, bất biết. Từ ngày đến làm việc tới nay, đó là lần đầu tiên Lam Vân nhìn thấy Bạch Phong như thế. Cậu ở bên cạnh anh một thời gian thì cũng giảm đi sự đề phòng của mình. Lam Vân dự định đưa anh lên lầu và thay quần áo cho anh nhưng với thân người ốm yếu, một mình cậu thật vất vả mới đưa được anh đến nơi. Vừa bước vào thì anh đã ngã vật ra giường, nằm đè cả lên người cậu.

Mùi rượu mạnh xộc thẳng vào mũi cậu và hơi thở ấm nóng cứ lớn vồn xung quanh. Cậu cố gắng nhit người ra khỏi Bạch Phong nhưng không thể thoát. Anh kẹp chặt cậu phía bên dưới, đưa ánh mắt mơ màng nhìn Lam Vân và đột ngột hôn ngấu nghiêng lên làn môi của cậu.

Lam Vân chỉ kịp phản xạ nghiêng đầu tránh, tuy nhiên ở tư thế ám muội thế này thì dù cậu né chỗ nào cũng không thể thoát khỏi anh. Cái lưỡi ấm nóng nồng nặc rượu mạnh cứ thế oanh tạc khắp khoang miệng của cậu. Lam Vân hớp lấy chút không khí để thở thì nhận ra mình đã chéch choáng say với hơi men mà anh đưa vào.

Lam Vân làm công việc pha chế, không có nghĩa là cậu có tư lượng cao. Bằng chứng là cậu rất dễ bị say khi chỉ nhấp một ít rượu mạnh. Và tất nhiên, dư âm của chúng vẫn còn vương ở đầu lưỡi của Bạch Phong. Chuyện gì đến phải đến, anh thô bạo càn quét từng ngõ ngách trên cơ thể cậu. Nơi nào anh lướt qua đều khiến cậu nóng bừng và rạo rực. Lam Vân đỏ ửng cả mặt và chỉ biết thở dốc dưới những trận cuồng phong mà anh mang đến. Nhịp va chạm, chuyển động càng lúc càng nhanh. Nhưng lần này lại không như lần đầu tiên ấy, cảm giác hòa hợp cực hạn...

...

Sáng hôm sau khi Lam Vân thức dậy thì Bạch Phong đã rời đi. Chỉ còn lại chút hơi ấm mong manh còn lưu lại ở bên cạnh. Chiếc chăn đắp hờ hững cũng không đủ sưởi ấm con tim buốt giá của Lam Vân. Tại sao cậu lại không oán trách, không buồn bực, không cảm thấy tủ nhục? Cậu chỉ thấy một chút hụt hẫng nên đầu lưỡi, một chút hoang vắng nơi trái tim khi bình minh đến chỉ còn lại một mình. Lẽ nào... có thể nào... cậu đã thấy nhớ anh, cậu đã thấy lưu luyến anh? Dù sao thì Lam Vân cũng nhanh chóng rũ sạch để trở lại cuộc sống của mình. Tình ái là độc dược, cậu không muốn mình bước chân vào.

Sau ngày hôm ấy thì cả hai lại tiếp tục cuộc sống như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng cậu nhận ra, chính cậu đang quan tâm anh nhiều hơn, lo lắng cho anh hơn và trên hết, mỗi khi đêm xuống, cậu lại trông ngóng bóng anh về. Ngược lại với sự ân cần của cậu, Bạch Phong vẫn là Bạch Phong. Anh vẫn đi làm, vẫn điều trị cho mẹ cậu, vẫn bỏ bữa cơm tối cậu đã cố công làm, vẫn những đêm về khuya và vẫn xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra với cậu.

Trong trái tim của Lam Vân, dâng lên một cảm giác nhức nhói, một nỗi buồn không tên. Cậu nhận ra, không biết từ lúc nào đã dành tình cảm cho con người ngang ngược, lạnh lùng ấy. Nhưng Lam Vân biết, đời này kiếp này, thứ tình cảm ấy cũng sẽ không bao giờ được nảy mầm. Cậu ý thức được Bạch Phong luôn đứng trên đỉnh cao, anh ta chỉ là phút chốc muốn đùa giỡn với mình. Ngay từ đầu đã thế và mãi mãi sau này cũng thế.

Những ngày sau đó, cậu cố gắng đè nén cảm giác nhớ nhung xuống tận sâu trong tim. Và khi bệnh tình của mẹ cậu chuyển biến tốt cũng là lúc cậu quay lại với mơ ước ban đầu của mình, cuộc sống chỉ có hai mẹ con. Sau nửa năm được Bạch Phong điều trị mẹ cậu đã có thể mập máy môi. Nỗi buồn trong tình yêu đã được che khuất bởi sự vui mừng khôn xiết này. Lời đầu tiên bà nói, tuy chưa hoàn chỉnh nhưng Lam Vân có thể hiểu “Khổ cho con quá!”. Điều cậu làm, có đáng kể gì so với hai mươi mấy năm mẹ cậu một mình lo lắng cho cậu?

Cùng với sự điều trị tận tình của Bạch Phong, hiện tại mẹ cậu đã khỏe lên rất nhiều. Bây giờ, bà đã có thể cử động chậm chạp những ngón tay, cười nhẹ và nói chút ít. Lần khám bệnh gần đây nhất, Bạch Phong thông báo là mẹ cậu có thể khỏe hoàn toàn sau nửa năm. Thời gian điều trị dự kiến được rút ngắn còn một năm và thời gian cậu ở còn có thể ở bên cạnh anh, không còn nhiều nữa. Lam Vân tự trách mắng bản thân mình vì đã vịn vào việc mẹ bệnh để ở lại bên cạnh anh. Nhưng ngay từ đầu, khi nhận công việc này cũng vì lo cho mẹ. Đến lúc mẹ khỏe lại thì cậu cũng nên nghĩ đến việc rời đi...

12. Chương 12

Hôm nay, anh về sớm hơn mọi ngày. Từ sau lần say rượu đã làm càn với Lam Vân thì anh luôn về tìm cách tránh né và đêm nào cũng về khuya.

Vẫn tiếng nhạc nhẹ nhàng và cơm canh chờ sẵn nhưng anh lại bỏ dở bữa tối và đi đến phòng giải trí. Bạch Phong tựa lưng vào cửa và khoanh hai tay trước ngực như chờ đợi. Anh ước gì, thiên thần đang nằm đó có thể thức giấc và sửa ấm trái tim nguội lạnh của anh.

Lam Vân khác hoàn toàn những người mà anh đã gặp. Cậu ta không vì tiền tài, địa vị của anh. Chỉ đơn giản mưu cầu một cuộc sống vui vẻ bên người mẹ đang bệnh. Bất giác, anh nghĩ đến người mẹ đã mất của mình. Nếu mẹ anh rơi vào hoàn cảnh như thế, anh có vì mẹ mà hy sinh?

Lúc đầu Bạch Phong chỉ muốn chơi đùa, muốn chứng tỏ bản thân... như một cách trả thù đời. Nhưng từ khi Lam Vân đến đây, mọi thứ đã thay đổi. Cậu nhẹ nhàng bước vào đời anh, mang chút gió xuân thổi bùng trái tim lạnh lẽo. Không biết từ lúc nào, anh hay ở phía sau ngắm nhìn cậu.

Sáng sáng, khi Lam Vân dậy sớm để chăm sóc sân vườn thì anh cũng từ cửa phòng ngủ dõi theo từng bước chân của cậu. Dường như, công việc đó khiến cậu vui vẻ, vì anh hay bắt gặp cậu bắt giắc mỉm cười hoặc khe khẽ hát. Anh thích cách cậu lo lắng cho mình, mặc dù cậu không bao giờ nói ra. Rồi không biết từ lúc nào, anh đã quen có cậu mỗi tối đợi anh về. Cho dù đó là trách nhiệm của cậu thì Bạch Phong vẫn muốn nuôi giữ suy nghĩ “cậu ấy đang đợi mình”.

Tình cảm là thứ không thể mua được bằng tiền. Và cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không thay đổi được. Không biết từ lúc nào, Bạch Phong đã dần thay đổi suy nghĩ của mình. Anh cảm thấy ray rứt về việc đã dùng thủ đoạn để giữ cậu ở bên cạnh. Anh muốn cậu sống vui vẻ, thoải mái và được vô tư vô lo. Ước mơ lớn nhất của cậu không phải là mẹ khỏi bệnh sao? Anh sẽ giúp cậu để điều đó đến sớm.

Bạch Phong ra sức chữa trị cho mẹ cậu. Và đến nay đã có biến chuyển. Anh cảm thấy nhẹ lòng vì cũng sắp đến lúc cậu có thể sống cuộc đời tự do của mình. Nhưng sao tim anh lại đau khi nghĩ đến một ngày Lam Vân không còn ở đây. Anh sẽ không còn được nhìn thấy bóng lưng của cậu khi dọn dẹp, không được nhìn

thấy gương mặt tuần tú pha chút trẻ con chốc chốc lại mỉm cười, không còn những bữa cơm tối và có ai đó ở nhà như ngóng đợi anh.

Anh trở về phòng, trầm ngâm bên khối thuốc mà tim không ngừng nhói đau. Bạch Phong biết, Lam Vân thật sự không muốn ở đây. Cậu chỉ đang làm cho anh hài lòng với công việc của cậu và đến một lúc nào đó cũng sẽ như mây kia, bay đến nơi nó muốn.

Chiếc gương đối diện phản chiếu hình ảnh của anh, vóc dáng khá cao, người dong dỏng, gương mặt cương nghị đầy nam tính. Bạch Phong lúc nào cũng toát lên vẻ quyền lực mà lại tự do tự tại, khiến ai gặp cũng muốn ở bên cạnh, không vì tiền thì cũng vì dục vọng. Nhưng lúc này, gương mặt ấy lại mang một vẻ đờm buồn, đôi mày đậm khê chau lại vì suy nghĩ... Thời gian không làm mờ đi vẻ đẹp trưởng thành của anh mà chỉ khiến các đường nét trở nên rõ ràng và góc cạnh như tạc tượng.

Có lẽ đã đến lúc Bạch Phong phải học cách “từ bỏ”. Năm xưa, vì bản tính hiếu thắng và ích kỷ mà anh đã gây ra họa lớn. Và thậm chí chính mạng sống của mình cũng xít tý nữa không còn, anh không muốn lặp lại sai lầm. Bạch Phong hiểu hơn ai hết, tình yêu không thể xuất phát từ một phía. Nếu bạn càng gắng gượng, nài ép ở bên nhau thì trái tim sẽ càng thêm đau khổ. Lam Vân, cậu ấy xứng đáng có một cuộc sống hạnh phúc.

Bạch Phong hạ quyết tâm, anh bước nhanh đến phòng làm việc và tiếp tục công việc của mình. Anh đang nghiên cứu một phương pháp điều trị mới và có dấu hiệu thành công. Bạch Phong đã làm bước một trong quá trình và kết quả là giúp mẹ của Lam Vân cử động được. Tuy nhiên, quá trình này mất khá nhiều thời gian. Thời gian dự kiến là hai năm. Nhưng theo thể trạng của mẹ Lam Vân thì có thể quá trình này sẽ rút ngắn còn một năm. Bạch Phong kiên trì theo đuổi phương pháp này không phải vì Lam Vân thì cũng vì những bệnh nhân và gia đình khác đang rơi vào trường hợp như mẹ của cậu ấy.

Bạch Phong nhận ra quan điểm sống của anh đã khác. Anh sống có mục tiêu, có trách nhiệm với nghề nghiệp của mình hơn và trong sâu thẳm tâm hồn anh luôn mong muốn những bệnh nhân do anh điều trị có thể sống hạnh phúc. Anh có thể làm được và anh chắc chắn làm được.

Anh tập trung vào công việc mà không biết thời gian đã trôi qua rất nhanh. Giờ đã quá khuya, Bạch Phong cảm thấy khát nước nên sắp xếp lại công việc đang dở dang và xuống lầu. Âm nhạc vẫn nhẹ nhàng phát ra, không lẽ Lam Vân chưa đi ngủ?

Bạch Phong vào phòng tắt nhạc và nhìn thấy Lam Vân đang ngủ rất say. Hiện tại đang là mùa hè, không khí bên ngoài rất oi bức. Ai cũng muốn nhanh chóng về nhà và bật điều hòa cho mát mẻ. Cả Bạch Phong còn chịu không nổi khí hậu này thì với Lam Vân cả ngày phải chạy tới chạy lui bằng xe máy chắc chắn còn khổ sở hơn.

Bạch Phong đến gần định gọi cậu về phòng ngủ thì phát hiện Lam Vân đang bị sốt cao, da mặt đỏ lửng, mồ hôi đầy trán, môi khô khốc vì thiếu nước... Anh bế ngay cậu về phòng ngủ ở cuối hành lang, cũng là phòng của Lam Vân. Phòng ốc vẫn không có gì thay đổi so với ngày đầu cậu đến nhận việc, chỉ khác chút ít là có thêm vài bộ quần áo mà thôi. Tất nhiên là với trí nhớ siêu việt, Bạch Phong có thể nhận ra ngay sự khác biệt nhỏ ấy.

Trong nhà lúc nào cũng có thuốc dự phòng. Từ thuốc cảm, nhức đầu, sổ mũi cho đến đau bụng, huyết áp... Anh nhanh chóng lấy thuốc hạ sốt và và tức tốc quay lại phòng của Lam Vân. Bây giờ, cậu ấy đang rơi vào trạng thái mê man, hoàn toàn không thể tự chủ được. Bạch Phong hớp ngụm nước và dùng miệng giúp cậu uống thuốc. Sau đó, là chuẩn bị một ít đá lạnh để chườm khăn lên trán cậu. Anh cũng không quên thay bộ quần áo đã thấm ướt mồ hôi. Thân thể gầy gò của Lam Vân dần dần lộ ra, làn da trắng xanh thường ngày đã ửng đỏ lên vì cơn sốt. Bạch Phong nuốt “ực” một tiếng để dẫn lại dục vọng đang từ từ sục sôi. Anh cảm thấy mình thật khốn nạn, cậu ấy đang mê man và sốt cao, thế mà anh lại cảm thấy rạo rức vì hình ảnh anh đó.

Anh nhắm chặt mắt và thay quần áo cho cậu, tiếp tục đắp nhẹ chăn lên giữa ngực Lam Vân. Lúc này Bạch Phong mới thở phào nhẹ nhõm. Cả đêm hôm ấy, Lam Vân cứ rên ư ử vì đau nhức, toàn thân cứ toát mồ hôi. Trong giấc mơ, có lẽ cậu đang gặp điều gì đó khủng khiếp vì đôi mày thanh cứ chau lại. Bạch Phong cảm thấy bất lực khi không thể chui vào giấc mơ và kéo cậu thoát khỏi cơn ác mộng. Anh liên tục hết thay

khăn lạnh đến lau khô mồ hôi cho cậu. Cả đêm, anh thay cho cậu cả thấy ba bộ quần áo và liên tục kiểm tra nhiệt độ của Lam Vân.

Đến tận sáng hôm sau, Lam Vân mới hạ sốt, còn anh thì mệt mỏi ngồi ngủ gục ngay bên cạnh cậu.

13. Chương 13

Lam Vân tỉnh dậy thì đã mười giờ sáng. Cậu cảm thấy thân thể nặng nề vô cùng. Cả người nhức mỏi, đầu thì như bị búa bổ. Vừa xoay người định bước xuống giường thì nhận ra Bạch Phong đang ngủ gục bên cạnh. Cậu lơ mơ lục tìm lại trí nhớ của mình. Đêm qua, cậu đã ngủ quên. Rồi sau đó, cậu rơi vào những giấc mơ hỗn loạn, mệt mỏi và nặng nề. Nhưng dù cố cách mấy, Lam Vân cũng không thoát ra được. Sau đó, xung quanh cậu trở nên tối tăm và đậm đặc, đầu óc rơi vào vô định và không còn mộng mị gì nữa.

Cậu nhìn thấy quần áo mình đang mặc không phải là bộ hôm qua, trên trán vẫn còn một chiếc khăn ướt. Không lẽ đêm qua cậu sốt cao? Và chính Bạch Phong đã ở bên cạnh chăm sóc? Lúc chiều, cậu đã thấy mình hơi mệt mỏi vì cả ngày chạy lòng vòng trong bệnh viện dưới cái nắng hè oi ả để đi đóng viện phí và lấy thuốc cho mẹ cậu... Cũng may hôm nay là chủ nhật cuối tháng. Cô bé y tá đàn em của Lam Vân vì muốn cậu có ngày nghỉ ngơi nên đã đề nghị chăm sóc mẹ giúp cậu vào ngày chủ nhật cuối tháng. Lam Vân rất biết ơn và ghi nhớ tấm lòng của cô dành cho mẹ con cậu.

Bạch Phong trở mình và mở mắt để trông chừng Lam Vân xem đã bớt sốt chưa thì phát hiện cậu ta đang nhìn mình. Anh ngỡ ánh mắt của Lam Vân như muốn hỏi “Tại sao anh lại ở đây?” nên lên tiếng giải thích.

– Đêm qua, cậu sốt rất cao...

– Cảm ơn anh!

Trái với suy nghĩ tiêu cực của Bạch Phong, dường như Lam Vân đã hiểu hết sự tình. Đó không phải là ánh mắt trách móc mà là ánh mắt biết ơn.

– Không có gì. Chắc cậu cũng đói rồi, để tôi nấu ít cháo cho cậu. – Nói xong, Bạch Phong đứng lên rời khỏi phòng.

Lam Vân tựa người vào thành giường mà không khỏi kinh ngạc tự hỏi “Anh ta có thể nấu ăn sao?”.

Nằm một hồi, Lam Vân cảm thấy chán và bụng thì sôi lên. Cậu lê cái thân xuống bếp thì nhìn thấy anh đang quay lưng về phía mình mà nấu nướng. Trông anh không có vẻ gì là trầy trật và đang gặp khó khăn. Lam Vân khẽ mỉm cười, cậu thật may mắn khi được nhìn thấy bộ dạng này của anh. Tiếng cậu kéo ghế ngồi làm anh quay lại. Bất giác, họ bắt gặp ánh mắt của nhau, cả hai cùng im lặng. Nhưng Bạch Phong nhanh chóng quay đi để tiếp tục việc nấu nướng của mình.

Một hồi lâu, anh lên tiếng:

– Cậu thấy trong người đỡ hơn chưa?

– Tôi thấy khỏe hơn nhiều rồi. Cảm ơn anh cả đêm qua đã chăm sóc tôi. – Cậu nhẹ nhàng nói.

– Tôi phải lo cho cậu thôi, vì tôi không muốn tốn tiền. – Anh đáp lời.

– Tốn tiền? Việc tôi bệnh có liên quan đến tiền bạc của anh sao?

– Tất nhiên là liên quan rồi. Tối qua mà tôi chở cậu vào bệnh viện thì tốn khối tiền viện phí, chưa kể sẽ không ai dọn dẹp cho tôi, rồi còn phải thuê người coi nhà buổi tối nữa... Cậu nói xem, có tốn kém không? Tìm người đột ngột, giá cao gấp hai đó...

Sau khi nghe Bạch Phong ca bài ca tiền bạc, tự dưng Lam Vân phì cười. Có tiền thuê cậu giá gấp năm lần ở quán bar mà mấy thứ nhỏ nhặt đó lại kể ra. Anh là đang có ý gì thế Bạch Phong?

– Tôi sẽ làm trả anh mà, nên anh đừng than khổ nữa. – Cậu chống cằm nhìn lưng anh mà nói.

...

Cuối cùng thì cậu cũng có thứ gì đó bỏ bụng. Cháo do anh nấu nguyên liệu cũng bình thường nhưng mùi vị rất ngon.

– Anh có tài quá! Tôi thật muốn ăn các món khác do anh nấu đấy, ông chủ à.

Nói ra câu này, cậu lại cảm thấy mình vô duyên. Thân là osin của người ta lại đi đề nghị được ăn món do ông chủ mình nấu. Chưa kể, nói ra câu này, lòng cậu nhói đau. Vì cậu biết, ước mơ nhỏ nhoi đó là gì mà có thể xảy ra, vả lại cậu còn sắp phải rời đi nữa.

– Nếu cậu thích... tôi nguyện nấu suốt đời cho cậu ăn. – Anh nhìn sâu vào mắt cậu.

Lam Vân nghe câu này tự dừng tay đang cầm muỗng cũng run lên. Tiếng muỗng rơi xuống va vào thành sứ phát ra tiếng động khá to. Ít cháo vung vãi trên mặt bàn còn mặt của cậu thì chuyển sang đỏ ửng. Cậu tự thấy tim mình đập liên tục, hai tai nóng lên... chắc là cậu bị sốt lại rồi.

Cậu cúi gầm mặt mà vẫn cảm nhận ánh mắt của Bạch Phong đang nhìn mình như thiêu đốt.

– Anh... anh đừng đem tôi ra đùa giỡn. Tôi chỉ là... thuận miệng nói bữa thế thôi. – Cậu ấp úng.

– Tôi nói thật mà! – Anh khẳng định.

Anh nói tiếp:

– Sống với nhau lâu như thế, tôi bỗng quen có cậu ở bên cạnh. Nhìn thấy cậu vui, tôi cũng vui. Khi cậu buồn, tôi cũng thấy khó chịu trong lòng. Nhưng tôi biết, cậu có ước mơ, cậu muốn tự do và sống vui vẻ với mẹ mình nên tôi đã không bức ép cậu. Nay cậu nói muốn ăn cơm do tôi nấu, không phải vì cậu cũng thích tôi sao?

Lam Vân im lặng không đáp. Bạch Phong thừa dịp tấn công. Còn cơ hội nào tốt hơn lúc này, khi mà Lam Vân đã mở lòng với anh. Anh thật tâm không chịu nổi cảm giác khi mất cậu. Bạch Phong biết mình đang yêu nhưng thứ tình yêu này hoàn toàn không giống tình yêu mà trước kia anh đã dành cho người đàn ông đó. Nó đến rất nhẹ nhàng, hoang mang và bao trùm là cảm giác muốn hy sinh tất cả vì người mình yêu, muốn cậu ấy hạnh phúc nhưng nếu hạnh phúc của đối phương là đồng nghĩa với “buông tay” thì anh vẫn chấp nhận.

Ngày trước, anh một mực ích kỷ, muốn suốt đời suốt kiếp người đó là của mình, chỉ riêng mình mà hoàn toàn quên mất thật ra đối phương muốn gì, cần gì. Nay, anh lại vì Lam Vân mà thay đổi, mà chấp nhận tất cả, chẳng phải vì anh quá yêu cậu hay sao?

Anh nhẹ nắm lấy bàn tay xanh xao của cậu, cảm nhận những nốt chai sạn dưới da, hoàn toàn khác anh.

– Cậu... em cứ suy nghĩ để hiểu thật rõ tình cảm của mình. Anh đợi em!

14. Chương 14

Sau ngày hôm ấy, cả hai vẫn tiếp tục với cuộc sống thường ngày của mình. Nhưng Bạch Phong đã không còn tránh né hay lạnh nhạt với cậu nữa. Anh trở nên ấm áp, dịu dàng và chăm sóc cậu từng chút một.

Gần đây, sức khỏe của mẹ cậu đã khá lên. Bên cạnh, Bạch Phong cũng thuê hẳn một người chăm sóc đặc biệt để Lam Vân có nhiều thời gian ở bên anh. Lúc đầu anh sợ cậu từ chối nên đã lấy lý do đây là phương pháp điều trị mới nên cần có người theo dõi, giám sát, người nhà không được phép vào sau khi hết giờ. Nếu kết quả tốt, sau này sẽ giúp ích được rất nhiều người. Lý do này cũng đúng một phần chứ không hoàn toàn là gạt Lam Vân. Tất nhiên, cậu chấp nhận. Vì sự thay đổi này mà thời gian biểu của Lam Vân cũng khác trước. Sáng làm xong việc thì đến bệnh viện, chăm sóc cho mẹ đến năm giờ chiều thì về nhà để nấu cơm.

Bạch Phong thường xuyên ở bên cạnh cậu. Sáng sáng lại còn dậy sớm giúp cậu dọn dẹp, tối cùng cậu dùng cơm và dọn dẹp xong thì cùng xem phim, nghe nhạc. Đôi lúc cậu lại pha ít rượu cho anh, rồi cả hai nói về mọi thứ trên trời, dưới biển. Cuộc sống như thế có quá tốt không? Bạch Phong cũng hay chở cậu đi ngắm cảnh đêm, đi mua sắm hoặc chỉ đơn giản là vào quán cafe, quán ăn vào những tối rảnh rỗi. Nhưng tối giờ Lam Vân vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.

Lam Vân muốn nhận lời lắm nhưng lại sợ... thứ tình yêu mong manh cậu chưa từng trải qua trong đời, thật sự khiến cậu hoang mang. Cậu muốn yêu, muốn bùng cháy nhưng lại lo ngại thứ gì đó rất mơ hồ. Trong khoảng thời gian này, Bạch Phong tuyệt đối không có những hành động đi quá xa. Anh chỉ lâu lâu nhìn cậu mỉm cười, lau mồ hôi cho cậu, vuốt tóc cậu và xa hơn là những cái nắm tay và hôn lên má. Bao nhiêu đó thôi cũng khiến cậu đỏ mặt cả rồi. Tình yêu đầu nhất thiết phải có tình dục, đúng không nhỉ? Riêng Bạch Phong, lần đầu cư xử như một chàng trai mới lớn biết yêu, cứ nhẹ nhàng, cứ trân trọng. Anh sợ sẽ làm “vỡ” mất Lam Vân yêu quý của mình.

...

Tối nay, Bạch Phong hẹn Lam Vân đi chơi. Xong việc, anh chạy ngay về rồi đưa Lam Vân ra biển. Thời tiết mùa hè nóng nực, thật sự hóng gió đêm ở biển là ý tưởng tuyệt vời. Anh đã mua sẵn ít bia ướp lạnh để trong xe. Khi đến nơi, cả hai ngồi trên bãi biển, mặc kệ cả quần áo đang mặc, cứ đại khờ, cứ ngốc nghếch bên nhau. Gió biển thật sự mát mẻ, khiến lòng người khoan khoái, đứng trước biển luôn cho người ta cảm giác mình nhỏ bé và cõi lòng cũng không vương bận điều chi. Bạch Phong thì liên tục uống bia đã ướp sẵn, còn Lam Vân chỉ nhấp một ít cùng anh. Anh mở lòng kể cho cậu nghe về những suy nghĩ của anh, những ước mơ, mục tiêu tương lai... Cho dù Lam Vân không trở thành người yêu thì anh vẫn xem cậu là tri kỷ. Lam Vân từng ngỡ rằng anh là người đủ đầy nhất thế gian. Nhưng không ngờ, trong tận sâu thẳm của người đàn ông này lại chứa nhiều tâm sự đến thế.

Cả hai cứ ngồi bên nhau, kể nhau nghe những chuyện ấu thơ. Qua đó, Bạch Phong cũng biết được trước đây gia đình Lam Vân rất khá, chỉ là sau khi ba cậu mất đi vì tai nạn thì mới suy sụp. Do gia đình nội ngoại đều không còn nên mẹ con cậu trở nên bơ vơ, vất vả. Lam Vân nói về người mẹ của mình bằng cả tấm lòng yêu thương của một người con hiếu thảo. Lam Vân càng mở lòng, Bạch Phong càng hiểu và tiến một bước vào trái tim của cậu. Rồi khi cậu nói về bệnh tình của mẹ, Lam Vân đã khóc. Một ít men đã làm cậu mơ hồ, cộng với tâm trạng buồn nào thì khó cầm được nước mắt. Anh nhẹ ôm lấy cậu, vỗ về cậu và bảo cậu hãy tin anh, anh sẽ giúp mẹ cậu trở lại cuộc sống như xưa. Rồi khi cậu ngừng thổn thức, anh nhìn cậu thật lâu dưới ánh trăng, ghi tạc từng chi tiết trên khuôn mặt và cả biểu cảm của cậu vào trí nhớ của mình... Anh đặt nhẹ nụ hôn lên đôi môi đang khẽ mở. Dưới ánh trăng huyền hoặc, cả hai cái bóng đan vào nhau làm một, hòa quyện và kéo dài đến tận bãi đá phía sau. Cứ như thế, họ bên nhau, nồng nhiệt cùng nhau, bất chấp thời gian, bất chấp không gian và bất chấp cả thế giới xung quanh. Lúc này đây, họ được bao bọc bởi biển, trời, đất và ánh trăng kia. Tình yêu... có cần phải nói một câu “Anh yêu em” hay “Em yêu anh” mới có thể bắt đầu? Bắt đầu đôi khi chỉ đơn giản là ánh mắt khép lại và chờ đợi nụ hôn từ đối phương mà thôi.

15. Chương 15

Sau đêm hôm ấy, cả hai đã chính thức trở thành người yêu của nhau. Khi hai trái tim ở gần nhau thì còn rào cản nào có thể chia cắt?

Anh thì cố hết sức trong công việc, cậu thì ở phía sau chăm sóc cho anh. Cứ như thế, bệnh tình của mẹ cậu ngày càng tốt.

Sau nửa năm tiếp theo, mẹ cậu đã có thể đi đứng. Bây giờ, bà đã có thể xuất viện và hàng tuần tập vật lý trị liệu.

Bạch Phong bàn bạc với Lam Vân là đón bà về ở cùng. Như thế, Bạch Phong có thể theo dõi tiến triển của bà và cậu thì có thể lo lắng cho anh.

Ý định ban đầu của Lam Vân là làm ở chỗ Bạch Phong cho đến khi mẹ hết bệnh. Sau đó, sẽ về vùng quê của mẹ ngày xưa sống. Ở đó, vẫn còn ngôi nhà nhỏ mà ngày xưa mẹ con cậu sống một thời gian sau khi ba cậu qua đời. Nhưng vì mưu sinh, mẹ đã đưa cậu lên thành phố cho đến nay. Những năm trước, tết đến là hai mẹ con về dọn dẹp và ở đến hết tết. Đó là một vùng quê nghèo, hẻo lánh. Nhưng người dân thân thiện, cảnh thiên nhiên thì khỏi phải bàn. Một cánh đồng hoa hướng dương rực rỡ, bên cạnh bờ biển lúc nào cũng có gió và vị mặn.

Lam Vân làm được tháng đầu ở nhà Bạch Phong thì cũng dọn dẹp bán bớt đồ ở chỗ thuê cũ, gom được số tiền và trả lại nhà cho chủ. Nay mẹ xuất viện, nhưng vẫn phải điều trị, không thể về quê và đồng thời cậu đã là người yêu của Bạch Phong. Lam Vân xếp lại kế hoạch ban đầu ấy và chuyên tâm ở đây chăm sóc mẹ và Bạch Phong.

Khi mẹ cậu xuất viện, bà cũng đã biết trước nên không ngỡ ngàng. Có điều việc cả hai đang quen nhau thì tuyệt nhiên không ai nói với bà. Cả hai cứ xử trước mặt bà như những người bạn. Chỉ lúc nào bà đi ngủ hoặc nghỉ ngơi thì lúc đó hai người mới gần gũi, thân mật với nhau. Lam Vân vẫn ngày ngày làm công việc nội trợ và lo cho mẹ. Bạch Phong thì hàng tuần đưa mẹ Lam Vân đi tập vật lý trị liệu và mỗi ngày xong việc đều về đúng giờ. Nhìn bọn họ như một gia đình thật sự.

Cứ thế thời gian trôi qua, mẹ của Lam Vân đã hoàn toàn hồi phục. Nay bà đã có thể phụ giúp Lam Vân trong những công việc nhẹ ở nhà. Nhưng bà nhận ra, đứa con của mình có tình cảm khá đặc biệt dành cho Bạch Phong. Bà cũng chỉ phỏng đoán thế thôi chứ không hoàn toàn chắc chắn. Vì thật sự ngoài những ánh mắt lo lắng, cử chỉ quan tâm thì cả hai như những người bạn. Tối nào, mẹ con cậu cũng ngủ cùng nhau, chỉ có đôi lúc cậu trở về phòng khá khuya mà thôi. Thời gian trước thì bà uống thuốc nên ngủ ngay, không hay biết. Nhưng sau này, lượng thuốc giảm thì đầu óc bà cũng tỉnh táo hơn. Người lớn tuổi thường hay khó ngủ nên động tĩnh của cậu, bà đều biết.

Một hôm, bà bàn với cậu về kế hoạch về quê sinh sống. Cậu tỏ ra vô cùng bối rối. Khiến tâm tư của bà ngổn ngang. Tại sao đứa con trai này lại lưu luyến công việc này đến thế? Trong khi nó được học hành đáng hoàng, nếu về quê, chắc chắn cũng không khó xin việc làm ở một cơ quan nhà nước nào đó. Bà cứ suy nghĩ đủ điều, cuối cùng kết luận, chỉ có thể vì con trai của bà đã yêu Bạch Phong. Có như thế, nó mới không muốn xa rời người đàn ông ấy. Bà bí mật quan sát cả hai. Điều này thật lỗi bịch và xâm phạm quyền tự do của người khác. Nhưng rõ ràng, điều bà nhìn thấy, nghe thấy đã chứng minh tất cả.

Bà cũng không phải là người mẹ khó khăn, nhưng đối với loại tình cảm yêu đương đồng giới này, bà đặc biệt không chấp nhận. Những ký ức ngày xưa bỗng ùa về trong trí nhớ của bà. Người đàn ông bà yêu rũ áo ra đi theo người đàn ông khác, bỏ lại mẹ con bà sống vất vả, cô đơn. Trong sâu thẳm tâm hồn, bà vẫn vừa yêu vừa hận ông ta. Còn đối với Bạch Phong, dù anh ta có tiền, có địa vị và tất nhiên có thể lo lắng cho hai mẹ con cậu suốt đời thì bà vẫn không an lòng. Vết thương ngày xưa vẫn còn rỉ máu. Chính nó đã khiến bà trở nên cay độc với loại tình cảm này. Bà biết thứ tình yêu đó rất mong manh, rồi sẽ có lúc con trai bà sẽ đau khổ đến chết. Lam Vân là một đứa trẻ thật thà, nếu ngày nào đó, Bạch Phong không còn yêu nó thì nó sẽ sống ra sao?

Nghĩ đến đó, lòng bà dâng lên một linh cảm không lành. Bà cảm thấy cả người lạnh run. Bà nhất quyết phải đưa con trai mình rời xa Bạch Phong. Cho dù anh ta có ơn với bà thì người làm mẹ như bà cũng không muốn con trai đi vào vết xe đổ của ba nó ngày xưa. Sự thật, ba của Lam Vân không phải bị tai nạn mà chết. Ông ta đã bỏ rơi gia đình này, bỏ rơi mẹ con bà để đi theo thứ gọi là tình yêu, nhưng lại là thứ tình yêu bị cả xã hội kì thị, chỉ trích. Bà không muốn con bà bị cả xã hội này coi rẻ.

16. Chương 16

Sau ngày mẹ nói muốn về quê, Lam Vân đã bồn chồn không yên. Làm sao cậu có thể nói với mẹ là mình yêu Bạch Phong và cầu mong được mẹ chấp nhận?

Lam Vân không muốn rời đi, cậu muốn được ở bên anh. Nhưng đời không bao giờ dễ dàng đối với cậu. Mẹ vẫn ngày ngày nói với cậu khi nào đỡ hơn sẽ về. Bất cứ lúc nào, bất cứ đâu cũng bàn về kế hoạch sẽ sống như thế nào, trồng cây gì, nuôi gia súc hay gia cầm ra sao...

Dần dần, Lam Vân cảm nhận được một sức ép nặng nề, càng lúc càng lớn. Đối với mẹ cậu, về quê sinh sống là một điều tất nhiên, không còn phải nghe ý kiến của cậu nữa. Thời gian trôi qua, sức khỏe của mẹ cậu dần hồi phục. Cậu không thể nói với Bạch Phong, càng không muốn anh lo lắng. Nhưng giấu giếm không phải là cách hay!

Nếu Bạch Phong biết, anh sẽ tìm mọi cách thuyết phục mẹ cậu để cả hai được ở bên nhau. Thậm chí, mẹ cậu có nhất quyết phải đi, có lẽ... anh sẽ đi theo. Từ “có lẽ” đó vụt qua trong suy nghĩ của Lam Vân và tan

biển như sương sớm dưới ánh mặt trời đang dần lên cao.

Nếu anh thật sự làm thế, cậu sẽ vui mừng hay giận anh? Tương lai của anh, sự nghiệp của anh và cả những bệnh nhân đang cần anh giúp đỡ nữa. Có thể nào vì cậu mà anh bỏ rơi tất cả. Nếu anh làm điều đó, anh sẽ trở nên đáng khinh trong mắt cậu.

...

Tối nay, cũng như thường lệ, Lam Vân đợi mẹ ngủ say mới rón rén ra khỏi phòng để tìm Bạch Phong.

Cậu vừa đẩy cửa vào phòng ngủ đã thấy anh đang xoay lưng về phía mình, mắt nhìn vô định ra cửa sổ xuống phía hồ bơi. Lam Vân nhẹ nhàng tiến đến và ôm anh từ phía sau. Cảm giác tấm lưng vững chắc, hơi ấm tỏa ra kèm theo chút hương thơm dịu nhẹ khiến cậu an lòng. Cậu đã quen có anh, nếu mọi thứ thay đổi, có lẽ cậu sẽ khó đứng vững.

Bạch Phong nắm lấy bàn tay đang run lên của cậu. Anh xoay người lại để nhìn rõ hơn những giọt nước mắt ấm nóng đang rơi trên gương mặt của người anh yêu. Tim anh như thắt lại vì cảm giác bất an và lo lắng.

Anh lau khô nước mắt bằng những nụ hôn ấm áp và bằng cái ôm nhẹ vào lòng. Bạch Phong để Lam Vân ngã lên vai mình và cảm nhận cậu đang run lên. Cậu ngược nhìn anh, đôi mắt đã đỏ hoe và bờ môi vẫn hé mở để vài giọt nước mắt còn sót lại rơi nhẹ qua khóe môi. Mặn chát!

– Em sao thế? – Anh cất tiếng phá tan sự yên tĩnh đang bao trùm trong căn phòng rộng lớn.

– ... – Đổi lại, cậu chỉ im lặng.

– Em có thể nói tất cả với anh. Còn gì khó khăn hơn những điều em đã trải qua? – Anh cố gắng động viên cậu.

– Em... – Cậu ngập ngừng.

– Mẹ muốn em và mẹ về quê sinh sống...

Sau câu nói ấy, khoảng lặng lại kéo về bao bọc căn phòng ngủ. Hai con người đứng sát bên nhau, nhưng mỗi người lại đuổi theo một ý nghĩ khác nhau.

– Em tính sao? – Anh lên tiếng.

– Em... Em không biết. Em muốn sống cùng anh, nhưng em lại không muốn mẹ buồn lòng. – Lam Vân nhìn anh chua xót.

– Thế là em chọn rời xa anh? – Bạch Phong nhìn sâu vào mắt cậu.

– Em... em không muốn xa anh. Nhưng... mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận chúng ta. – Câu cuối cùng cậu chỉ lí nhí trong miệng, như muốn chỉ mình cậu có thể nghe thấy.

– Anh có thể thưa chuyện với bác. – Bạch Phong nói.

– Không! Anh không được làm vậy. Mẹ em sẽ không bao giờ chấp nhận. – Cậu lắc đầu như vô vọng.

Anh đau đớn nhìn cậu. Tất nhiên là bà Cao sẽ không chấp nhận cả hai. Cho dù anh có tốt thế nào thì bà cũng không muốn con trai mình ở bên cạnh anh. Nhiều lần, bà đã bóng gió với Bạch Phong về việc khi khỏe lại, hai mẹ con bà sẽ về quê. Rồi Lam Vân sẽ đi làm ở một cơ quan nào đó, rồi cưới vợ, rồi sinh con... rồi bà sẽ có cháu ẵm bông. Anh như tan nát cả trái tim khi nghe về kế hoạch ấy. Bà luôn nói với ánh mắt của bà rực sáng... như ánh mắt của Lam Vân ngày nào khi nghe anh bảo có thể chữa hết bệnh cho mẹ của cậu. Mẫu tử có khác, họ giống nhau cả từ ngoại hình cho đến tính cách. Bạch Phong tôn trọng và yêu thương bà như chính mẹ của mình, người mà anh đã không còn cơ hội để báo hiếu.

Bạch Phong biết Lam Vân lo lắng đã lâu, anh vẫn chờ đợi ngày cậu có thể chia sẻ và nói ra suy nghĩ của mình. Tối hôm nay, cậu đã nói. Nhưng tại sao không phải là “Chúng ta cùng xin mẹ.” hay “Anh theo em nhé!” mà lại là buông xuôi và chấp nhận mất nhau?

Anh không hiểu được vì sao cậu lại buông tay dễ dàng như thế hay thật sự cậu không yêu anh nhiều như anh nghĩ? Bạch Phong đau đớn với ý nghĩ ấy. Có lẽ nào lại một lần nữa anh đơn phương? Có lẽ nào cậu vì

muốn mẹ mau hết bệnh nên đến với anh? Anh ngổn ngang với hàng trăm suy nghĩ trong đầu để mặc cậu đang nói gì đó mà anh không nghe rõ. Cho đến khi tiếng cánh cửa mở tung, va mạnh vào bức tường phía sau, gây ra tiếng động “RẦM!” khá lớn thì anh mới quay về thực tại.

Đứng ở đó là mẹ của Lam Vân, bà đang quần quanh người bằng chiếc khăn len. Đôi mắt đã ướt nước và mày đang nhíu lại đầy nỗi oán hận. Trước mắt bà là hình ảnh con trai yêu quý trong vòng tay của Bạch Phong.

– LAM VÂN! – Bà hét lên.

Cậu nhanh chóng rời khỏi vòng tay của anh để chạy đến đỡ bà. Sức khỏe của bà không thể chống đỡ nổi cơn kích động đang tràn đến. Người bà như muốn ngã xuống đất. Lam Vân đỡ mẹ đến ghế ngồi và hướng nhìn anh lắc đầu liên tục. Anh biết cậu đang cầu xin anh đừng nói ra bất kì điều gì khiến mẹ cậu phải suy nghĩ, lo lắng.

Cả ba rơi vào yên lặng. Mỗi người theo đuổi nhịp tim của mình đang đập dồn dập, không biết nói gì.

...

– Hai người đang quen nhau? – Mẹ của Lam Vân phá vỡ sự nặng nề bằng một câu hỏi và hướng mắt về anh. Anh không trả lời mà nhìn cậu thật lâu. Cậu như chột khóc và nhìn anh van xin.

– Không phải! – Anh lên tiếng.

– Các người không cần phải giấu tôi. Tôi đã đi gần hết cuộc đời, không lẽ tôi không nhận ra các cậu làm gì, nghĩ gì? – Bà lớn tiếng nói.

Lam Vân lúc này đứng phía sau mẹ của mình mà như nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ. Cậu chưa từng gặp qua vẻ cay nghiệt như thế từ mẹ của mình. Bất giác, cậu run lên.

– Đúng là chúng cháu đang quen nhau. – Anh nhìn thẳng bà trả lời.

– TÔI – KHÔNG – CHO – PHÉP! – Bà dần từng tiếng một.

Lam Vân đưa nhẹ tay để giữ lại tiếng nấc đang chực trào ra khỏi miệng. Nước mắt lăn nhẹ trên làn da xanh nhạt của cậu. Dù đã chuẩn bị tâm lý nghe sự trách móc, phản đối thậm chí là giận dữ nhưng lúc này đây, cậu cảm thấy mình như một đứa trẻ nhỏ bị bắt quả tang làm điều sai trái mà không có bất kì lời biện hộ hay bào chữa nào. Lam Vân bất lực, sự bất lực mà cậu đã biết từ rất lâu.

Trái với sự yếu đuối của cậu. Bạch Phong lại khá bình tĩnh.

– Bác Cao, cháu yêu con bác thật lòng. Cháu có thể lo cho bác và Lam Vân hết cuộc đời này. Chỉ cần bác cho cháu cơ hội...

Anh chưa nói hết câu thì mẹ cậu đã đi nhanh đến chỗ anh đang đứng và bất ngờ tát anh một cái.

Tiếng “Chát!” vang lên khiến cả hai người thanh niên trong phòng như chết lặng. Bạch Phong đưa ánh mắt rực lửa nhìn bà như muốn biết vì sao mình lại phải ăn cái tát vô cớ như thế.

– Cậu không được phép nói như thế. Cậu lấy tư cách gì mà nói điều đó? Tôi đã từng rất tôn trọng và biết ơn cậu. Nhưng giao con trai tôi cho cậu lại là việc khác. Cậu nghĩ thứ mà cả xã hội lên án này có quyền được gọi là tình yêu sao? Tôi đã muốn yên lặng bỏ qua và cùng Lam Vân rời đi. Tôi muốn con tôi có cuộc sống bình thường, cưới vợ, sinh con... Tại sao cậu lại chen chân vào? – Bà Cao nói như hét lên cùng với tiếng nấc nghẹn ngào như muốn cho cả thế gian thấu hiểu.

Bạch Phong đứng đó, nhìn người phụ nữ vì yêu thương con mình mà ra sức bảo vệ, khiến anh nặng lòng. Thay vào sự tức giận vì bị tát vô cớ là sự thông cảm vô hạn.

– Cháu biết bác không chấp nhận tình yêu này nhưng cháu yêu Lam Vân và cháu nghĩ em ấy cũng yêu cháu. Nếu vì xã hội kì thị mà bỏ qua tình yêu này chắc chắn cháu sẽ hối hận. Cháu muốn Lam Vân hạnh phúc.

Người phụ nữ đưa ánh mắt dăm lệ nhìn cậu. Vẻ kiên cường, không khuất phục ánh lên từ trong đáy mắt.

– Tôi vĩnh viễn muốn mang bí mật này xuống mồ, tôi không muốn làm con trai tôi tổn thương. Nhưng ngày hôm nay, tôi buộc phải nói ra.

Bà Cao chuyển ánh mắt về phía Lam Vân còn đang bối rối, nói từng tiếng một, thật rõ ràng:

– Lam Vân, mẹ phải nói cho con biết một sự thật... Cha con năm xưa không phải chết vì tai nạn giao thông mà bị Lãnh Bạch Phong hại chết.

Lam Vân bàng hoàng nhìn mẹ, rồi nhìn người mà cậu yêu thương. Anh cũng đang nhìn cậu, ánh mắt không khỏi ngạc nhiên và suy nghĩ.

– Ba của con vì yêu người cậu ta mà bị giết chết. Chết mà không thấy cả xác. Ông ấy vì tin cậu ta mà bỏ mẹ con mình, rồi bỏ luôn cả mạng sống. Ông ấy yêu cậu ta, nhưng cậu ta đã hại chết ông ấy. – Bà Cao hét lên.

– Chắc là bác nhầm lẫn, bác Cao! – Anh đã lấy lại sự bình tĩnh và nói.

– Nhầm lẫn ư? Trên thế gian này còn có người thứ hai tên Lãnh Bạch Phong sao? Nếu cậu không nhớ thì tôi nhắc lại nhé! Người đàn ông mà cậu hại chết tên Hàn Thiên, là ba của Hàn Lam Vân. Sau ngày ông ấy bỏ rơi mẹ con tôi vì cậu, tôi đã chuyển họ của Lam Vân sang họ của tôi. Cậu ở bên cạnh ông ấy lâu như thế, mà không biết ông ta đã từng có vợ, có con sao?

Bạch Phong như gục ngã. Anh dựa vào thành giường bên cạnh để giữ cho thân thể mình không quỵ xuống. Nghiệp duyên gì đã đến với anh? Người đàn ông năm xưa, anh vừa yêu vừa hận lại chính là ba của Lam Vân. Anh rơi vào vòng lẩn quẩn yêu – hận này đến bao giờ?

Bên ngoài, trời chợt đổ mưa, càng lúc càng lớn, kèm theo gió xoáy và sấm chớp. Nhưng bão lòng của Bạch Phong và Lam Vân còn hơn cả lốc xoáy ngoài kia. Bạch Phong tê tái, chết lặng cả người mà không hay biết rằng, Lam Vân đã chạy đi trong mưa bão từ lúc nào.

17. Chương 17

Bên ngoài mưa giông, sấm chớp ầm ầm. Bạch Phong ngồi hút hết điếu này đến điếu thuốc khác mà mắt cứ nhìn suốt vào màn đêm. Anh vẫn còn cảm giác tê buốt từ đầu đến chân khi nghe bà Cao nói ra sự thật. Lam Vân cũng đã chạy đi trong mưa bão, không biết giờ đã ra sao?

Anh lo lắng cho cậu, nhưng lại không thể làm được gì hơn bởi vì chính bản thân anh đã không còn đủ tư cách để lo lắng và quan tâm cậu. Và dấu cho Bạch Phong kiên quyết tìm kiếm thì cậu sẽ chấp nhận anh? Cách tốt nhất bây giờ là cho nhau khoảng lặng. Bạch Phong chỉ hy vọng Lam Vân không làm chuyện khờ dại. Nhưng anh chắc chắn dù có nghĩ xa, nghĩ sâu đến đâu thì Lam Vân cũng không ngu ngốc mà bỏ rơi người mẹ của mình. Bởi vì chính cậu thà từ bỏ anh, từ bỏ tình yêu của mình chứ không bỏ mẹ. Thì dù có khổ tâm, có đau đớn thì cậu vẫn sẽ vượt qua. Đó mới chính là Lam Vân mà anh biết.

Anh có cố gắng phủ nhận mình không giết ba của Lam Vân thì cậu sẽ tin sao? Và nếu cậu tin điều đó thì thử hỏi anh và cậu có thể tiếp tục mối quan hệ này? Hàn Thiên là ba của Lam Vân, là người anh từng yêu. Ở bên người đàn ông đó nhiều năm nhưng anh thật sự không biết ông ấy có một gia đình. Bạch Phong đơn giản chỉ là yêu và yêu, anh không hề quan tâm đến quá khứ của đối phương. Nhưng đó là trước đây, còn sau này khi đã yêu Lam Vân thì anh muốn biết tất cả về cậu. Dẫu chỉ là vô tình thì chính anh cũng đã phá nát tổ ấm của Lam Vân. Anh còn mặt mũi nào tiếp tục yêu thương, che chở cậu như lời anh nói?

Lương tâm của Bạch Phong đang cắt rứt. Anh cảm thấy luân thường đạo lý đã bị chính mình đảo lộn. Những điều này nếu là anh trước đây có thể sẽ chẳng là cái gì vì anh có yêu ai thật lòng...

Gạt tàn thuốc trước mặt đã đầy, mưa vẫn cứ rơi, còn lòng anh thì vẫn ngổn ngang. Sắp tới, Bạch Phong nên làm gì đây, chờ Lam Vân thấu hiểu hay chính anh phải buông tay?

...

Bà Cao cũng đã về phòng từ lâu, gom hết đồ đạc của hai mẹ con, không đáng là bao vào trong túi xách. Hành lí đã xong, sáng mai, khi trời hết mưa, bà sẽ rời đi. Con trai bà, ắt hẳn cũng sẽ biết nên về đâu. Còn

về phần sức khỏe, vùng quê của bà cũng có bệnh viện. Tuy nhỏ nhưng với tình trạng của bà hiện tại thì họ có thể chăm sóc.

Lam Vân là cả cuộc đời bà. Bà vì cậu mà làm biết bao nhiêu việc, chỉ hy vọng con mình có cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc. Nhưng thứ tình cảm này, nó sẽ giết chết con trai bà. Thà đau một lần còn hơn suốt cuộc đời này phải chịu khổ sở. Dù phải dùng thủ đoạn xấu xa thì bà vẫn muốn con mình rời xa Bạch Phong. Cứ cho đó thật sự là tình yêu đi, thì họ có thể bên nhau bao lâu? Giữa hai người đàn ông thì yêu thế nào? Rồi họ cũng sẽ chóng chán và bỏ nhau, lúc ấy con trai bà sẽ ra sao? Dù thế nào thì cậu cũng sẽ bị xã hội ruồng bỏ, xa lánh, và còn ai muốn vun đắp hạnh phúc với con trai bà?

Bà hiểu hơn ai hết vì sao ông Hàn chết. Ông thật sự bị giết nhưng đó không phải do Bạch Phong hại chết ông ta. Bà hiểu ông ấy là loại người nào. Hàn Thiên chính là loại người bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn. Năm xưa ông ta cũng vì tiền và danh vọng mà bỏ rơi mẹ con bà. Bà thật sự thất vọng và hụt hẫng. Rồi ông ta lại đi theo đàn ông, mà người ấy lại đáng tuổi con mình. Bà đã từng yêu ông ấy nhưng qua năm tháng chứng kiến những việc ông làm thì dần dần bà đã có cái nhìn khác. Tình yêu ấy cũng dần nguội lạnh sau những lo toan, bươn chải với đời. Với người mẹ đơn thân như bà, cuộc sống bao giờ cũng gặp vất vả và khó khăn hơn những người phụ nữ khác nhưng vì tình thương đối với con, bà vượt qua hết. Lam Vân chính là báu vật của bà. Thử hỏi có ai muốn báu vật rơi vào tay kẻ khác mà lại có nguy cơ bể nát?

Ngày bà nhận tin ông Hàn bị giết chết, bà cũng đã vô cùng đau buồn. Dù sao cũng là vợ chồng, không có cái tình cũng còn cái nghĩa. Nhưng tiếc thay, cả xác bà cũng không được thấy. Ông ta bỏ đi khi Lam Vân còn nhỏ, và mặc nhiên con trai bà không có nhiều ký ức về ông. Cậu cũng chưa bao giờ hỏi mẹ về ba của mình. Ấu đó cũng là quả báo mà ông ấy phải nhận. Sau khi bà đến nhà Bạch Phong, bà biết được anh chính là người tình năm xưa của ông ấy. Bà không thấy xót xa, buồn bực hay oán hận. Bà Cao đã rất biết ơn vị bác sĩ trẻ ấy đã cứu lấy phần đời còn lại của bà. Nhưng khi biết được con trai mình và Bạch Phong yêu nhau thì nỗi tủi nhục, đau đớn năm xưa lại ủa về. Dù đối với Bạch Phong bà không có ác cảm nhưng bà lại không thể chấp nhận cái mà họ gọi là “tình yêu”.

...

Bình minh chậm chậm kéo đến, những cơn mưa cũng không còn rả rít, mặt đất đầy lá cây do trận cuồng phong đem qua. Ở đâu đó trong thành phố ẩm ướt, Lam Vân đang ngồi co ro trong giá lạnh. Đêm qua, cậu đã chạy đi mà không kịp suy nghĩ. Giờ đây, cậu phải làm gì, nên đối mặt ra sao với Bạch Phong?

Đêm thật dài và thật lạnh. Ở nhà Bạch Phong một thời gian, cậu đã quên mất cái lạnh lẽo, cô đơn đã bên cậu suốt bao nhiêu năm. Cậu trở nên hèn nhát, lo sợ khi không đủ ấm, không đủ no. Sự tiện nghi khiến con người trở nên yếu đuối trước khó khăn.

Gương mặt bơ phờ sau một đêm thức trắng. Đôi mắt mở to nhìn bức tường đối diện vô hồn và trống rỗng. Quần áo mỏng manh vẫn còn dính vào da thịt chưa thể khô sau một đêm mưa bão. Cậu như gục ngã giữa đường nhưng vẫn cố nép mình vào mái hiên trên một con đường xa lạ để tránh bão.

Lam Vân từng nghe về những mối tình của Bạch Phong. Nhưng ba của cậu lại chưa từng được anh nhắc đến. Bởi vì ông đặc biệt hay vì ông quá mờ nhạt? Ông bỏ gia đình này, để mẹ và cậu bơ vơ chỉ vì Bạch Phong? Ký ức tuổi thơ của cậu chỉ có hình bóng mẹ, còn ông ấy... quá mờ nhạt như có như không. Tối qua, khi nghe mẹ nói sự thật cái chết của ba mình, cậu chẳng cảm thấy gì ngược lại còn ghen tỵ vì ông được ở bên Bạch Phong.

Cậu điên thật rồi, vì tình yêu này mà cậu bỏ qua cả tình thân máu mủ sao? Lam Vân chạy đi không phải vì sự thật khủng khiếp mà vì cậu không biết đối diện thế nào với cảm xúc và lương tâm của mình. Chọn anh, cậu sẽ mang tội bất hiếu và bất lương. Chọn gia đình, cậu sẽ mất anh mãi mãi. Tương lai nào cho anh và cậu? Cậu không thể tìm ra lối thoát cho tình yêu của mình. Có lẽ cậu quá yếu đuối, cậu quá giả tạo! Cậu muốn có anh và cả mẹ. Sự tham lam, nỡ lòng của cậu đã bị ông trời giáng cho một đòn chí mạng. Rồi đây, cậu phải đi về đâu?

18. Chương 18

Đã ba tháng trôi qua từ ngày mẹ con Lam Vân rời khỏi nhà. Bạch Phong không tha thiết làm gì cả. Anh lặng lẽ từ chỗ làm về nhà, nhìn mọi ngõ ngách đều thấy bóng dáng Lam Vân. Anh như chiếc bóng vật vờ đi tới đi lui. Những cô y tá ở bệnh viện nhìn thấy gương mặt của anh hốc hác mà xót xa.

Lúc đầu, anh về làm việc tại bệnh viện này họ còn nghĩ vì anh nhờ mối quan hệ. Nhưng dần dần sau đó, năng lực của anh và lòng nhiệt tình đối với bệnh nhân đã khiến họ thay đổi cách nhìn. Nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi ngày càng tiêu tụy, ai lại không đau lòng. Trưởng khoa của anh đề nghị anh nên nghỉ ngơi thời gian để lấy lại tinh thần. Họ không biết anh đã gặp chuyện gì nhưng với tình trạng sức khỏe như hiện nay, khéo anh lại trở thành bệnh nhân.

...

Bạch Phong ước gì mình có thể quay lại thời gian trước khi gặp Hàn Thiên. Để anh có thể bước ra khỏi quỹ đạo tình – hận và đợi chờ Lam Vân xuất hiện. Ai trong đời không một lần hối hận, yêu sai người, đặt niềm tin nhầm chỗ nên đành nhận lấy kết quả đau thương.

Lam Vân của anh giờ ra sao, có đủ no, đủ ấm không? Có vì nhớ nhung anh mà xanh xao, tiêu tụy không? Hy vọng cậu có thể quên anh để bắt đầu cuộc đời mới. Anh luôn cầu chúc cho cậu được bình an. Dù ở đâu, như thế nào và với ai cũng không còn quan trọng bằng chính cậu hạnh phúc.

Nỗi ám ảnh về những hình ảnh của Lam Vân ở ngôi nhà của chính mình đã khiến Bạch Phong không đủ can đảm quay về. Anh lang thang khắp các quán bar, tìm men rượu để quên đi hình bóng đã trở nên quen thuộc. Mọi thứ lại quay về quỹ đạo như sau khi Hàn Thiên mất.

Tiếng âm thanh vang lên ồn ào cũng không khiến Bạch Phong chú ý. Anh cứ mãi mê trong men rượu và dường như chỉ có mình anh tồn tại ở thế giới này. Hôm nay, anh đi cùng một vài người bạn và họ cũng đã khá say. Bọn họ cũng đã nhanh chóng kéo đi nơi khác. Lúc họ đi có rủ anh nhưng anh lại không quan tâm nên và tiếp tục ngồi uống hết ly này đến ly khác.

– Anh có cần người uống cùng không? – Một thanh niên dáng người nhỏ nhắn và đôi mắt to tròn nhìn anh.

Cậu bé này chắc khai gian tuổi để được vào quán bar vì trông mặt độ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi là cùng. Anh cũng đang buồn chán và cộng thêm men say đã tới hạn nên Bạch Phong mỉm cười nhìn cậu bé trước mặt.

– Em tên gì? Bao nhiêu tuổi?

– Em tên Thành Hân. Năm nay hai mươi tuổi. – Cậu nhỏ nhìn anh cười thật tươi. Nụ cười như mang chút nắng xuân len nhẹ vào trái tim đã cô đơn suốt mấy tháng qua của anh.

Bạch Phong cười nhẹ vì cậu ta còn quá non yếu để lừa anh.

– Có muốn tình một đêm không? – Anh cười mỉa mai nhìn cậu ta.

– Ó... em không nghĩ là anh thẳng thắn thế nhưng... em thích! – Thành Hân nhìn anh cười đến tỏa sáng.

Sau đoạn đối thoại ngắn gọn ấy, Bạch Phong nhanh chóng mang cậu nhỏ vừa quen về nhà mình. Họ lăn lộn trên chiếc giường mà anh và Lam Vân đã từng ôm ấp qua bao đêm.

Bạch Phong nhanh chóng cởi hết quần áo của Thành Hân. Cậu bé không có vẻ chóng cự mà lại còn nhiệt tình hỗ trợ Bạch Phong cởi quần áo của mình và anh. Mặc dù nhỏ tuổi, nhưng cậu ta quá thành thực. Kỹ thuật khiến Bạch Phong cũng phải thỏa mãn và hài lòng.

Anh nhắm mắt lại để tận hưởng màn khẩu giao cực kỳ điêu luyện của Thành Hân. Chút hơi men và tiếng nhạc nhẹ nhàng đang phát ra khiến đầu óc anh trở nên sáng khoái một cách kỳ lạ. Bỗng anh nghe tiếng Lam Vân gọi “Bạch Phong!”, anh giật mình tỉnh cơn mộng. Nhìn xuống bên dưới Thành Hân vẫn đang lao động tích cực. Bạch Phong nhanh chóng xô ngã cậu ta và đút vài tờ tiền và bảo cậu ra về.

Cậu bé Thành Hân đứng trước cửa nhà đã đóng kín của Bạch Phong mà không biết chuyện gì đã xảy ra. Một người đàn ông mạnh mẽ và lịch lãm muốn tình một đêm với cậu nên đã đưa cậu đến đây. Đang lúc cao

trào của cuộc vui, mặc dù cậu chưa được thỏa mãn nhưng hà có gì lại bị đẩy ra khỏi nhà? Thành Hân nghĩ mãi không ra nên thôi không nghĩ nữa. Cậu nhanh chóng rời khỏi khu R và bắt được chiếc taxi để vào lại thành phố lớn. Dù chẳng được thỏa mãn như mong muốn nhưng số tiền mà anh ta trả cho cậu không phải ít.

Sau khi đuổi cậu bé mới quen đi, Bạch Phong nằm lăn trên giường và ôm đầu về khổ sở. Anh chỉ yêu mỗi Lam Vân, người anh xác định sẽ bảo vệ cả đời, thế mà vì một phút không kiềm chế đã suýt đánh mất chính mình.

– Lam Vân... giờ em đang ở đâu? – Có gì đó lạnh lạnh rơi nhẹ trên má của anh. Chúng rơi nhanh xuống khóe miệng và chạm vào đầu lưỡi... mặn chát.

Ở ngôi nhà nhỏ giữa cánh đồng hoa vàng, ánh sáng trong phòng đã tắt từ lâu nhưng đầu đó vẫn nghe tiếng ai thở dài... thật dài như muốn tâm sự cùng bóng đêm cô quạnh. Lam Vân cũng đã khóc...

19. Chương 19

Nửa năm trôi qua, Lam Vân dần dần thích nghi với cuộc sống mới. Cậu cũng đã tìm được một công việc ở thị trấn cách nhà khoảng 20km. Ngày ngày, cậu chạy xe đến chỗ làm, chiều về ăn cơm với mẹ, tối đến cùng xem tivi và đi ngủ. Mỗi tháng xin nghỉ một ngày để đưa bà Cao đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Nửa năm trước khi hai mẹ con về lại quê nhà sinh sống, cậu không dám bỏ mẹ một mình nhưng ba tháng trở lại đây thì sức khỏe bà Cao đã tốt hơn lên cậu cũng đi tìm việc làm. Số tiền ít ỏi mẹ con cậu có khi rời khỏi nhà Bạch Phong chỉ giúp họ vượt qua được hai tháng đầu, tháng tiếp theo cậu phải đi vay mượn hàng xóm láng giềng. May mắn là trước đây mẹ con cậu từng sinh sống ở đây nên hàng xóm vẫn nhớ mà mở lòng giúp đỡ. Sau khi đi làm, cậu cũng dần trả hết tiền và bà Cao cũng đã có thể ở nhà một mình làm các công việc nhẹ. Hiện tại, bà đang chăm sóc ít rau màu và nuôi gia cầm. Cuộc sống cũng dần ổn định, mẹ cậu cũng vui vẻ hơn trước.

Lam Vân trước mặt bà thì không tỏ thái độ gì nhưng hàng đêm cậu vẫn luôn nhớ đến Bạch Phong. Có những đêm bà phát hiện cậu khóc nhưng vì tương lai của cậu, bà phải nén lòng. Tình yêu mà người đời hô hào là chân chính còn có thể chia tay huống chi là tình cảm nhất thời và mong manh như con trai mình và Bạch Phong.

Thời gian gần đây, bà Cao cũng có hàng xóm qua thăm hỏi và trò chuyện nên Lam Vân không sợ mẹ buồn chán. Chỉ có điều, dì Hà, hàng xóm đầu ngõ nhà cậu lúc này lại hay nói với bà về chuyện cưới vợ cho cậu. Tất nhiên bà Cao rất hào hứng và vui mừng. Chiều nào cậu đi làm về đã thấy ánh mắt dì Hà nhìn mình và cười đầy ý nhị, cậu cũng lờ mờ đoán được ý định của mẹ và dì qua câu chuyện họ nói.

Tâm trạng Lam Vân thật sự ngổn ngang. Cậu chỉ yêu mỗi anh, đến tận bây giờ vẫn chưa hết nhớ thương anh. Cậu luôn muốn gọi cho anh, hỏi thăm tình hình của anh trong nửa năm qua. Khi cậu rời khỏi nhà Bạch Phong, cậu cũng đổi số điện thoại nhưng số của anh, cậu luôn ghi nhớ

...

Công việc mới của Lam Vân là kế toán kiêm quản kho cho một siêu thị trong thị trấn. Tiền lương không cao nhưng lại ổn định và có chế độ tốt. Một thanh niên có việc làm, có cuộc sống lành mạnh, lại thêm ngoại hình ưa nhìn thì tất nhiên không ít người để mắt. Nhiều cô nhân viên đứng bán sản phẩm hoặc những chị chưa chồng mỗi ngày xuống kho nhận hàng cũng tìm cách tiếp cận cậu. Lam Vân tuy không khéo ăn khéo nói nhưng lại rất thành thật và nhiệt tình nên mọi người ai cũng quý. Các anh, các chú làm cùng lúc đầu không vừa mắt vì cậu được phái nữ yêu mến nhưng càng tiếp xúc với cậu thì càng quý con người của cậu. Đối với ai Lam Vân cũng hòa nhã, hoàn toàn không có sự thiên vị hay có tình cảm đặc biệt, điều này khiến không ít phụ nữ tức tối còn đàn ông thì cười hả hê.

Một hôm, Lam Vân về nhà, cơm canh đã dọn sẵn, trong nhà đã có ba người đợi cậu. Một người là bà Cao, một người là dì Hà và cuối cùng là một cô gái còn trẻ. Cậu chào mọi người và nhìn cô gái mỉm cười.

– Hôm nay, dì Hà và cháu dì ấy đến nhà dùng cơm. Con nhanh chóng tắm rửa và ra ăn nhé! – Bà Cao lên tiếng.

Lam Vân gật đầu và bước vội vào trong để thay quần áo. Cậu có thể đoán lờ mờ tình cảnh ngày hôm nay. Nửa năm qua, mẹ vẫn chưa từng quên chuyện hỏi vợ cho cậu. Suốt bữa ăn, dì Hà cứ khen lấy khen để đưa cháu gái họ xa của mình. Cô ấy tên Thiện Thanh, một cái tên khá quen thuộc, nhẹ nhàng và chân thật. Đôi lúc, cậu cứ bất gặp ánh mắt của mẹ như muốn mình phải bắt chuyện cùng cô ấy. Thiện Thanh thì e thẹn, ăn uống cũng không dám mạnh dạn, đôi lúc nhìn cậu lại cười.

Cô ấy vừa tròn hai mươi tuổi, hiện tại đang ở nhà nội trợ và làm nông phụ giúp ba mẹ. Dáng vẻ bên ngoài thật sự hiền lành và chân chất, đúng kiểu bà Cao yêu thích. Lam Vân cũng không phụ lòng mẹ mình, vừa ăn vừa chêm vài câu hỏi thăm.

Cuối bữa, Thiện Thanh giành lấy phần rửa chén cùng cậu và để dì Hà cùng mẹ dùng nước ở phòng khách. Cô giành hết phần việc cậu đang làm, mặc dù cô là khách. Lam Vân cũng có thiện cảm với cô gái này nhưng đó không hơn không kém một tình cảm một người anh đối với em gái.

Mẹ cậu luôn ao ước có một đứa con gái nên từ nhỏ cậu đã bị ảnh hưởng tư tưởng phải ngoan hiền và biết chăm sóc nhà cửa như Thiện Thanh. Nhưng bà Cao chưa bao giờ có con gái thì nay Thiện Thanh xuất hiện khiến bà thật sự hài lòng. Lam Vân sao lại không nhìn ra được niềm hạnh phúc ánh lên trong mắt mẹ? Ánh nhìn ấy khiến lòng cậu quặng thắt từng cơn vì không biết làm sao báo hiếu mẹ mình.

– Anh có từng yêu ai chưa? – Thiện Thanh lên tiếng phá tan không khí im ắng đang bao trùm.

Cậu không biết phải trả lời thế nào. Điều Lam Vân sợ nhất chính là khiến người khác tổn thương, nhưng so với nói dối thì câu trả lời thành thật vẫn tốt hơn.

– Đã từng!

– Sao hai người lại chia tay? – Tất nhiên cô có thể đoán được câu trả lời. Một người đàn ông như Lam Vân sao có thể chưa từng yêu cơ chứ.

– Vì hoàn cảnh thôi. Em thì sao? – Lam Vân trả lời cho qua chuyện.

– Em cũng từng yêu một người năm mười tám tuổi. Chúng em yêu nhau một năm thì bị ba mẹ em phát hiện. Ba mẹ không thích em quen anh ấy nên chúng em chia tay nhau.

– Thế bây giờ thì sao? – Cậu hỏi tiếp.

– Bây giờ em vẫn còn yêu anh ấy. Nhưng vì không muốn ba mẹ buồn lòng nên em chọn quên đi. Hôm nay, không phải tự dưng em đến nhà anh, cũng là do dì Hà nói với ba mẹ bảo dẫn em đi xem mắt. – Thiện Thanh thành thật nói.

– Rồi em thấy thế nào? – Lam Vân đoán rằng cô có điều muốn chia sẻ với mình.

– Em rất vui được biết anh. Người như anh rất nhiều cô gái để ý, lần đầu tiên không thể kết luận điều gì nhưng em biết trong lòng anh đang có một người khác, như em vậy. Em cũng không hy vọng mình có thể tiến xa hơn.

Nói đến đây thì cũng là lúc cô rửa chén bát xong. Thiện Thanh đến ngồi đối diện với cậu ở chiếc bàn nhỏ đặt trong gian bếp.

– Lúc đầu em nghĩ thôi thì cứ thử đi xem sao biết đâu em có thể quên anh ấy. Nhưng thật sự không ai có thể thay thế anh ấy, cũng như anh không thể quên người anh đã yêu. – Cô nhẹ cười nhìn cậu.

Tuy vẻ ngoài Thiện Thanh hiền lành nhưng lại có cái nhìn rất sâu sắc. Lam Vân nhìn cô và nói.

– Đúng là anh không thể quên người ấy nhưng vì mẹ... bọn anh không thể đến với nhau. Chưa kể là mối quan hệ của bọn anh không được xã hội này công nhận.

– Có quan trọng không? Em thấy bác Cao rất thương anh. Không phải anh hạnh phúc mới là điều bác ấy hy vọng sao? Sau khi gặp anh, em thật sự hiểu rằng mình không thể quên được anh ấy. Em sẽ cố gắng thuyết phục ba mẹ mình hiểu cho tình cảm của em nên anh cũng đừng nản lòng.

– Cám ơn em! – Lam Vân chân thành nhìn cô.

Nói xong cũng đã đến lúc Thiện Thanh cùng dì Hà phải trở về. Tiễn họ đến tận cửa mà Lam Vân vẫn chưa hết suy nghĩ lời Thiện Thanh đã nói. Có nên tìm anh? Có nên dập tắt hy vọng của mẹ? Có thể vì anh mà mang tội bất hiếu này. Cậu dìu mẹ vào nhà, những lời bà Cao đang huyền thuyên khen ngợi Thiện Thanh đã trôi từ nơi này sang nơi khác trong dòng suy nghĩ của cậu.

Khuya hôm đó, khi mẹ đã ngủ say, cậu thức giấc cầm điện thoại ra trước hiên nhà. Lam Vân ngồi trên ghế dựa và ngẩng đầu nhìn trăng sao đêm nay.

– Trăng sáng quá! – Cậu bắt giác cảm thán.

Ánh trăng như xé toạt màn đêm trước mắt cậu, đưa cậu đến cánh đồng hoa vàng trước nhà mình. Mọi thứ, dưới ánh sáng nhiệm màu đó như mang một dáng vẻ mong manh khiến cho Lam Vân như rơi vào xứ sở thần tiên... Cậu rời ánh mắt khỏi khung cảnh huyền ảo và nhìn xuống di động mình. Bàn tay vô thức ấn số điện thoại của Bạch Phong. Đầu dây bên kia...

– Tu... tu... tu...

Tiếng chuông vọng lại đến tận cùng như tiếng tim đập của Lam Vân. Âm thanh càng kéo dài thì sự hồi hộp càng tăng cao. Cậu nửa muốn tắt máy nửa muốn nghe đầu bên kia trả lời. Nhưng rồi tiếng đổ chuông dần đến kết thúc đem theo nỗi thất vọng tràn đầy của cậu rơi vào tim, đau nhói. Có lẽ anh đang vui chơi ở đâu đó, có lẽ bên cạnh anh đã có người khác khiến anh an giấc, anh sẽ rảnh rỗi mà nhớ đến cậu.

Vừa lúc cậu định ấn tắt thì bên kia vang lên tiếng nói, vừa thân quen vừa xa lạ.

– Alo?

– ...

– Tôi là Bạch Phong, xin lỗi ai đang gọi – Âm thanh vang lên trầm ấm, đúng là giọng của anh nhưng sao lại mang nhiều mệt mỏi và thất thần?

– ...

Trong một phút, cậu không biết phải nói gì, chỉ im lặng nghe tiếng anh “Alo! Alo” liên tục.

Lam Vân khẽ mỉm cười và ấn nút tắt.

Tại sao cậu lại không trả lời, tại sao cậu có thể cười? Cậu cười cho chính bản thân mình, ngỡ rằng đã thông suốt, ngỡ rằng cả hai đã có thể đối diện với nhau để nói với anh một câu “Em đã quên được anh!” nhưng khi nghe giọng anh, bao nhiêu thương nhớ nửa năm qua lại kéo về, như chưa bao giờ chia xa. Chính vì thế cậu đã không thể thốt ra bất kì lời nào.

“Là là lá lá la la...” Tiếng chuông điện thoại của Lam Vân vang lên, là số của Bạch Phong. Cậu ấn nút từ chối.

“Là là lá lá la la...” Tiếng chuông một lần nữa vang lên. Cậu lại tắt.

Cứ thế Bạch Phong gọi suốt mười lăm cuộc. Nhưng hà cớ gì cậu lại không dám trả lời, cũng không thể tắt nguồn để không phải nghe tiếng chuông đổ dồn?

“Là là lá lá la la...” Cuộc gọi thứ mười sáu vang lên. Lần này Lam Vân ấn nút nghe nhưng cậu cũng không nói bất kỳ điều gì.

–

Thời gian trôi qua mất phút mà giữa hai bên vẫn chỉ là không gian yên lặng. Bỗng Lam Vân nghe tiếng nói thật nhẹ mà da diết.

– Anh nhớ em lắm Lam Vân... Em đang ở đâu?

20. Chương 20

– Em đang ở đâu, Lam Vân? – Bạch Phong khẩn trương.

– ...

Nhưng đầu bên kia vẫn không có tiếng trả lời. Anh biết chắc là cậu. Làm sao lại không phải là cậu? – Em... em khỏe không? Em sống có tốt không? Chắc cũng đã thích nghi với cuộc sống mới rồi nhỉ? Bác gái thế nào? – Anh hỏi dồn dập như mong muốn đối phương không thấy nhàm chán mà tắt máy.

– ...

– Từ ngày em đi, anh lúc nào cũng nhớ đến em. Anh biết em khó tha thứ cho anh, nhưng anh đối với em là thật lòng. Năm xưa, anh thật sự đã vô tình hại chết ba em. Anh cũng không mong em bỏ qua cho anh... nhưng em có thể cho anh gặp em một lần để nói chuyện không? – Anh khẩn thiết.

– ... Anh khỏe không? – Lam Vân lên tiếng.

Bạch Phong nghe giọng cậu mà như muốn bật khóc. Cuối cùng thì anh cũng đã nghe lại tiếng nói thân quen ngày nào.

– Anh khỏe...

– Vậy là em mừng lắm rồi.

Lam Vân mỉm cười mà nước mắt nhẹ rơi. Nửa năm trôi qua, anh vẫn khỏe. Cậu chỉ hy vọng anh được như thế. Đôi khi cậu nghi ngờ tình yêu của anh nhưng cậu vẫn luôn tin rằng anh sẽ không bao giờ phản bội mình. Thật sự là thế! Bạch Phong có lúc đã nhẹ lòng nhưng tình yêu này với anh quá lớn, anh đã không thể tìm bất kỳ thứ gì hay ai khác để lấp đầy khoảng trống trong trái tim mình.

Ông trời thật trớ trêu khi đưa họ vào vòng quay số phận nghiệt ngã này. Đã có duyên gặp nhau thì tại sao lại không thể bên nhau? Tình yêu là thứ khó giữ và mong manh nên ông trời muốn họ phải trân trọng hay thật sự tình yêu này không phải dành cho họ?

Lam Vân ngẩng đầu nhìn trăng sáng đêm nay và nghe bên tai tiếng Bạch Phong nói chuyện. Cậu như được sống lại những ngày tháng hạnh phúc khi còn ở bên anh. Cậu muốn thời gian lúc này cứ dừng lại ở khoảng khắc này, để cậu được đắm chìm trong tình yêu của mình. Chỉ cần thế này thôi, tự do đến với nhau, hoàn toàn không có quá khứ, hay bị tương lai để lo lắng.

Cả hai đa phần im lặng, gượng gạo không biết nên nói như thế nào. Sợ như khi nói ra sẽ khiến đối phương tổn thương. Ai cũng suy nghĩ cho người còn lại và rồi khoảng lặng cứ kéo dài.

– Em phải tắt máy và đi ngủ đây. – Lam Vân nói.

– Anh... – Bạch Phong ngập ngừng.

– Hử!

– Anh... anh có thể gặp em không? Khi nào em rảnh thì mình gặp nhau cũng được. Anh chỉ muốn nói chuyện với em. Nửa năm nay, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ chúng ta cũng nên nói rõ ràng với nhau... – Bạch Phong khẩn trương.

– Cũng được! Em cũng muốn gặp anh. – Lam Vân gật nhẹ đầu.

– Khi nào?

– Em sẽ nhắn cho anh biết khi nào em sẵn sàng. – Nói xong Lam Vân tắt máy.

Cậu thở dài và cất bước về cánh đồng hoa vàng phía trước. Nửa đêm, những cánh hoa đã cuộn tròn vào giấc ngủ, nhưng hương thơm nhẹ nhẹ thì vẫn còn thoang thoảng đâu đó trong cơn gió thổi từ biển vào. Vượt qua cánh đồng hoa là đến bờ biển nước xanh trong. Hiện giờ thì biển đêm đã hóa một màu đen thẫm. Từ ngày về đến nay, Lam Vân chưa một lần đến bờ biển này. Cậu sợ cảm giác mệnh mông khi đứng trước biển. Tâm trạng nửa năm qua của cậu cứ như sẽ bộc lộ và nhân đôi đau đớn khi đứng trước biển. Mọi thứ trở nên nhỏ bé và chính cậu cũng trở nên nhỏ bé nhưng nỗi đau lại không giảm đi và đứng một mình nhìn biển đêm, cậu chỉ thấy chơ vơ. Trước đây, cậu chưa từng đứng đối diện với biển một mình, luôn có anh ấy bên cạnh. Lam Vân muốn hét lên cho thỏa những mong nhớ của mình và thả hết những đau buồn trôi theo những cơn sóng.

Cậu sẽ gặp anh, nhất định phải gặp anh. Chính anh là biển cả trong lòng cậu. Lam Vân phải đối mặt với anh để thấy những trần trụi trong cảm giác của mình, để hét lên, để mọi cảm xúc hòa vào biển lớn. Cậu đã suy nghĩ thông suốt, cậu yêu anh nên cậu không muốn hai người cứ vì ân oán năm xưa mà yên lặng mất nhau. Cậu không muốn mất anh vì đối với Lam Vân, Bạch Phong là một người rất quan trọng.

~oOo

~Lam Vân hẹn gặp Bạch Phong ở một quán café nhỏ ở trong thị trấn nơi cậu đang làm việc vào một ngày chủ nhật. Anh rất khó khăn mới tìm ra địa điểm mà cậu nhắc vì trước giờ Bạch Phong chưa từng đến những nơi như thế này. Bao giờ đi cùng anh cũng có một nhóm vệ sĩ theo sau. Họ không xuất hiện một cách lộ liễu nhưng ở thị trấn nhỏ này họ sẽ trở nên nổi bật hơn bao giờ hết. Cho nên, anh căn dặn họ hãy đợi mình ở phía bờ biển, nơi ít người trông thấy.

Bạch Phong đẩy cửa bước vào quán café mà Lam Vân đang đợi. Cậu nhanh chóng quan sát người mình yêu thương đã lâu không gặp. Hôm nay, anh mặc áo thun trắng, khoác ngoài là sơ mi kẻ sọc đơn giản cùng quần jean bạc màu. Về ngoài của anh đã thay đổi khá nhiều, nhìn có vẻ phong trần và già dặn hơn. Nửa năm... đúng là thời gian có thể thay đổi một con người nhưng lòng người có như thế? Tuy vậy, anh vẫn không mất đi vẻ nam tính và gương mặt cương nghị ngày nào.

Quán café này khá nhỏ nhưng lại yên tĩnh và thoải mái. Lam Vân chọn một bàn ở góc khuất của quán, bên cạnh cửa sổ có thể trông ra biển. Cảnh vật hôm nay rất đẹp, ánh nắng nhàn nhạt và gió nhẹ khẽ lay động cánh đồng hoa vàng trải dọc bờ biển. Nơi đây, đẹp nhất có lẽ là cánh đồng hoa ấy. Chúng được trồng dọc suốt bờ biển, chúng nở hoa quanh năm và đưa vào trong gió hương thơm nhẹ nhàng cùng vị mặn của biển. Điều này khiến những người xa quê luôn mong nhớ được trở về vì không ở nơi đâu cho họ cảm nhận ấy.

Từ lúc bước vào, anh đã nhận ra Lam Vân cũng đang nhìn mình chăm chú. Nửa năm xa cách, cậu có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều. Gương mặt bị nắng gió vùng biển làm cho ngả sang màu đồng nhạt, vẻ trẻ trung ngây thơ ngày nào đã thay bằng ánh nhìn thấu hiểu và khó khuất phục. Có lẽ nửa năm qua cậu đã rất vất vả.

– Chào em! – Bạch Phong lên tiếng.

– Chào anh, anh tìm được nơi này có dễ không? – Lam Vân khách sáo hỏi.

– Dù khó khăn hơn cũng không làm anh nản lòng, chỉ cần nơi đó có em thì anh nhất định sẽ tìm ra. – Anh kéo ghế yên vị và nhìn cậu.

– ...

– Xin lỗi, anh dùng gì? – Cô phục vụ nhỏ bước đến hỏi Bạch Phong.

– Ở đây không có loại café anh thích... nên hãy chọn một thứ gì đó khác. – Cậu quen miệng trả lời.

– À... cho tôi một ly café như cậu ấy. – Bạch Phong nhìn cô gái nhỏ và mỉm cười lịch sự.

– Vâng! – Nói rồi cô gái quay đi.

– Em vẫn nhớ sở thích của anh sao? Nhưng từ lúc em đi... anh đã không còn uống loại café ấy nữa. – Anh không nhìn cậu mà đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ để thấy cảnh biển ngoài kia.

– Vùng quê của em thật đẹp! – Giọng anh trầm thấp.

– Cám ơn anh! – Lam Vân nhẹ đáp.

– Nửa năm qua, em sống có tốt không?

– Em và mẹ vẫn ổn. Anh thì sao? – Giọng cậu thật nhẹ.

– Mặc dù sức khỏe không vấn đề nhưng cuộc sống của anh không tốt lắm. Lúc nào anh cũng bị ám ảnh bởi hình ảnh của em. Dù ở đâu, làm bất cứ việc gì đều có em ở đó.

Nói đến đây, anh nhìn cậu thật sâu và đôi mắt như chứa những khắc khoải không thể nói thành lời. Lam Vân nhìn anh mà không biết nên nói thế nào. Cậu còn có thể làm gì hơn?

– Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. Đây là café của quý khách. – Cô phục vụ đặt tách café với làn khói đang nhẹ tản vào không gian trước mặt Bạch Phong.

– Cảm ơn! – Anh đáp lời.

Anh đưa tách café còn đang nóng lên nhấp một ngụm. Mùi vị không tệ, một chút đắng cộng một chút ngọt nhẹ tan ra trên đầu lưỡi. Anh đang cảm nhận cùng một mùi vị với Lam Vân. Ý nghĩ này khiến anh khẽ cười. Lam Vân lại cảm thấy ngạc nhiên với hành động nhỏ và hời.

– Không ngon sao? Em thấy rất thích.

– Không phải! Anh thấy rất ngon. Không thua gì loại anh thích. – Anh thành thật nói.

– ...

– Em thích cuộc sống ở đây không?

– Em thích, yên bình và thoải mái. – Cậu trả lời.

– Kể cả khi không có anh? – Bạch Phong chưa xót.

Lam Vân đang dối lòng mình. Dù cuộc sống có yên bình thật nhưng cậu chưa từng thấy thoải mái. Lúc nào cậu cũng thấy mình không thuộc về nơi này. Cậu luôn nhớ về ngôi nhà, nơi có anh. Chỉ cần có anh bên cạnh, thì nơi đó sẽ là chốn bình yên của cậu.

– Thật sự em không thấy thoải mái. Lúc nào em cũng nhớ đến anh. Nửa năm qua, em đã cố gắng khiến mẹ vui lòng. Nhưng cách đây không lâu, mẹ đã giới thiệu một cô gái cho em... Mẹ muốn em lấy vợ.

Nghe đến đây, tách café mà anh đang cầm bỗng run lên. Anh phải nhanh chóng đặt nó xuống nếu không muốn café đổ cả ra ngoài.

“Cạch!”

Tiếng va chạm của tách café và đế lót đột ngột tạo ra một thứ âm thanh không lớn không nhỏ nhưng trong quán yên tĩnh thì lại gây hiệu ứng chú ý khá lớn.

– Anh xin lỗi! Em nói tiếp đi. – Anh xua tay cho qua chuyện.

– Cô gái ấy khá thành thật và đúng kiểu nàng dâu mà mẹ em thích... – Cậu ngập ngừng.

– Ý em là em sẽ lấy cô ấy? Và hôm nay chúng ta gặp nhau, chỉ vì em muốn báo cho anh biết rằng em sắp lấy vợ và anh nên bỏ ảo tưởng về tình yêu này? – Bạch Phong thất vọng nói.

– Không phải như thế. – Cậu liên tục lắc đầu.

– Thế như thế nào? Anh biết mẹ em khó lòng bỏ qua cho anh về quá khứ năm xưa. Anh đã không ngừng trách móc bản thân vì sao năm đó lại để ba em bước vào đời mà không đợi chờ em đến. Anh biết mình thật ngu ngốc nhưng anh thật sự rất yêu em. Thứ tình cảm mà ngày xưa anh dành cho ông ấy không phải là tình yêu mà chỉ là sự khao khát dục vọng của tuổi trẻ. Còn đối với em, đó là tình yêu thật sự. Anh phải làm gì để có thể ở bên em? – Anh nói như muốn hét lên.

– Cô gái mà mẹ muốn em lấy đã có người yêu. Và cô ấy nhận ra em cũng đang yêu. Cô ấy khuyên em nên nắm giữ lấy hạnh phúc của mình... Hôm nay, em hẹn gặp anh chỉ vì muốn bước tiếp cùng anh. – Cậu nói từ tốn.

Bạch Phong đang trong cơn kích động, bỗng như được xoa dịu. Anh nhanh chóng nắm lấy bàn tay đan chặt của cậu và nhìn sâu vào ánh mắt chân thành ấy.

– Em thật sự có thể tha thứ cho anh và cùng bước tiếp? – Bạch Phong ngập ngừng hỏi.

– Quá khứ đã qua rồi. Ông ấy bỏ mẹ con em khi em mới hai tuổi. Em chẳng cảm nhận được gì ngoài tình thương của mẹ. Cứ cho rằng em bất hiếu đi nhưng em thật sự không thấy đau lòng khi nghe mẹ nói sự thật.

– Cậu tránh ánh nhìn của anh.

– Anh thật sự không giết ba của em. Năm xưa, ông ấy vì muốn làm giàu nhanh chóng nên đã làm nhiều điều bất chính. Cuối cùng, bị gia đình anh phát hiện và ngăn chặn. Ông ta mất tất cả nhưng anh vẫn không bỏ rơi ông ấy. Chỉ có điều, ông ấy ghi mối thù và giết hại cả gia đình anh. Em còn nhớ vết thương trên ngực anh? Đó chính là viên đạn mà ba em trả cho anh vì đã yêu thương ông ấy. Kết quả, ông ấy chết dưới tay vệ sĩ của ba anh. Anh rất tiếc nhưng đúng là anh có đã gián tiếp hại chết ông ấy.

– Thật vậy sao? Sao lúc đó anh không nói cho mẹ em biết về điều này? Bao năm qua, mẹ em vẫn nghĩ chính anh đã giết ba em và hoàn toàn không biết anh đã bị ông ấy bắn. – Lam Vân hoảng hốt.

– Lúc đó... mọi lời nói của anh sẽ bị cho là ngụy biện...

Cậu nhìn anh mà nước mắt không biết đã rơi từ khi nào. Anh đã đợi nửa năm để có được ngày nói với cậu tất cả sự thật. Nếu cậu kể lại với mẹ sự thật này thì mẹ có thể cho cậu và anh đến với nhau?

– Em muốn nói rõ cho mẹ biết. Biết đâu mẹ sẽ cho anh và em đến với nhau? – Cậu ấp úng hy vọng.

– Anh nghĩ bác không dễ dàng chấp nhận đâu. Cho dù đó là sự thật thì mẹ em cũng không vì điều đó mà cho chúng ta đến với nhau. – Bạch Phong suy nghĩ.

– Vậy phải thế nào? Em không muốn lấy vợ, em chỉ muốn sống bên cạnh anh. – Cậu gấp gáp nói.

– Để anh suy nghĩ. Có lẽ mẹ em cần thời gian để chấp nhận chúng ta. Anh sẽ cố gắng để thay đổi suy nghĩ của bà. Chỉ cần em luôn bên anh, thì anh tin chúng ta có thể làm được. – Anh nhẹ hôn lên đôi bàn tay đang run rẩy của cậu.

– Em tin anh, bao lâu em cũng đợi...

Họ nhanh chóng tính tiền và rời đi. Để lại sau lưng ánh nhìn ngưỡng mộ của cô phục vụ. Cô thầm mong họ là một đôi vì khi sóng bước bên nhau, họ thật sự rất đẹp và hài hòa.

21. Chương 21

Hôm nay, là ngày khám bệnh định kỳ hằng tháng của bà Cao. Như mọi lần, bà đợi ở phòng chờ để đến lượt. Mặc dù sức khỏe đã cải thiện rất nhiều nhưng Lam Vân vẫn muốn bà đến khám vì đôi khi bà vẫn bị chóng mặt và hoa mắt.

– Hôm nay, hình như có một bác sĩ trẻ vừa chuyển về. Nghe nói ở tận thành phố W đó... – Các bà, các cô ngồi chờ khám bệnh đang bàn tán xôn xao về vị bác sĩ trẻ nào đó.

– Thế à? Cô gặp ở đâu? – Một bà dì lớn tuổi hỏi người phụ nữ bên cạnh.

– Thì vừa nãy thôi, đi ngang phòng khám khoa...

Chỉ còn một người nữa là đến lượt bà. Lam Vân đã chạy đi mua nước cho mẹ. Bà cũng đã quen thứ tự làm việc ở đây nên có thể một mình ngồi đợi.

– Xin mời số tiếp theo! – Giọng cô y tá vọng từ trong phòng ra.

Bà Cao vội vã bước vào. Bác sĩ đang đeo khẩu trang, mắt nhìn vào hồ sơ bệnh án của bà và nhanh chóng đứng lên kéo ghế cho bà ngồi. Cử chỉ nhỏ này khiến bà rất vui lòng. Có lẽ đây là vị bác sĩ trẻ mà mấy bà cô ngoài kia vừa nói.

– Cháu chào bác Cao! – Nói xong vị bác sĩ bỏ khẩu trang đeo mặt ra.

– Bạch Phong! – Bà Cao sững sốt nhìn anh.

– Lâu quá không gặp bác. Để cháu khám cho bác! – Bạch Phong ân cần kiểm tra sức khỏe, hoàn toàn không tỏ thái độ gì với bà.

Lúc này, bà chỉ hy vọng Lam Vân không xuất hiện đột ngột. Bà không muốn con trai gặp Bạch Phong. Bà Cao không biết vì sao mà Bạch Phong lại tìm được nơi ở của hai mẹ con bà lại còn xin về bệnh viện quê mùa này làm việc. Lòng bà ngổn ngang trăm mối, không nghe rõ bên tai Bạch Phong đang hỏi thăm tình trạng sức khỏe của mình.

– Bác Cao, bác có nghe cháu hỏi không? – Bạch Phong giục bà quay trở lại hiện thực

– À... bác sĩ hỏi gì?

May mắn là suốt quá trình khám, Lam Vân vẫn chưa xuất hiện. Bà đi nhận thuốc cũng là lúc thoáng thấy con trai bước vào. Bà Cao nhanh chóng gọi cậu, nhận xong thuốc lại giục con trai rời đi.

Suốt quãng đường về, Lam Vân chở mẹ phía sau chiếc xe máy cũ kỹ mà không nghe bất kỳ lời nào. Cậu ngạc nhiên hỏi mẹ.

– Hôm nay, bác sĩ khám bệnh cho mẹ có nói gì không? Con đi mua nước đông quá không kịp quay lại để nghe căn dặn.

– À... cũng không có gì. Bác sĩ bảo mẹ khỏe rồi. Chỉ cần uống thuốc hết đợt này là không cần đến khám nữa. – Bà nói dối với cậu.

– Thế mừng quá! Tý nữa về con sẽ nấu cho mẹ một bữa thật ngon nhé! Nhưng dù đã khỏe thì mỗi tháng mẹ vẫn phải đi khám. Con không muốn mẹ phải ngã bệnh đột ngột. – Cậu vui vẻ nói.

– Không cần đâu, tốn kém lắm! Mẹ biết cách giữ sức khỏe rồi. Khi nào mệt thì đến bệnh viện cũng được. – Bà từ chối ngay.

– Nhưng mà... – Lam Vân tiếp tục nói.

Cậu chưa kịp nói thêm thì đã bị bà Cao cướp lời.

– Không nhưng nhị gì hết. Mẹ tự biết sức khỏe của mình, con lấy vợ là mẹ khỏe lắm rồi. Có con dâu về nhà thì mẹ cũng không còn mệt nữa.

Nghe đến chuyện vợ con, cậu chùn lòng không ít. Mẹ vẫn không quên việc hối thúc cậu lập gia đình. Tạm thời lúc này, Lam Vân không muốn nói gì thêm.

Suốt đoạn đường còn lại, hai mẹ con cũng không nói gì thêm. Khi về gần đến, cậu ghé ngay vào chợ mua những món thật ngon để tắm bổ cho mẹ rồi cả hai nhanh chóng đến nhà.

Bà Cao giúp Lam Vân nấu ăn mà tâm hồn cứ để ở đâu. Vài lần bà cắt vào tay nhưng may mà không nghiêm trọng. Lam Vân thấy thế bảo mẹ mình cứ nghỉ ngơi, một mình cậu làm nốt công việc.

Bà ngồi ở phòng khách mà lòng ngổn ngang trăm mối. Nếu Bạch Phong đã tìm đến đây, sớm muộn gì thì anh ta cũng tìm con của bà. Bà phải làm sao để ngăn cản họ? Có lẽ bà nên hối thúc Lam Vân kết hôn với Thiện Thanh để cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ với Bạch Phong. Đúng rồi! Đó là cách hay nhất. Suy nghĩ thông suốt cũng khiến tâm trạng nặng nề từ lúc gặp Bạch Phong đến giờ nhẹ đi phần nào. Bây giờ, bà nên suy nghĩ cách nào để Lam Vân cưới Thiện Thanh, bà rất thích cô gái này.

Trong bữa cơm, mẹ liên tục hỏi về tình cảm của cậu và Thiện Thanh. Sau lần gặp ấy, bọn họ vẫn chưa có cơ hội gặp lại nhau. Mẹ cậu đề nghị hôm nào lại mời cô ấy đến nhà chơi. Trông dáng vẻ khấn trương và thái độ từ lúc cùng mẹ ở bệnh viện về, cậu thấy bà rất kì lạ. Không biết mẹ đã gặp chuyện gì nhưng khi cậu hỏi, bà lại không nói. Lam Vân chỉ trả lời qua loa cho xong câu chuyện và dọn dẹp chén đĩa.

Khi mẹ đã yên giấc thì Bạch Phong gọi đến. Từ hôm gặp anh đến nay đã hai tháng trôi qua. Cả hai vẫn liên lạc qua lại nhưng không gặp nhau nữa. Mỗi ngày làm việc anh đều nhắn tin cho cậu và cậu cũng thế. Lam Vân lấy việc chờ đợi tin nhắn của Bạch Phong làm thú vui trong ngày và tâm trạng cậu cũng tốt lên. Đồng nghiệp ở chỗ làm nhận ra sự thay đổi này của cậu vì cứ lâu lâu lại thấy cậu mỉm cười và đỏ mặt. Người đang yêu có khác, xung quanh toàn màu hồng.

– Em ngủ chưa? – Bạch Phong hỏi.

– Em đang đi dạo. – Lam Vân trả lời.

– Trước nhà em có biển không? Em đi ngắm biển đi! – Anh đề nghị.

– À! Em đang đi ra biển đấy.

– Hôm nay, trăng và biển đẹp thật! Không khí cũng mát mẻ. – Bạch Phong nói.

– Ô! Sao anh biết? – Lam Vân hỏi.

– Vì anh đang đứng sau lưng em nè... ha... ha... ha... – Bạch Phong cười lớn.

Lam Vân quay lại thì thấy Bạch Phong đang đi về phía mình. Dưới ánh trăng huyền ảo cả người anh như bao bọc trong một luồng ánh sáng làm cho người ta có cảm giác như thiên thần vừa ngã xuống trần gian.

– Sao anh lại ở đây? – Cậu nhìn anh đầy nghi hoặc.

– Anh chuyển về làm việc ở đây rồi. Vừa đến bệnh viện làm việc sáng nay. – Bạch Phong nói.

– Sao anh không cho em biết? Vậy... sáng nay anh đã gặp mẹ em? – Lam Vân chợt nhớ ra điều bất thường ở mẹ và hỏi anh ngay.

– Đúng vậy!

Bà Cao vì sự xuất hiện của anh mà trở nên bất thường. Cậu cũng có thể xâu chuỗi lại toàn bộ hành động của mẹ mình. Điều này chứng tỏ, mẹ hoàn toàn chưa thay đổi suy nghĩ và vẫn không chấp nhận Bạch Phong.

– Anh muốn đến nhà em thường xuyên. Từ từ bước vào cuộc đời mẹ con em để bác có thể hiểu và chấp nhận tình yêu của chúng ta.

Lúc này cả hai đã ngồi trên bờ cát, Bạch Phong ôm nhẹ lấy bờ vai của cậu và chia sẻ. Việc tìm được nhà Lam Vân đối với anh không khó, nhìn qua địa chỉ ghi trên bệnh án và ghi nhớ. Sau khi tan ca, anh lập tức hỏi mọi người xung quanh là tìm được ngay.

– Nếu mẹ vẫn không chấp nhận thì làm sao? Hôm nay, mẹ lại nói về việc muốn em lấy vợ. – Lam Vân chợt dạ.

– Bác sẽ chấp nhận thôi. Còn nếu em dám cưới... anh sẽ cướp chú rể. – Anh khẳng định.

– ...

– Em sao thế? Không muốn bị anh cướp sao? – Anh ngạc nhiên trước sự im lặng của cậu.

– Không phải! Em chỉ lo nếu ngày đó đến chắc mẹ sẽ đau lòng lắm. Cho nên em nhất định sẽ không dám cưới. – Lam Vân kiên quyết.

Anh khẽ mỉm cười, sau gần một năm xa cách, Lam Vân của anh đã thật sự mạnh mẽ đến nỗi đã có đủ can đảm để bảo vệ tình yêu của mình. Anh phải cố gắng hơn nữa, vì tương lai của cả hai.

Anh và cậu ngồi bên nhau thêm ít lâu, đến khi gió biển khiến bờ vai Lam Vân run lên thì anh hôn nhẹ cậu và chào tạm biệt. Tình yêu sẽ là sức mạnh để đưa họ vượt qua khó khăn. Tương lai cả hai có thể hạnh phúc bên nhau đang còn ở phía trước.

~oOo

~Sau ngày hôm ấy, Bạch Phong đến nhà bà Cao. Anh đi xe gắn máy xa lạ và khi đến anh mang theo vài món quà nhỏ để tặng bà. Bạch Phong bỏ lại phía sau tất cả vật chất đã gắn bó với anh suốt nhiều năm qua và cả vệ sĩ. Anh muốn bắt đầu lại từ đầu bằng chính con người thật của mình.

Bà Cao tỏ ra vô cùng khó chịu lẫn ngạc nhiên. Bà không ngờ con trai của mình lại là người chủ động tìm Bạch Phong. Nỗi thất vọng xen lẫn chút tủi thân khiến bà không kìm được nước mắt. Lam Vân cũng đã kể hết với bà và nói luôn sự thật mà cậu biết về cái chết của ba mình.

Tất nhiên bà Cao biết vì sao ông Hàn chết. Nhưng đó không phải là vấn đề. Bà không muốn con trai mình chịu khổ, không muốn cậu bị xã hội này xem thường. Còn ngày ấy, điều bà nói ra chỉ là giả dối để bằng mọi cách đưa con trai rời xa Bạch Phong. Nhưng giờ đây sự thật đã vỡ lẽ. Bà lại không cách nào ngăn cản họ.

Bạch Phong cứ đến hằng ngày, tối lại rời đi. Cứ như thế suốt nửa năm trôi qua. Bà Cao cũng nhiều lần hỏi thúc chuyện cưới xin nhưng lần này Lam Vân thật sự mạnh mẽ và kiên quyết không chấp nhận. Dần dần bà cũng bất lực và bỏ mặc luôn cái nhìn hiếu kì của hàng xóm.

Không ít lần người quen nhìn thấy cảnh hai chàng trai có những cử chỉ thân mật, dù không quá đáng nhưng ở nơi thôn quê thì đó lại là những hành động thật sự đáng chú ý. Họ cũng lần la hỏi bà Cao về chàng bác sĩ đẹp trai hay xuất hiện ở gia đình. Bà chỉ nói cho qua chuyện đó là anh họ của Lam Vân. Nhưng ở đây, ai lại chẳng biết gia phả nhà bà. Dòng họ của bà giờ còn ai, thật là nói dối không biết cách.

Đôi lúc, bà nín chút hy vọng có thể chia lìa họ bằng cách tìm dì Hà và nhiều lần mời Thiện Thanh đến nhà chơi. Bà hy vọng cô gái này có thể giúp bà kéo giữ con trai và nếu cô thích Lam Vân thì bà nhất định sẽ giúp cô ta chiếm lấy tình cảm của cậu. Nhưng trái với sự hy vọng của bà, Thiện Thanh lại ủng hộ bọn họ và còn không ít lần nói tốt Bạch Phong trước mặt bà. Thật không còn cách nào sao?

Nửa năm trôi qua, hình ảnh lạ lùng của gia đình bà Cao cũng đã quen dần trong mắt những người dân xung quanh. Rồi họ cũng không còn dòm ngó hay chỉ trích nữa. Cũng chẳng còn ai nói xấu sau lưng mẹ con bà nữa. Bạch Phong lại là một bác sĩ giỏi và thân thiện với bệnh nhân, nên sau hơn nửa năm làm việc ở bệnh viện, anh đã có không ít fan hâm mộ là những bà cô, chị gái trong thị trấn. Giờ đây, những ai quen biết gia đình bà Cao và cả Bạch Phong cũng đều biết về việc Bạch Phong và Lam Vân là một đôi.

Ở chỗ làm của mình, lúc đầu Lam Vân cũng không tránh được lời ra tiếng vào. Thậm chí ông chủ cũng khó chịu ra mặt và không ít lần gây khó dễ muốn cậu nghỉ việc. Lam Vân hiểu được tất cả những áp lực mà mình đang phải gánh chịu. Cậu thêm việc, tăng ca và làm tất cả những gì ông chủ giao, càng khó cậu lại càng cố gắng đến nỗi, ông chủ cũng phải thay đổi thái độ của mình. Một nhân viên tốt và nhiệt tình như cậu thì tìm được ở đâu? Không lẽ chỉ vì cậu là người đồng tính thì ông xưa đuổi để rồi mất đi một nhân viên ưu tú? Ông đã thông suốt và cũng nhiều lần nói khéo với các nhân viên khác về thái độ đối với Lam Vân.

Khi biết Lam Vân đồng tính, đồng nghiệp nữ thì xa lánh cậu, đồng nghiệp nam thì hả hê nhưng cũng không dám đến gần. Ở vùng quê này, mấy ai như cậu? Họ thấy lạ lẫm và không cách nào chấp nhận. Nhưng từ sau khi ông chủ thay đổi suy nghĩ và nói giúp cậu thì bọn họ cũng đã không còn quan tâm việc cậu là đồng tính hay không?

Dần dần mấy chị em phụ nữ theo hỏi thăm cậu suốt về Bạch Phong. Ở cái thị trấn nhỏ này, Bạch Phong đã trở thành một cái tên nổi tiếng. Cậu cũng nhiệt tình chia sẻ với họ mọi thứ mà mình biết về anh, trừ những điều quái gở và biến thái của anh thì cậu tuyệt nhiên không nói ra. Vì cậu chỉ muốn giữ những điều ấy cho riêng mình. Tất nhiên, việc ngồi buôn chuyện và có tin tức độc quyền từ Lam Vân đã khiến bọn họ phổng mũi với những người khác. Điều này đã dần dần thay đổi thái độ của chị em đồng nghiệp đối với cậu. Từ từ, họ đã xem cậu là một trong số chị em của mình. Mặc dù cậu không đi mua sắm, không trang điểm... nhưng cậu lại có sự nhạy cảm đối với cái đẹp và tâm hồn thấu hiểu người khác nên đã không ít lần tư vấn cho bọn họ trong việc ăn mặc và tình yêu.

Các đồng nghiệp nam cũng vì sự thân thuộc của chị em phụ nữ và dưới sức ép như đánh chết họ nếu còn kì thị cậu thì cũng không anh nào dám trêu chọc cậu nữa. Đúng là sức mạnh của phái nữ rất đáng sợ. Cậu cũng giúp các đồng nghiệp nam không ít trong các công việc nặng nhọc. Cậu cũng biết được tình cảm của một số đôi trong công ty của mình chỉ có điều cả hai bên đều rụt rè và không biết ý đối phương ra sao. Lam Vân vô tình trở thành “bà mối” trong lòng các anh chị em đồng nghiệp. Khi họ thích ai đó, người họ tìm đến nhờ vả luôn luôn là cậu.

~oOo

~Một năm lại sắp qua, gia đình bà Cao đã dần quen với sự xuất hiện của Bạch Phong. Sự chán ghét của bà cũng đã không còn gay gắt như trước. Mỗi chiều về khi thấy đến giờ cơm mà Bạch Phong chưa đến tự dưng bà bất giác hỏi Lam Vân.

– Sao nó chưa đến ăn cơm à?

Khi nghe mẹ hỏi thế, cậu đã mỉm cười thật tươi và nước mắt lại lăn dài trên má. Cậu cũng không ngờ sau sống gió bản thân mình lại trở nên yếu lòng và hay rơi lệ đến thế. Bà Cao phát hiện biểu hiện lạ của con trai.

– Sao lại khóc? Có đứa giành ăn thì thấy vui hơn à? Làm như con nít lên năm ấy. – Bà mĩa mai.

Lam Vân gạt nước mắt và mỉm cười nhìn mẹ.

- Anh ấy bị nổ lốp xe, chắc đến trễ, mẹ ăn trước đi. Lúc này anh ấy vừa gọi.
 - Ủ! Thôi đợi nó luôn. Khéo không có đĩa giành ăn, con trai tôi lại khóc nữa.
- Nói xong bà quay đi để lại cậu thì thầm như nói với chính mình.
- Cảm ơn mẹ!

22. Chương 22

Xuân đến, từng cơn gió thổi nhẹ đem chút ẩm áp tràn ngập trong không khí. Muôn hoa đua nở và cánh đồng hoa vàng chưa bao giờ ngừng lay động trong gió. Mọi thứ như khoác lên mình màu áo đầy màu sắc hòa cùng tiếng sóng biển, tiếng hải âu và muôn vạn âm thanh rộn rang chào đón một năm mới đầy bình an và hạnh phúc. Bạch Phong giúp Lam Vân xây lại nhà cửa trước khi tết âm lịch đến. Lúc đầu, bà Cao và Lam Vân không nhận sự giúp đỡ của anh nhưng Bạch Phong cũng đã thuyết phục được họ.

Căn nhà cũ trước kia của mẹ con Bạch Phong rất ẩm áp nhưng qua mấy chục năm đã xuống cấp nên việc xây lại là hết sức cần thiết. Ngôi nhà mới với không gian rộng rãi hơn, thậm chí là có phần tiện nghi và đầy đủ hơn trước.

Ngôi nhà quay mặt về phía cánh đồng hoa vàng và biển xanh mênh mông. Sân nhà rộng rãi được lát đá và trồng thêm hoa và cây cỏ các loại, tạo nên không gian mát mẻ trong những ngày hè nắng nóng. Vào đến nhà là một phòng khách rộng rãi với đầy đủ thiết bị nghe nhìn. Kế đến là phòng đọc sách, hai phòng ngủ rồi đến nhà ăn thoáng đãng và toilet sinh hoạt chung. Trong mỗi phòng ngủ cũng có nhà vệ sinh riêng.

Sau khi nhà xây xong, bà Cao ngập ngừng nói với Lam Vân.

- Hỏi nó xem có muốn đến sống cùng không? Nhà cũng rộng lại không cần chạy đi chạy về mỗi khi ăn ké ở nhà mình.

Lam Vân nghe mừng phát khóc. Phòng đọc sách mà cậu xây thêm chính là ý muốn dành riêng cho Bạch Phong làm việc, kế bên là phòng ngủ của cậu. Lam Vân dự định xây sẵn để chờ ngày mẹ chấp nhận cho Bạch Phong đến ở cùng. Cậu thật bất ngờ là mẹ đã nói trước khi cậu đề nghị. Nhưng chưa kịp vui mừng bà lại nói thêm.

- Kê thêm một giường nhỏ trong phòng đọc sách của con để làm phòng của nó đi! Dù sao phòng ấy cũng rộng.

Cậu ngớ người nhìn mẹ. Bà ngay lập tức nhìn thẳng vào cậu và hỏi:

- Thế định ngủ cùng nó à? Tôi chưa cho phép! – Nói xong bà liền bỏ đi ra sân nhà ở phía sau. Nơi ấy cũng đã được lát đá sạch sẽ và có hẳn một vườn rau màu cho bà chăm sóc.

Lam Vân gọi ngay cho Bạch Phong để báo tin vui. Nhưng khi nghe đến phải ngủ trong phòng khách giọng anh có vẻ chùng xuống. Cậu nhìn bóng mẹ đã khuất sau vườn rau thì đi thẳng lên phòng khách nói nhỏ.

- Anh đừng lo, tối mẹ ngủ rồi... anh... anh có thể qua phòng em...
- Ha... ha... ha... – Bạch Phong cười sảng khoái ở đầu dây bên kia.

Lam Vân cảm thấy xấu hổ vì đã để anh nghe được ý định của mình. Có lẽ anh đang cười nhạo cậu là đồ háo sắc. Thẹn quá hóa giận cậu liền tắt máy. Ngay sau đó, Bạch Phong liên tục gọi và nhắn tin nhưng cậu nhất định không trả lời.

Không ngoài dự đoán, chiều đó anh lại đến nhà và dỗ dành cậu đủ điều đến khi Lam Vân hết giận mới thôi. Nghe lời bà Cao, Bạch Phong cũng thu dọn đồ đạc của mình qua nhà của bà. Anh không kê thêm giường mà trực tiếp trải nệm để tiết kiệm không gian.

Và mỗi tối tối khi bà Cao đã say ngủ thì Bạch Phong lại len lén vào phòng ngủ của Lam Vân rồi cố gắng quay trở lại phòng của mình trước khi bà Cao thức dậy. Nhưng người già rất tinh ý, bà nhận ra ngay hành tung lén lút của hai chàng thanh niên. Bà cũng giả mù giả điếc mà cho qua để xem bọn họ có thể kéo dài được bao lâu.

Sau một thời gian “chạy tới chạy lui” thì Bạch Phong cũng không còn kiên nhẫn nữa. Cuối cùng, đi đêm cũng có ngày gặp ma. Một lần “hao tổn nguyên khí” cả hai đã ngủ say lúc nào không hay đến khi nghe tiếng gõ cửa bên ngoài thì họ mới phát hoảng mà chạy trốn. Lam Vân thì tức tốc giấu quần áo đêm qua dưới đệm, sửa lại chăn mềm cho gọn, rồi dùng gối che đi mấy vết mờ ám trên drap giường. Còn Bạch Phong thì chỉ kịp mặc mỗi chiếc quần dài rồi bay ngay vào trong toilet khép cửa.

– Sáng nay nó đâu rồi? Vừa qua phòng thấy chăn mềm lạnh tanh. – Bà Cao lên tiếng hỏi Lam Vân khi thấy con trai ra mở cửa cho mình với bộ mặt mệt mỏi và ngáy ngủ.

– Chắc anh ấy dậy sớm tập thể dục. – Cậu nói dối.

– Thế à... Hôm qua mẹ có bỏ quên đồ trong phòng tắm của con, con có thấy không? – Vừa nói bà vừa đi thẳng đến toilet trong phòng cậu.

Lam Vân chưa kịp ngăn cản thì cửa đã bị bà mở ra. Bạch Phong đang ngồi co ro với độc chiếc quần dài trên người. Nửa thân người trên cởi trần đang phô bày vài vết tích xanh tím trên làn da do trận chiến kịch liệt tối qua để lại. Cả hai xanh mặt và chuẩn bị nghe bà Cao mắng chửi nhưng trái lại bà chỉ mỉm cười nhìn anh và nói.

– Tôi còn tưởng anh là siêu nhân chứ... hóa ra cũng chỉ là người bình thường thôi.

Bà xoay bước khỏi nhà vệ sinh và tiến thẳng ra cửa phòng đóng lại. Khi đi ngang qua đưa con trai của mình, bà không hề tiếc rẻ liếc một cái và lẩm bầm trong miệng “Đứa con ngu ngốc, dâng cả thịt cho sói ăn.”

Cậu chỉ biết nhe răng cười cười và khi cánh cửa khép lại thì ngay lập tức bay vào tìm Bạch Phong.

– Anh có lạnh không? – Cậu quàng ngay áo ấm cho anh. Mặc dù đã sang xuân nhưng tiết trời vẫn khá lạnh, nhìn thấy anh co ro mà lòng cậu đau nhói.

– Không sao! Nhưng mẹ em nói thế là sao? – Bạch Phong hỏi.

– Anh ngốc à? Mẹ có bỏ quên đồ trong phòng em đâu chẳng qua mẹ biết anh trốn trong này nên mới vào xem. Quả nhiên bắt quả tang tại trận. Mẹ nói như thế là đồng ý cho tụi mình ngủ chung rồi. Từ nay về sau anh không cần lén lút nữa. – Cậu đỏ mặt nói.

Nghe đến đây, Bạch Phong thở phào nhẹ nhõm. Vậy là từ nay về sau, anh không cần phải khổ sở và chịu đựng nữa rồi. Nhiều lần trước vì sợ mình ngủ quên không kịp quay lại phòng nên anh không dám “lao động” quá sức. Bây giờ thế này thì anh sẽ “vận hết nội công”. Anh nhìn con cừu nhỏ thơm ngon và cũng hưng dữ mà cười nham hiểm. Rồi đây em sẽ biết tay anh! Anh sẽ trả em gấp mười lần mấy vết cắn này.

~oOo

~Đêm giao thừa, cả nhà quay quần bên mâm cơm đón năm mới. Ba người cười nói và chia sẻ kế hoạch tương lai. Bạch Phong thấy sống ở đây rất tốt, anh không có ý định quay lại thành phố. Hiện giờ, anh chỉ muốn bên cạnh Lam Vân và hằng ngày làm tốt công việc ở bệnh viện, thế đã là hạnh phúc.

Hôm nay, cả nhà có dùng một chút ít rượu để tăng bầu không khí. Lam Vân chỉ nhấp cho có vị trái lại bà Cao lại uống hẳn một ly đầy. Mẹ con quả là giống nhau, bà cũng nhanh chóng bị men rượu làm cho say sấn đến nỗi bà đã kể ra bí mật cả đời của mình...

Hàn Thiên không phải ba ruột của Lam Vân. Năm xưa, ba của cậu thật sự đã chết do tai nạn. Ông ấy tên Trần Vinh. Lúc trẻ, bà Cao và ông Trần gặp nhau và yêu nhau say đắm. Đến khi bà phát hiện mình có thai thì họ quyết định làm đám cưới. Nhưng niềm vui chưa trọn vẹn thì ông đã ra đi. Một buổi chiều, trên đường đi làm về, ông Trần bị tai nạn và qua đời. Ba ruột của Lam Vân không có thân nhân nên một mình bà Cao lo hậu sự cho ông ấy.

Xã hội này vốn khắc nghiệt, một người phụ nữ trẻ chưa chồng lại có con thì sẽ chịu rất nhiều áp lực. Khi bà sụp đổ tưởng chừng đã tự kết thúc cuộc đời mình thì bà gặp Hàn Thiên. Chính bà đã giăng bày ông Hàn để Lam Vân có cha. Ông Hàn lấy bà và chăm sóc bà rất tốt. Bà Cao cũng dần yêu ông ấy nhưng sau một thời gian chung sống, bà phát hiện Hàn Thiên không thích phụ nữ.

Rồi đến khi Lam Vân hai tuổi, ông ấy bỏ đi. Sau đó bà mới biết ông ấy đã nghỉ ngơi nên bí mật đi giám định ADN. Bà đã đau lòng rất nhiều nhưng vẫn cảm ơn Hàn Thiên vì nhờ ông ấy mà bà đã được một danh phận...

Lam Vân và Bạch Phong ngỡ ngàng nhìn bà. Cậu không thể thốt nên lời. Cậu không ngờ vì mình mà mẹ lại phải chịu đựng nhiều như thế. Kể xong, bà cũng vì men say mà ngủ luôn tại bàn. Diu mẹ vào phòng và để bà nghỉ ngơi, hai người lại ra trước nhà, lặng yên ngắm trăng đêm và tiễn chân năm cũ sắp bước qua. Không ồn ào, không khoa trương, chỉ đơn giản bên nhau nghe nhịp đập của hai con tim và lặng lẽ cảm nhận hơi ấm hạnh phúc. Rất lâu Lam Vân mới lên tiếng.

– Khi thức dậy, mẹ sẽ quên mình đã nói gì. Trước đây em đã nhìn thấy một lần như thế này nhưng lúc đó mẹ chỉ khóc thôi...

– Ủ! Anh xem như bác chưa từng nói gì với hai chúng ta. – Bạch Phong gật đầu.

– Cảm ơn anh! Bây giờ thì em thật sự nhẹ lòng.

Cậu dựa người vào anh và Bạch Phong cũng ôm lấy cậu để truyền hơi ấm. Cả hai cứ lặng yên như thế, cảm nhận hạnh phúc đang ở bên cạnh mình. Chỉ đơn giản thế thôi mà cuộc đời này mấy ai đã đạt được.

~oOo

~Sáng hôm sau, bà Cao thức dậy và quên mất đêm qua làm sao mình về được phòng. Đúng thật là bà không nên uống rượu nhưng nghĩ ngày tết, một ít chắc không sao. Bà nhanh chóng nấu vài món truyền thống cúng tổ tiên và hái lộc đầu năm để mong bình an, sức khỏe.

Bọn trẻ đã ra khỏi nhà từ lúc nào, có lẽ chúng đi ngắm biển hoặc đi dạo đâu đó.

~oOo

~Ngày gió nhẹ, Bạch Phong nắm lấy tay Lam Vân bước đi dọc con đường hoa vàng rực rỡ và gió biển cứ không ngừng thổi kem theo tiếng sóng vỗ bờ như reo ca. Anh nắm nhẹ tay cậu và hỏi.

– Nếu được trở về quá khứ, em vẫn chọn anh?

– Em vẫn sẽ chọn anh! – Lam Vân mỉm cười trả lời.

Hạnh phúc mỗi người mỗi khác nhưng với cả hai đó là anh và đó là em...

-HẾT-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-nhe>